Maria Semple

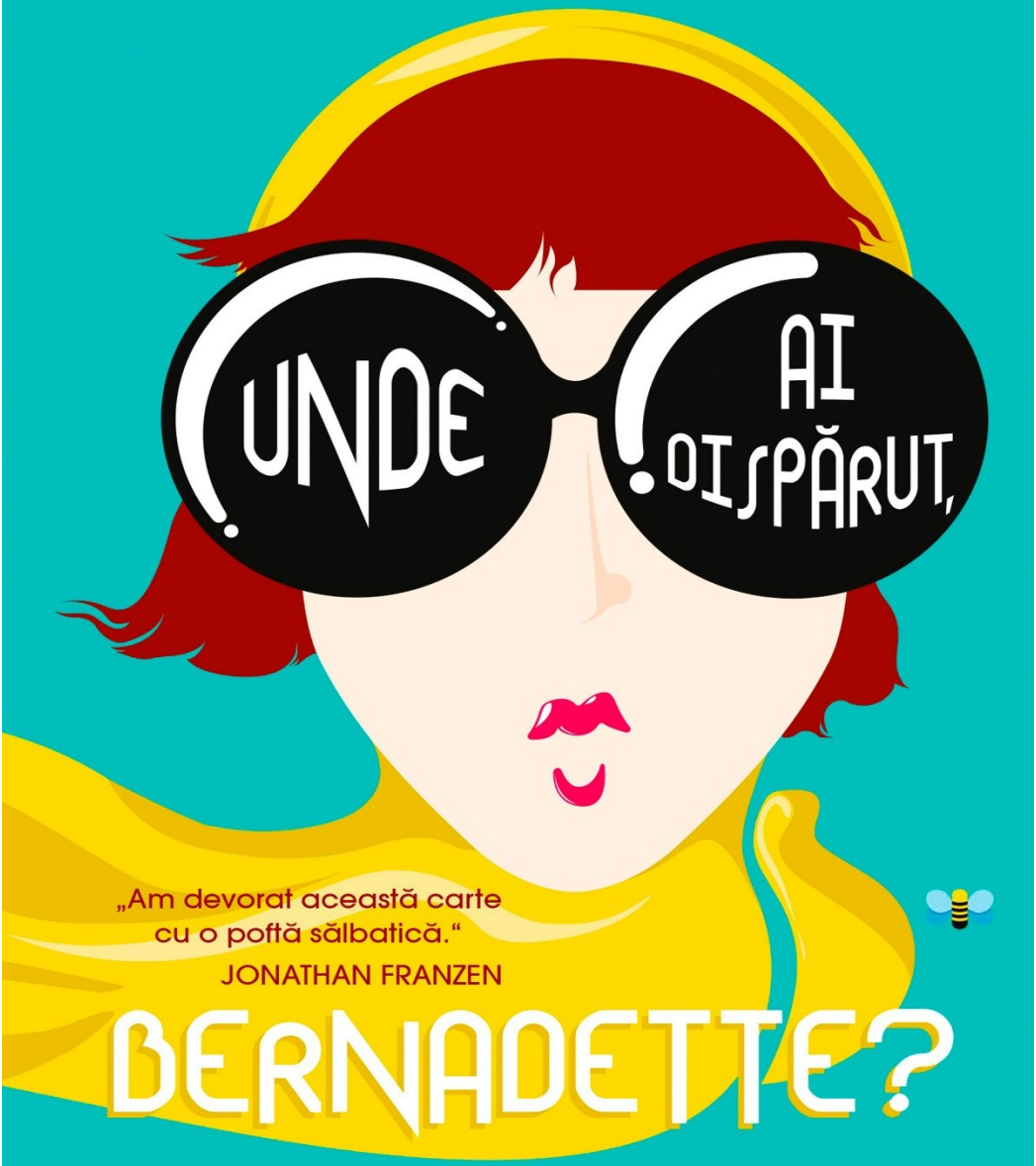

virtual-project.eu

MARIA SEMPLE

UNDE AI DISPĂRUT, BERNADETTE?

Original: *Where'd You Go, Bernadette* (2012)

Traducere din limba engleză
MIHAELA BURUIANĂ

virtual-project.eu

2018

Nimic nu mă enervează mai mult decât răspunsul pe care mi-l dă tati de fiecare dată când îl întreb ce crede el că s-a întâmplat cu mami: „Cel mai important lucru este să înțelegi că nu este vina ta”. După cum observați, nici măcar nu asta era întrebarea. Când insist, îmi dă a doua replică din lista celor mai enervante: „Adevărul este complicat. Nimeni nu poate să știe absolut totul despre o altă persoană”.

Mami dispare brusc cu două zile înainte de Crăciun și nu-mi zice nimic? Bineînțeles că e complicat. Doar pentru că e complicat, doar pentru că tu crezi că nu poți să știi absolut totul despre o altă persoană nu înseamnă că nu poți să încerci.

Nu înseamnă că eu nu pot să încerc.

PARTEA ÎNTÂI

MAMI ÎMPOTRIVA MUSCULIȚELOR ENERVANTE

Luni, 15 noiembrie

Școala Galer Street este locul în care compasiunea, educația de nivel înalt și conectitudinea globală se unesc pentru a crea cetățeni cu spirit civic ai unei planete sustenabile și diverse.

Elevă: Bee Branch

Clasa: A opta
Profesor: Levy

CALIFICATIVE
D Depășește excelența
A Atinge excelența
T Tinde spre excelență

Geometrie	D
Biologie	D
Religiile lumii	D
Muzică	D
Scriere creativă	D
Ceramică	D
Arte lingvistice	D
Euritmie	D

COMENTARII: Bee este o încântare absolută. Dragostea ei de învățătură este contagioasă, la fel ca bunătatea și umorul ei. Bee nu se teme să pună întrebări. De fiecare dată, scopul ei este de a înțelege profund orice subiect dat, nu numai de a lua o notă bună. Ceilalți elevi îi cer ajutorul la lecții, și ea este mereu receptivă și zâmbitoare. Bee dă dovadă de o concentrare ieșită din comun când lucrează singură;

când lucrează într-un grup, este un lider tăcut și plin de încredere. De asemenea, continuă să fie o flautistă remarcabilă. A trecut abia o treime din acest an, dar deja deplâng ziua când Bee va absolvi Galer Street și va pleca în lume. Înțeleg că și-a depus candidatura la mai multe școli cu internat din est. Îi invidiez pe profesorii care o vor cunoaște pe Bee și care vor descoperi la rândul lor ce tânără minunată este.

*

În seara aceea la cină am așteptat până când mami și tati au terminat cu „Suntem așa de mândri de tine” și „Este o deșteaptă”.

— Știți ce înseamnă asta, am zis eu când s-a lăsat un moment de liniște. Ce chestie importantă urmează.

Mami și tati au ridicat întrebător din sprâncene unul la altul.

— Nu vă aduceți aminte? Când am intrat la Galer Street mi-ați spus că, dacă iau note perfecte până la sfârșit, primesc ce vreau eu drept cadou de absolvire.

— Ba îmi aduc aminte, a spus mami. Am zis asta ca să nu te mai aud vorbind despre ponei.

— Asta voiam când eram mică, dar acum vreau altceva. Vreți să știți ce?

— Nu sunt sigur, a zis tati. Vrem?

— O călătorie cu toată familia în Antarctica!

Am scos broșura pe care stătusem așezată. Era de la o firmă de turism care organiza croaziere pline de aventuri în locuri exotice. Am deschis-o la pagina despre Antarctica și le-am întins-o peste masă.

— Dacă mergem, trebuie să fie de Crăciun.

— De Crăciunul ăsta? a exclamat mami. Adică peste o lună?

S-a ridicat și a început să îndese cutiile goale de mâncare în pungile în care ne fuseseră livrate.

Tati deja devora broșura.

— E vară la ei, a remarcat el. Numai atunci se poate merge.

— Poneii sunt drăguți, să știi, a murmurat mami în timp ce înnoda pungile la gură și le îndesa coșul de gunoi.

— Ce zici? a întrebat-o tati ridicându-și privirea spre ea.

— Nu pică prost pentru tine la serviciu?

— Studiem Antarctica la școală, i-am întrerupt. Am citit toate jurnalele exploratorilor și fac o prezentare despre Shackelton. Am început să mă hâțân pe scaun de bucurie. Nu-mi vine să cred! Niciunul nu spuneți nu.

— Eu așteptam să spui tu prima, i-a zis tati lui mami. Nu-ți place deloc să călătorești.

— Iar eu așteptam să spui tu primul, i-a replicat mami. Ai de lucru.

— O, Doamne! Asta înseamnă da! Am sărit de pe scaun. Asta înseamnă da!

Bucuria mea era așa de contagioasă, că Înghețată s-a trezit și a început să latre și să dea ture de veselie în jurul mesei.

— Asta înseamnă da? a întrebat-o tati pe mami.

— Asta înseamnă da, a zis mami.

*

Marți, 16 noiembrie

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

Manjula,

A apărut ceva neprevăzut și ar fi minunat dacă ai putea să mai lucrezi câteva ore suplimentare. Din punctul meu de vedere, perioada asta de probă mi-a salvat viața. Sper că și ție îți convine. Dacă da, te rog să-mi spui cât mai curând posibil, pentru că am nevoie să-ți aplici magia indiană pe un proiect uriaș.

OK, nu mai tărăgănez.

Știi că am o fiică, Bee. (Pentru ea comanzi medicamentele și duci lupte crâncene cu societatea de asigurări.) Se pare că eu și soțul meu i-am promis că va primi orice dorește dacă termină școala generală cu A pe linie. A luat A pe linie – de fapt, ar trebui să spun D pe linie, pentru că Galer Street este una dintre școlile acelea liberale, de genul notele-erodează-stima-de-sine (sper că voi nu aveți așa ceva în India), așa că ce crezi că vrea Bee? Să facem o excursie cu familia în Antarctica!

Dintre milioanele de motive pentru care nu vreau să mă duc în Antarctica, principalul este că pentru asta va trebui să ies din

casă. Cred că ți-ai dat seama până acum că nu prea îmi place să fac asta. Dar nu pot să mă cert cu Bee. E un copil bun. Are mai mult caracter decât mine și Elgie și încă zece oameni la un loc. În plus, și-a trimis dosarul la mai multe școli prestigioase, unde bineînțeles că va fi primită, având în vedere calificativele de A pe linie de care ziceam. Adică, D pe linie! Deci ar fi cam aiurea s-o refuz pe Buzzy[1].

Singurul mod de a ajunge în Antarctica este cu o navă de croazieră. Chiar și cea mai mică are 150 de pasageri, ceea ce înseamnă că voi fi blocată cu 149 de oameni care mă vor scoate din minți cu grosolănia lor, cu risipa, întrebările idioate, flecăreala continuă, pretențiile ciudate la mâncare, conversația lor plicticoasă etc. Sau, mai rău, își vor îndrepta curiozitatea spre mine și se vor aștepta să le răspund cu amabilitate. Fac un atac de panică numai când mă gândesc la asta. Puțină anxietate socială nu a făcut rău nimănui, nu-i așa?

Dacă îți dau informațiile, ai putea, te rog frumos, să te ocupi tu de hârțogărie, vize, bilete de avion, tot ce trebuie ca noi trei să ajungem din Seattle pe continentul alb? Ai timp pentru așa ceva?

Spune că da.
Bernadette

A, ai deja datele cardurilor de credit ca să plătești biletele de avion, călătoria și echipamentele. Dar, legat de salariul tău, te rog să-l plătești direct din contul meu personal. Când Elgie a văzut cât am plătit pentru munca ta luna trecută – chiar dacă nu erau mulți bani –, nu i-a plăcut ideea că am angajat o asistentă virtuală din India. I-am spus că n-o să mai apelez la serviciile tale. Deci, dacă se poate, Manjula, aș vrea ca povestea asta de dragoste dintre noi două să rămână clandestină.

*

De la: Manjula Kapoor
Către: Bernadette Fox

Stimată doamnă Fox,

Mi-ar face plăcere să vă ajut cu planurile de călătorie cu familia în Antarctica. Am anexat contractul pentru a colabora cu

[1] Numele de alint Buzzy, care s-ar putea traduce prin Bâzâilă, face aluzie la prenumele fetei, Bee, care în engleză înseamnă „albină” (n.tr.).

normă întreagă de acum înainte. Vă rog să includeți numărul de identificare bancară în spațiul indicat. Aștept cu nerăbdare să lucrăm împreună.

Cu aleasă considerație,
Manjula

*

Factură de la Delhi Virtual Assistants International

Număr factură: BFB39382
Asociat: Manjula Kapoor

40 de ore pe săptămână la 0,75 USD/oră.

Total: 30,00 USD
Factură scadentă integral la data primirii

*

Miercuri, 17 noiembrie

Scrisoare de la Ollie Ordway („Ollie-O”)

CONFIDENȚIAL:

CĂTRE ASOCIAȚIA DE PĂRINȚI DE LA ȘCOALA GALER STREET

Dragi părinți.

Mi-a părut tare bine să vă cunosc săptămâna trecută. Sunt foarte încântat că minunata școală Galer Street mi-a solicitat serviciile de consultanță. Doamna directoare Goodyear a promis o asociație de părinți motivați, și nu m-ați dezamăgit.

E momentul să vorbim **fără ocolișuri**: peste trei ani veți pierde contractul de închiriere pentru spațiul actual. Scopul nostru este **să lansăm o operațiune de mărire a capitalului** astfel încât să vă puteți muta într-un campus mai mare, mai adecvat. Pentru aceia dintre dumneavoastră care nu ați putut să participați la întâlnire, iată **detaliile**:

Am efectuat un studiu extern pe 25 de părinți din zona Seattle-ului, care au venituri de peste 200.000 $ pe an și copii care încep grădinița. **Concluzia generală** este că Galer Street este considerată o **școală de nivel secundar**, mai degrabă o

opțiune de rezervă pentru cei care nu sunt acceptați la școlile alese inițial.

Obiectivul nostru este **să atragem atenția** asupra Galer Street și s-o propulsăm în **grupul de școli alese inițial (GȘAI)** de elita din Seattle. Cum facem asta? Care este **ingredientul secret**?

În declarația dumneavoastră de principii spuneți că Galer Street se bazează pe „conectitudine" globală. (Nu numai că **ieșiți din tiparele tradiționale**, dar **ieșiți și din dicționar**!) Ați primit o **atenție impresionantă** din partea marilor canale media pentru vacile pe care le-ați cumpărat indienilor din Guatemala și pentru plitele de gătit solare pe care le-ați trimis sătenilor africani.

Este lăudabil că strângeți **mici sume de bani** pentru niște oameni pe care nu i-ați cunoscut niciodată, dar trebuie să strângeți **mari sume de bani** pentru o școală particulară. Pentru a face asta, trebuie să vă emancipați din ceea ce eu numesc mentalitatea de **părinte Subaru** și să gândiți mai mult ca un **părinte Mercedes**.

Cum gândesc părinții Mercedes? Cercetările mele indică următoarele:

1. Alegerea unei școli particulare **se bazează atât pe aspirații, cât și pe teamă**. Părinții Mercedes se tem că nu vor avea parte de „cea mai bună educație posibilă" pentru copiii lor, ceea ce nu are nicio legătură cu educația propriu-zisă, dar are mare legătură cu numărul celorlalți părinți Mercedes din școala respectivă.

2. Când vor să-și înscrie copiii la grădiniță, părinții Mercedes **stau cu ochii pe premiu**. Iar premiul acesta este **Academia Lakeside**, *alma mater* pentru Bill Gates, Paul Allen și alții. Lakeside este considerată principala pepinieră pentru Ivy League[2]. Vă zic negru pe alb: **trenul ăsta nebun** oprește prima dată în

[2] Grup de opt universități de elită din Statele Unite (Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Yale, Princeton și Universitatea din Pennsylvania) printre absolvenții cărora se numără președinți ai SUA, laureați ai Premiilor Nobel, directori executivi de pe Wall Street și lideri mondiali (n.tr.).

Stația Grădiniță și nimeni nu mai coboară până la **Stația Harvard**.

Doamna directoare Goodyear mi-a oferit un tur al campusului actual, în parcul industrial. Se pare că pe părinții Subaru nu-i deranjează să-și trimită copiii la o școală aflată lângă un **distribuitor angro de fructe de mare**. Vă asigur că pe părinții Mercedes îi deranjează.

Toate drumurile duc la strângerea de bani pentru cumpărarea unui campus nou. Cea mai bună modalitate în acest sens este să umplem viitoarele grupe de grădiniță cu **părinți Mercedes**.

Așadar, **puneți-vă colțarii**, pentru că avem de urcat un munte. Nu vă temeți: **cauzele fără șanse sunt specialitatea mea**. În funcție de bugetul dumneavoastră, am conceput un **plan de acțiune în doi pași**.

Primul **pas** este să **regândim** logoul școlii Galer Street. Ador contururile de mâini de tip clip-art, dar haideți să încercăm să găsim o imagine care inspiră mai mult ideea de **succes**. Un blazon împărțit în patru, cu imagini care să înfățișeze Space Needle[3], un computer, un lac (care să facă aluzie la Lakeside) și încă ceva, poate o minge? Sunt doar niște idei, nu e nimic bătut în cuie.

Al doilea **pas** este organizarea unui **eveniment cu părinții interesați (EPI)**, la care vom invita elita din Seattle sau, așa cum îmi place mie să zic, **părinții Mercedes**. Audrey Griffin, părinte la Galer Street, și-a oferit cu generozitate adorabila reședință pentru a găzdui această adunare. (Ar fi mai bine să nu-i chemăm lângă pescărie.)

Am anexat un fișier Excel cu **părinții Mercedes** din Seattle. Este imperativ să parcurgeți această listă și să-mi spuneți pe cine puteți aduce la EPI. Căutăm să atingem o **masă critică**, pe care s-o putem folosi apoi ca **pârghie** pentru a atrage și alți **părinți Mercedes**. Când se vor vedea cu toții, nu se vor mai teme că Galer Street este o școală de nivel secundar, și cererile de înscriere vor curge.

Între timp, eu lucrez la **invitație**. Faceți-mi rost de numele astea CÂT MAI CURÂND POSIBIL. Trebuie ca evenimentul de la doamna Griffin să aibă loc înainte de Crăciun. Mi-am propus ca

[3] Turn de observație, obiectiv reprezentativ al orașului Seattle (n.tr.).

termen-limită 11 decembrie. Planul ăsta aflat în față are tot ce-i trebuie pentru a **schimba** dramatic **jocul**.

Salutări,
Ollie-O

*

Bilet de la Audrey Griffin

către un specialist în eradicarea murilor

Tom,

Eram în grădină, unde curățăm plantele perene de toamnă și plantam niște flori de iarnă, ca să pregătesc un eveniment cu părinții de la școală, pe care-l găzduim pe 11 decembrie. Când m-am dus să răstorn îngrășământul, am fost atacată de lăstari de mur.

Sunt șocată că au reapărut, și nu numai în mormanul de îngrășământ, ci și în brazdele de legume, în seră, ba chiar și în cutia cu râme. Îți dai seama cât m-am supărat, mai ales că ți-am plătit o mică avere. (Poate că ție 235 $ nu ți se pare o sumă mare, dar pentru noi e mare.)

În fluturașul publicitar scria că garantezi pentru munca ta. Așa că, te rog, poți să vii înapoi și să scoți toți lăstarii de mur până pe data de 11, definitiv de data asta?

Doamne ajută!
Poți să iei niște sfeclă din grădină.
Audrey Griffin

*

Bilet lăsat de Tom,

specialistul în eradicarea murilor

Audrey,

Chiar am scos murii de pe proprietatea ta. Lăstarii de care vorbești provin de la casa vecină, din vârful dealului. Aceștia vin în grădina ta pe sub gard.

Ca să-i oprim, am putea să săpăm un șanț la limita dintre proprietăți și să turnăm o barieră din ciment, care ar trebui să aibă o adâncime de doi metri jumătate, numai că ar fi scump. Ai

putea și să pui un erbicid peste ei, dar nu sunt sigur că ți-ar conveni, din cauza râmelor și a legumelor.

De fapt, ar trebui ca vecinul din vârful dealului să-și distrugă tufișurile. N-am mai văzut niciodată atâția muri crescând necontrolat în Seattle, în special pe dealul Queen Anne, având în vedere prețurile caselor. Pe Vashon Island am văzut o casă cu toată fundația spartă de lăstari de mur.

Cum tufișurile vecinului sunt pe o pantă abruptă, va fi nevoie de o mașină specială. Cea mai bună este CXJ Hillside Side-Arm Thrasher. Eu nu am așa ceva.

O altă opțiune – mai bună, după părerea mea – o constituie porcii. Poți să închiriezi vreo doi, și într-o săptămână îți scot murii ăia cu tot cu rădăcină. În plus, sunt și tare drăguți.

Vrei să vorbesc eu cu vecinul? Pot să mă duc să-i bat la ușă. Dar nu pare că ar locui cineva acolo.

Să-mi zici.

Tom

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: Audrey Griffin

Audrey,

Ți-am zis că am început să mă duc cu autobuzul la muncă, nu? Ei, ghici cu cine m-am întâlnit azi-dimineață? Cu soțul lui Bernadette, Elgin Branch. (Știu de ce sunt *eu* nevoită să fac economie și să iau naveta Microsoft ca să mă duc la muncă, dar Elgin Branch?) La început nici n-am fost sigură că era el, așa de puțin îl vedem la școală.

Fii atentă ce fază, o să-ți placă! Era un singur loc liber, chiar lângă Elgin Branch, între el și geam.

— Scuze, am zis eu.

El tasta încrâncenat la laptop. Fără să-și ridice privirea, și-a mutat genunchii într-o parte. Știu că el e VP senior de nivel 80, iar eu doar admin. Totuși, majoritatea domnilor s-ar ridica să lase o femeie să treacă. M-am strecurat pe lângă el și m-am așezat.

— Se pare c-o să avem parte de soare azi, am spus.

— Ar fi minunat.

— Abia aștept Ziua Mapamondului, am mai zis. Cum părea cam speriat, de parcă habar n-avea cine eram, am simțit nevoia să-i explic: Sunt mama lui Lincoln. De la Galer Street.

— Sigur! a zis el. Mi-ar plăcea să stau de vorbă, dar trebuie să trimit chiar acum e-mailul ăsta.

Și-a luat căștile care-i atârnau pe după gât, și le-a îndesat pe urechi și s-a întors la laptopul lui. Și fii atentă: nu asculta muzică! Erau căști din alea care izolează fonic! Tot drumul până la Redmond n-a mai vorbit deloc cu mine.

Vezi tu, Audrey, în ultimii cinci ani am crezut mereu că Bernadette era aia ciudată. Se pare că și soțul ei este la fel de nepoliticos și de antisocial ca ea! Am fost așa de ofensată, încât, atunci când am ajuns la muncă, am căutat-o pe Bernadette Fox pe Google. (Nu-mi vine să cred că n-am făcut asta până acum, având în vedere obsesia noastră bolnăvicioasă în ceea ce-o privește!) Doar dacă ai trăi într-o peșteră nu ai ști că Elgin Branch este șeful echipei de la Microsoft care se ocupă de proiectul Samantha 2. Dar, când am căutat-o pe *ea,* nu s-a afișat niciun rezultat. Singura Bernadette Fox este o arhitectă din L.A. Am încercat cu toate combinațiile de nume: Bernadette Branch, Bernadette Fox-Branch, dar Bernadette a noastră, mama lui Bee, nu există pe internet. Ceea ce, în ziua de azi, e o realizare în sine.

Schimbând vorba, nu-ți place Ollie-O? Am fost disperată când Microsoft l-a concediat anul trecut. Dar, dacă nu se întâmpla asta, nu am fi putut niciodată să-l angajăm ca să rebranduiască mica noastră școală.

Aici, la Microsoft, Steve B. a convocat o adunare informală în lunea de după Ziua Recunoștinței. Umblă tot felul de zvonuri. PM[4]-ul meu m-a pus să rezerv o sală de întâlniri pentru orele dinainte și mă chinuiesc să găsesc una. Asta nu poate să însemne decât un lucru: mai urmează o rundă de concedieri. (Sărbători fericite!) PM-ul a auzit gurile rele spunând că proiectul nostru urmează să fie anulat, așa că a găsit mesajul cu cei mai mulți destinatari posibil, a scris că Microsoft este un dinozaur ale cărui acțiuni scad până la zero și apoi a apăsat pe Reply all. Ăsta nu e niciodată un lucru bun. Acum mi-e teamă că vor pedepsi tot grupul și că eu n-o să aterizez prea bine. Sau poate nu

[4] Prescurtare de la Project Manager (n.tr.).

aterizez deloc! Dacă sala aia de întâlniri pe care am rezervat-o e taman pentru concedierea mea?

Of, Audrey, te implor, roagă-te pentru mine, Alexandra și Lincoln! Nu știu ce m-aș face dacă aș fi dată afară. Beneficiile extrasalariale de aici sunt suflate cu aur. Dacă mai am slujbă după sărbători, contribui cu plăcere la cheltuielile cu mâncarea pentru evenimentul cu părinții interesați.

Soo-Lin

Joi, 18 noiembrie

Bilet de la Audrey Griffin

către specialistul în eradicarea murilor

Tom,

Dacă te iei după starea curții, *ai crede* că nu locuiește nimeni în casa aia mare, veche și bântuită de mai sus de noi. De fapt, locuiește cineva acolo. Fiica lor, Bee, este în clasă cu Kyle la Galer Street. O să mă văd cu mama ei când iau copilul de la școală azi, și abia aștept să aduc vorba despre subiectul murilor.

Porci? Nu. Fără porci.

Te rog să iei niște sfeclă.

Audrey

*

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

Manjula,

Sunt în culmea fericirii că ai fost de acord!!! Am semnat și am scanat tot. Uite care-i treaba cu Antarctica. O să fim trei, așa că ia două camere. Elgie are o grămadă de mile gratuite la American Airlines, deci încearcă să iei trei bilete așa. Vacanța noastră de iarnă e de pe 23 decembrie până pe 5 ianuarie. Dacă este nevoie să lipsim puțin de la școală, nu-i nimic. Și câinele! Trebuie să găsim un loc unde-s dispuși să găzduiască un câine mereu bălos, de aproape șaizeci de kilograme. Ah, trebuie s-o iau pe Bee de la școală și am întârziat! încă o dată, MULȚUMESC.

Vineri, 19 noiembrie

Bilet de la directoarea Goodyear trimis acasă în dosarul cu teme pentru weekend

Dragi părinți,

S-a răspândit vestea despre incidentul care a avut loc ieri, la luarea copiilor de la școală. Din fericire, nu a fost nimeni rănit. Acest lucru ne dă însă ocazia să ne luăm un răgaz și să atragem din nou atenția asupra regulilor din manualul Galer Street. (Sublinierea îmi aparține.)

> Secțiunea 2A. Articolul II. Sunt două moduri de a lua elevii de la școală.
>
> Cu mașina: veniți cu mașina până la intrarea în școală. Fiți atenți să nu blocați rampa de încărcare, rezervată pentru Sound Seafood International.
>
> Pe jos: lăsați mașina în parcarea de nord și veniți să vă întâlniți cu copiii pe treptele pasarelei. *Din motive de siguranță și eficiență*, *rugăm părinții care vin pe jos să nu se apropie de zona rezervată autovehiculelor.*

Faptul că avem o comunitate așa de minunată de părinți, care sunt atât de implicați, mă inspiră de fiecare dată. Cu toate acestea, siguranța elevilor este prioritatea numărul unu. Prin urmare, haideți să tragem învățăminte din ce i s-a întâmplat lui Audrey Griffin și nu uitați să purtați conversații la o cafea, nu pe aleea mașinilor.

Cu drag,
Gwen Goodyear
Directoare

*

Factura de la camera de gardă, pe care Audrey Griffin mi-a dat-o ca să i-o dau mamei

Numele pacientei: Audrey Griffin
Medic curant: C. Cassella

Taxă de consultație la camera de gardă: 900,00

Radiografie (opțională, NEACOPERITĂ DE ASIGURARE) 425,83
Prescripție medicală:
Vicodin 10 mg (15 tablete, 0 completări) 95,70
Închiriere cârjă (opțională, NEACOPERITĂ DE ASIGURARE) 173,00
Garanție cârjă: 75,00
TOTAL
1669,53

Observații: Controlul vizual și examinarea neurologică de bază nu au evidențiat vreo rană. Pacienta se afla într-o stare emoțională de tulburare profundă, a solicitat radiografii, Vicodin și cârje.

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: Audrey Griffin

Am auzit că Bernadette a încercat să dea cu mașina peste tine la școală! Ești OK? Să vin pe la tine cu cina? CE S-A ÎNTÂMPLAT?

*

De la: Audrey Griffin
Către: Soo-Lin Lee-Segal

E adevărat. Trebuia să vorbesc cu Bernadette despre tufișurile de muri care cresc pe dealul ei, la vale, intră pe sub gardul meu și-mi cotropesc curtea. Am fost nevoită să angajez un specialist, care a spus că murii ei o să distrugă fundația casei mele.

Bineînțeles, am vrut să stau de vorbă prietenește cu Bernadette. Așa că m-am dus la mașina ei când aștepta la rând să-și ia copilul. Mea culpa! Dar cum altfel poți să schimbi o vorbă cu femeia aia? E ca Franklin Delano Roosevelt – n-o vezi

decât de la talie în sus, trecând pe lângă tine în goana mașinii. Nu cred că a coborât măcar o dată din mașină ca s-o conducă pe Bee în școală.

Am început să vorbesc cu ea, dar avea geamul ridicat și se prefăcea că nu mă vede. Ai zice că era prima doamnă a Franței, cu eșarfa de mătase aruncată peste umăr și cu niște ochelari de soare imenși. Am bătut în parbriz, dar ea a plecat brusc.

Peste piciorul meu!

M-am dus la urgențe și am dat peste un doctor incompetent, care a refuzat să creadă că era ceva în neregulă cu mine.

Sincer, nu știu pe cine sunt mai furioasă: pe Bernadette Fox sau pe Gwen Goodyear, pentru că mi-a divulgat numele în dosarul de weekend. Ai zice că am greșit eu cu ceva! Și a zis numai de mine, nu și de Bernadette! Eu am înființat consiliul pentru diversitate. Am inventat Gogoși pentru tați. Am scris declarația de principii a școlii, pentru care firma aia de fițe din Portland voia zece mii de dolari.

Poate că Galer Street nu vrea să se mute într-un campus mai bun. Poate că Galer Street nu are nevoie să se distingă de celelalte școli private din Seattle. Poate că Gwen Goodyear ar vrea să anulez evenimentul cu părinții interesați. I-am lăsat un mesaj și aștept să mă sune. Nu sunt fericită deloc.

Sună telefonul. Ea e.

Luni, 22 noiembrie

Bilet de la directoarea Goodyear trimis acasă elevilor luni, prin carnetul de corespondență cu părinții

Dragi părinți,

Menționez că mama care conducea mașina care a trecut peste piciorul celuilalt părinte este Bernadette Fox, mama lui Bee Branch. Sper că ați avut cu toții un weekend minunat, în ciuda ploii.

Cu drag,
Gwen Goodyear
Directoare

*

Dacă m-ar fi întrebat cineva, aș fi putut să povestesc eu ce s-a întâmplat când a venit mami să mă ia de la școală. A durat ceva să mă urc în mașină, pentru că mami o aduce mereu pe Înghețată și o lasă să stea pe scaunul din față. Odată ajunsă acolo, nu-i place să renunțe la locul ei. Așa că Înghețată făcea ce face ea de obicei când vrea să câștige, adică stătea complet nemișcată, cu privirea înainte.

— Mami! am zis eu. Nu ar trebui s-o lași să se urce în față…

— Pur și simplu a sărit în mașină.

Mami a tras-o pe Înghețată de zgardă, iar eu am împins-o de fund și, după o mulțime de mârâituri, în cele din urmă s-a dus în spate, dar nu stătea pe banchetă, ca un câine normal, ci în picioare, înghesuită în spatele scaunului, cu o expresie nefericită pe față, de parcă ar fi vrut să spună: „Vedeți ce mă forțați să fac?”

— Of, nu te mai purta ca o divă! a certat-o mami.

Mi-am pus centura. Deodată, Audrey Griffin a început să alerge spre mașină, țeapănă toată, cu mișcări dezarticulate. Se vedea că nu mai alergase de vreo zece ani.

— Hai, dom’le! a zis mami. Ce mai e acum?

Audrey Griffin avea ochii mari și zâmbetul larg, ca de obicei, și tot scutura o bucată de hârtie spre noi. Părul sur îi ieșea din coada de cal, purta saboți cu șosete, iar pe sub vesta matlasată se vedeau pensele blugilor. Era greu să nu te holbezi la ea.

Señora Flores, care dirija circulația, ne-a făcut semn să plecăm, pentru că în spatele nostru se făcuse o coadă imensă de mașini, iar tipul de la Sound Seafood înregistra video aglomerația din trafic. Audrey ne-a făcut semn din cap să tragem pe dreapta.

Mami purta ochelari negri, așa cum poartă mereu, chiar și când plouă.

— Musculița aia enervantă n-are decât să creadă că n-o văd, a mormăit mami.

Am plecat mai departe și asta a fost tot. Știu sigur că n-am trecut cu mașina peste piciorul nimănui. Ador mașina lui mami, dar, când mergi cu ea, e ca în povestea cu prințesa și bobul de mazăre. Dacă mami ar fi trecut peste ceva mare cât un picior de om, s-ar fi declanșat airbagurile.

*

Marți, 23 noiembrie

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

Anexat, îți trimit o factură scanată de la camera de gardă, pe care presupun că ar trebui s-o plătesc. Una dintre musculițele enervante de la Galer Street susține că am călcat-o pe picior cu mașina când mi-am luat copilul de la școală. Aș râde de toată povestea asta, dar sunt prea obosită. Vezi, de asta le numesc „musculițe” pe mamele de acolo. Sunt enervante, dar nu într-atât încât să vrei să consumi energie valoroasă cu ele. Musculițele astea au făcut tot ce le-a stat în puteri ca să mă provoace la o ceartă în ultimii nouă ani. Ce de povești aș putea să-ți spun! Acum, că Bee termină școala și pot să văd linia de sosire, nu merită să mă cert cu musculițele pentru așa ceva. Ai putea să treci prin diversele noastre polițe de asigurare, să vezi dacă vreuna dintre ele acoperă cheltuiala asta? De fapt, dacă mă gândesc mai bine, hai să plătim direct. Elgie n-ar vrea să ne crească prima de asigurare pentru o asemenea șicană. Nu a înțeles niciodată de ce le antipatizez pe musculițele astea.

Tot ce mi-ai trimis legat de Antarctica e fantastic! Ia-ne două camere Queen, la clasa B, nu e nevoie să aibă balcon. Îți scanez pașapoartele noastre ca să vezi datele de naștere, cum se scriu exact numele și toate celelalte lucruri. Includ și permisele de conducere și codurile de asigurare socială, ca să fiu sigură. Pe pașaportul lui Bee o să vezi că în acte o cheamă Balakrishna Branch. (O să spun doar că eram foarte stresată și, în momentele alea, mi s-a părut o idee bună.) Îmi dau seama că pe biletul ei de avion trebuie să scrie Balakrishna, dar, când vine vorba de vapor – ecusoanele cu numele, lista pasagerilor etc. –, te rog să faci tot ce-ți stă în putere ca să te asiguri că minunea asta de copil apare ca „Bee”.

Văd că e o listă cu ce trebuie să avem în bagaje. De ce nu ne iei câte trei din fiecare? Eu port mărimea medie la femei, Elgie, XL la bărbați, nu pentru că ar fi el solid, ci pentru că are un metru nouăzeci și doi înălțime, fără urmă de grăsime, slavă Domnului. Bee este mică pentru vârsta ei, așa că poți să-i iei orice i-ar veni unui copil de zece ani. Dacă ai întrebări despre mărime și stil, trimite-ne câteva să le încercăm, cu condiția ca

returul să nu presupună mai mult decât lăsarea unei cutii afară pentru tipul de la UPS. Ia și toate cărțile recomandate, pe care Elgie și Bee le vor devora și pe care eu voi intenționa să le devorez.

Aș vrea și o vestă de pescuit, plină de buzunare cu fermoar. Pe vremea când chiar îmi plăcea să ies din casă, am stat în avion lângă un specialist în mediu care-și petrecea viața călătorind pe tot globul. Purta o vestă de pescuit în care-și ținea pașaportul, banii, ochelarii, filmele foto – da, așa de demult se întâmpla. Partea genială e că totul se află într-un singur loc, la îndemână, închis cu fermoar, plus că poți să dai vesta jos ca să treacă prin razele X. Mereu mi-am zis: data viitoare când o să mai călătoresc, o să-mi cumpăr așa ceva. A venit și vremea mea. Mai bine cumpără două.

Livrează totul la moșie. Ești cea mai bună!

*

De la: Manjula Kapoor
Către: Bernadette Fox

Stimată doamnă Fox.

Am primit instrucțiunile dumneavoastră privind lista de bagaje și voi proceda în consecință. Ce înseamnă moșie? Nu găsesc asta nicăieri în evidențele mele.

Cu stimă,
Manjula

*

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

Știi cum e când te duci la Ikea și nu-ți vine să crezi ce ieftine sunt toate și, chiar dacă nu ai *nevoie* de o sută de lumânărele, Dumnezeule, nu costă decât nouăzeci și nouă de cenți cutia? Sau, sigur, pernuțele decorative sunt umplute cu bile făcute dintr-o substanță toxică, dar sunt așa de vesele și ieftine, trei la cinci dolari, încât, fără să-ți dai seama, ai cheltuit cinci sute de dolari nu pentru că-ți trebuia ceva din toate rahaturile astea, ci pentru că erau al naibii de *ieftine?*

Sigur că nu știi. Dar dacă ai ști, ai înțelege cum au fost imobiliarele din Seattle pentru mine.

Am venit aici dintr-un capriciu, în bună măsură. Locuiam în L.A. când firma de animație a lui Elgie a fost cumpărată de Microsoft. Cam tot pe atunci mi s-a întâmplat o Chestie Groaznică Imensă (despre care chiar nu e cazul să vorbim). O să zic numai că a fost așa de groaznică și de imensă, încât m-a făcut să vreau să fug din L.A. și să nu mă mai întorc acolo niciodată.

Chiar dacă Elgie nu era *nevoit* să se mute la Seattle cu munca, Big Brother – o-o, am zis Big Brother? am vrut să zic Microsoft – a sugerat insistent că ar merita deranjul. Eu m-am bucurat să mă folosesc de scuza asta ca să-mi pun coada pe spinare și să dispar din Țara Nebunilor.

Când am venit prima dată aici, în Seattle, agentul imobiliar m-a luat de la aeroport ca să-mi arate câteva case. Dimineață nu am vizionat decât case în stilul tradițional Craftsman, că doar de astea sunt pe aici, dacă nu pui la socoteală blocurile de ciment care strică peisajul și apar în pâlcuri inexplicabile, de parcă șeful comisiei de urbanism a dormit la birou în anii ’60 și ’70 și le-a cedat sovieticilor atribuțiile sale.

În rest, vezi numai Craftsman. Craftsman de la începutul secolului, Craftsman frumos restaurat, Craftsman reinterpretat, Craftsman de renovat, Craftsman modernizat. E ca și cum un hipnotizator i-ar fi băgat pe toți locuitorii din Seattle într-o transă colectivă. *Ți se face somn. La trezire, n-o să vrei să locuiești decât într-o casă Craftsman, nici n-o să te intereseze din ce an e, tot ce-o să te intereseze e ca pereții să fie groși, ferestrele mici, camerele, întunecoase, tavanul, jos și situarea, proastă.*

Principalul lucru legat de multitudinea asta de case Craftsman: față de L.A., erau ieftine ca la Ikea!

Ryan, agentul imobiliar, m-a dus la prânz în centru, la un restaurant Tom Douglas. Ăsta e un *chef* local care deține vreo șase restaurante, unul mai bun ca celălalt. În timp ce mâncam la Lola – ah, plăcinta aia cu cremă de cocos! ah, pasta aia de usturoi! – m-am gândit că aș putea să fiu fericită făcându-mi un rost în fundătura asta de lângă Canada, numită și Orașul de smarald. Numai Tom Douglas e de vină!

După prânz ne-am îndreptat spre mașina agentului imobiliar, pentru runda de vizionări de după-amiază. Deasupra centrului se înălța un deal pe care erau înghesuite, ghici ce, case în stil

Craftsman. În vârful dealului, pe stânga, am detectat o clădire de cărămidă cu o curte plată imensă și vedere spre Elliott Bay.

— Aia ce e? l-am întrebat pe Ryan.

— E Straight Gate, mi-a zis el. A fost o școală catolică pentru fetele care se abăteau de la calea cea dreaptă, construită la începutul secolului.

— Acum ce e?

— Păi, nu mai e nimic de câțiva ani. Din când în când, câte un dezvoltator încearcă s-o transforme în apartamente.

— Deci e de vânzare?

— Trebuia să fie transformată în *opt* apartamente, a zis el, apoi ochii au început să-i joace. Proprietatea are douăsprezece mii de metri pătrați, în mare parte teren plat. În plus, primești și toată coasta dealului, pe care nu poți să construiești, dar care îți asigură intimitate. Gatehouse – cum au redenumit-o dezvoltatorii, pentru că Straight Gate părea anti-gay[5] – are peste o mie o sută de metri pătrați și o tonă de farmec. Ar mai fi câteva mici renovări de făcut, dar asta e bijuteria coroanei, fără doar și poate.

— Cât cer pe ea?

Ryan a făcut o pauză de efect.

— Patru sute de mii.

M-a privit cu satisfacție în timp ce mă holbam la el cu gura căscată. Celelalte case pe care le văzuserăm aveau același preț, dar erau situate pe terenuri minuscule.

Până la urmă, am aflat că, din motive fiscale, curtea aia plată imensă trebuia păstrată ca spațiu verde, iar asociația cartierului Queen Anne desemnase Straight Gate drept obiectiv istoric, ceea ce însemna că nu puteai să te atingi nici de exterior, nici de pereții interiori. Așa că Școala de fete Straight Gate era pierdută în hățișurile birocrației urbanistice.

— Dar zona asta este dedicată rezidențelor unifamiliale, am spus.

— Hai să aruncăm o privire, m-a îndemnat Ryan.

Ca dispunere, era perfectă. Subsolul, unde, judecând după ușa de temniță care se încuia pe dinafară, erau închise fetele pe vremuri, era cu siguranță înspăimântător și deprimant. Dar avea aproape cinci sute de metri pătrați, ceea ce însemna că restul de șase sute cincizeci erau la suprafață, exact cât trebuie pentru

[5] În engleză, straight înseamnă și drept, dar și heterosexual (n.tr.).

o casă confortabilă. La parter, pe lângă bucătăria care dădea într-o sufragerie fantastică, mai erau o zonă imensă de primire, care ar fi putut fi camera noastră de zi, și vreo două birouri mici. La etaj erau o capelă cu vitralii și un șir de confesionale. Perfecte pentru dormitorul matrimonial și dulapuri! Celelalte încăperi puteau fi camera copilului și camera de oaspeți. Nu era nevoie decât de o cosmetizare: izolație contra intemperiilor, reparații, văruit. Floare la ureche!

De pe terasa acoperită din spate, orientată spre vest, am observat niște feriboturi alunecând ca melcii pe apă.

— Unde se duc? am întrebat.

— Pe insula Bainbridge. Ryan, care nu e prost, a adăugat: O grămadă de oameni au case de vacanță acolo.

Am mai stat o zi și am pus mâna și pe o casă pe plajă.

*

De la: Manjula Kapoor
Către: Bernadette Fox

Stimată doamnă Fox.

Confirm primirea e-mailului dumneavoastră precedent. Articolele de pe lista de bagaje vor fi expediate la adresa din Gate Avenue.

Cu cele mai bune gânduri,
Manjula

*

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

A! Ai putea să ne faci o rezervare la cină de Ziua Recunoștinței? Poți să suni la Washington Athletic Club și să ne rezervi o masă pentru trei persoane, la ora 19.00. *Poți* să suni de acolo, nu-i așa? Sigur că poți, ce-o fi în capul meu? Doar asta faceți voi toți acum.

Recunosc că e un pic ciudat să te rog pe tine să suni din India ca să faci rezervare într-un loc pe care pot să-l văd de la fereastră, dar uite care-i treaba: de fiecare dată răspunde un tip: „Washington Athletic Club, cu ce vă pot ajuta?”

Și mereu o spune pe un ton prietenos, inflexibil… canadian. Unul dintre motivele principale pentru care nu-mi place să ies

din casă este că s-ar putea să mă întâlnesc cu un canadian. Seattle e plin de ei. Probabil te gândești că Statele Unite și Canada sunt tot aia, toți sunt albi și vorbesc engleză cu accent american. Ei bine, Manjula, te înșeli amarnic.

Americanii sunt agresivi, antipatici, nevrotici, tâmpiți, în toate felurile, „o catastrofă”, cum ar zice prietenul nostru Zorba. Canadienii nu sunt deloc așa. Știi cum ți-e frică atunci când vezi o vacă așezată în mijlocul străzii la o oră de vârf? Ei, așa mi-e mie frică de canadieni. Din punctul lor de vedere, toți sunt egali. Joni Mitchell este egală cu o secretară care cântă la seara amatorilor. Frank Gehry nu este mai cu moț decât un salahor care scoate pe bandă rulantă McCase în AutoCAD. John Candy nu este mai amuzant decât unchiul Lou după ce ia vreo două beri la bord. Nu-i de mirare că singurii canadieni de care a auzit vreodată cineva sunt cei care au reușit să scape naibii din țara aia. Talentații care ar rămâne acolo ar fi zdrobiți sub o avalanșă egalitară. Ce nu înțeleg canadienii este că unii oameni sunt extraordinari și ar trebui tratați ca atare.

Da, am terminat.

Dacă WAC nu ne primește de Ziua Recunoștinței, ceea ce e posibil, pentru că mai sunt doar două zile până atunci, poți să găsești alt loc prin magia internetului.

*

Chiar mă *întrebam* cum de am ajuns la Daniel’s Broiler pentru cina de Ziua Recunoștinței. În dimineața aceea am dormit până târziu și am coborât la parter în pijama. Știam că o să plouă pentru că, pe drumul spre bucătărie, trecusem pe lângă o cârpăceală de saci de plastic și prosoape. Era un sistem inventat de mami pentru când plouă în casă.

Mai întâi întindem saci de plastic pe sub zonele în care intră apa și le acoperim cu prosoape sau cu pături mici. Apoi, punem o oală mare în mijloc, ca să se adune apa în ea. Sacii de gunoi sunt necesari, pentru că este posibil ca apa să se scurgă timp de câteva ore într-un singur loc, apoi să se mute cinci centimetri mai încolo. *La pièce de résistance* a lui mami este un tricou vechi pus în oală, ca să înăbușe sunetul picăturilor. Pentru că asta te poate înnebuni dacă încerci să dormi.

Era una dintre rarele dimineți când era și tati acasă. Se trezise devreme, ca să-și facă turele cu bicicleta, și acum stătea în picioare lângă blatul din bucătărie, transpirat în colanții ăia

fluorescenți ridicoli, și bea un suc verde pe care și-l făcuse singur. Cum își dăduse tricoul jos, am văzut că pe piept purta un monitor cardiac negru, prins cu o curea peste corsetul inventat de el. Se presupune că e bun pentru spate, pentru că-i trage umerii ca să stea drept la computer.

— Bună dimineața și ție, a zis el dezaprobator.

Cred că mă strâmbasem. Îmi pare rău, dar e ciudat să cobori din camera ta și să-ți vezi tatăl purtând un sutien, chiar dacă e pentru postură.

Mami a venit din cămară cu brațele pline de oale.

— Bună, Buzzy! A scăpat oalele cu un zdrăngănit imens. Scuze, scuze, scuze! Sunt tare obosită.

Uneori, mami nu doarme noaptea.

Tati a lip-lip-lipăit pe dușumea cu pantofii lui de bicicletă și și-a conectat iPodul la computer, ca să-și descarce datele de la antrenament.

— Elgie, a zis mami, când ai timp, vreau să încerci niște cizme impermeabile. Ți-am luat mai multe din care să alegi.

— A, super! a răspuns el, după care a lip-lip-lipăit spre camera de zi.

Mi-am luat flautul de pe masă și am cântat câteva game.

— Hei, am întrebat-o pe mami, când erai tu la Choate, Mellon Arts Center exista deja?

— Da, a zis mami, încărcată din nou cu oale. Atunci a fost singura dată când am urcat pe o scenă. Am interpretat-o pe una dintre fetele de la Hot Box în *Guys and Dolls.*

— Când am făcut turul campusului cu tati, fata aia a zis că Choate are orchestră de studenți, și în fiecare vineri oamenii din Wallingford chiar plătesc ca să asiste la concertele lor.

— O să fie așa frumos pentru tine! a zis mami.

— Dacă intru.

Am mai cântat câteva game, apoi mami a scăpat oalele din nou.

— Ai idee cât mă străduiesc să fiu puternică? a izbucnit ea. Cât de tare mă doare sufletul c-o să pleci la o școală cu internat?

— Și tu ai fost la o școală cu internat, i-am amintit. Dacă nu voiai să plec, nu trebuia să-mi povestești cât de distractiv a fost.

Tati a împins ușa batantă, încălțat cu niște cizme de cauciuc de care încă atârna eticheta.

— Bernadette, e uimitor câte lucruri ai cumpărat. A cuprins-o cu un braț și a strâns-o ușor. Ce faci, stai la REI[6] cât e ziua de mare?

— Ceva de genul ăsta, a zis mami, apoi s-a întors spre mine. Vezi tu, nu m-am gândit bine la faptul că ai trimis cererile alea de înscriere. Adică la plecarea ta iminentă. Dar, serios, pe mine nu mă deranjează dacă pleci. Tot o să te văd în fiecare zi.

I-am aruncat o privire încruntată.

— A, nu ți-am spus? a zâmbit ea. Mă mut la Wallingford, îmi închiriez o casă în afara campusului. Deja m-am angajat la cantina de la Choate.

— Nici măcar să nu glumești!

— N-o să știe nimeni că sunt mama ta. Nici nu va trebui să mă saluți. Vreau numai să mă uit la fața ta superbă în fiecare zi. Dar câte un semn mic din mână, din când în când, ar încălzi cu siguranță inima unei mame.

Ultima parte a rostit-o cu vocea unui spiriduș.

— Mami! am zis.

— N-ai de ales, draga mea. Ești ca iepurașul fugar din poveste. N-ai cum să scapi de mine. O să pândesc din spatele ecranului de protecție cu mănușile mele de plastic, servind hamburgeri miercurea, pește vinerea…

— Tati, zi-i să înceteze!

— Bernadette, te rog! a intervenit el.

— Amândoi credeți că glumesc, a spus mami. Bine, n-aveți decât!

— Până la urmă, unde luăm cina în seara asta? am întrebat eu.

Chipul mamei s-a luminat o clipă.

— Stați o secundă.

A ieșit pe ușa din spate.

Am luat telecomanda de la televizor.

— Nu e azi meciul Seahawks-Dallas?

— E la unu, a zis tati. Ce-ar fi să tragem o fugă până la zoo și să ne întoarcem pentru meci?

— Tare! Putem să vedem puii de cangur de copac.

— Vrei să mergem cu bicicletele?

— Îți iei bicicleta orizontală?

---

[6] REI – rețea americană de magazine cu echipament sportiv și pentru drumeții (n. red.).

— Cred că da. Tati și-a strâns pumnii și i-a răsucit. Mă dor încheieturile de la dealurile astea…

— Hai cu mașina! am propus repede.

Mami s-a întors. Și-a șters mâinile de pantaloni și a inspirat adânc.

— Diseară, a declarat ea, mergem la Daniel’s Broiler.

— Daniel’s Broiler? a zis tati.

— Daniel’s Broiler, am repetat eu. Vrei să zici în locul ăla naspa de pe Lake Union, cu autobuzele turistice, care își face mereu reclamă la televizor?

— Ăla e, a spus mami.

A urmat un moment de liniște, întrerupt de un „Ha!” puternic din partea lui tati.

— Nici într-un milion de ani nu m-aș fi gândit că o să alegi Daniel’s Broiler pentru cina de Ziua Recunoștinței.

— Îmi place să vă surprind, a zis ea.

Am luat telefonul lui tati și i-am trimis un mesaj lui Kennedy, care era cu mama ei pe Whidbey Island. A fost superinvidioasă că noi mergeam la Daniel’s Broiler.

Aveau un pianist și mi-au umplut gratuit paharul cu limonadă de câte ori voiam, iar tortul de ciocolată a fost imens, ei îi zic „Moartea prin ciocolată”, era chiar mai mare decât felia aia colosală pe care o primești la P.F. Chang’s. Luni, când am ajuns la școală, toți ziceau: „Pleacă, mă, de aici! Chiar ai fost la Daniel’s Broiler de Ziua Recunoștinței? Ce tare!”

*

Luni, 29 noiembrie

Bilet de la Tom

Audrey,

N-am nevoie de sfeclă. Am nevoie să-mi plătești factura. Altfel, te dau în judecată.

*

Bilet de la Audrey Griffin

Tom,

Mi se pare chiar culmea că *tu* mă amenințI pe *mine* cu trimiterea în judecată. Poate știi că soțul meu.

Warren, lucrează la procuratură. I se pare foarte amuzant că *tu* ne amenințI cu trimiterea în judecată, când *noi* am putea să câștigăm cu ușurință împotriva ta la tribunalul civil pentru creanțe minore.

Prefer să-mi rezolv neînțelegerile prietenește. Așa că mi-am stors creierii și am găsit o soluție. Te rog să faci un deviz pentru scoaterea murilor din curtea vecinilor mei. Dacă trebuie să faci rost de o mașină din aia, foarte bine. Fă orice e nevoie, numai să nu aduci porci.

Odată ce primesc devizul, îți plătesc munca integral. Dar am de găzduit un eveniment foarte important în mai puțin de două săptămâni și-mi vreau curtea înapoi!

Miercuri, 1 decembrie

Bilet de la Tom

Audrey,

Pentru o lucrare de amploarea asta, în mod sigur este nevoie de Hillside Thrasher. Dar omul meu preferă să n-o folosească decât după ce trec ploile. Abia în mai ar putea să înceapă. Pentru un deviz, am avea nevoie de acces pe proprietatea vecinilor. Ai vorbit cu ei? Ai numărul lor de telefon?

*

Bilet de la Audrey Griffin

Tom,

Mă simt de parcă aș trăi în orașul nebunilor. Peste zece zile, elita din Seattle vine la mine acasă și va dori să se bucure de curte. Nu pot să-i las pe oamenii ăștia să-și sfâșie hainele în tufele cu spini. În mai e prea târziu. Peste o lună e prea târziu. Nu-mi pasă dacă trebuie să închiriezi chiar tu Hillside Thrasher. Am nevoie ca tufele alea să dispară până pe 11 decembrie!

Cât despre accesul pe proprietatea vecinilor, vecina este foarte înțepată, fără să fac vreun joc de cuvinte. Eu îți sugerez să ne întâlnim la mine acasă luni, la ora 15.00 fix. Știu sigur că

atunci ea va fi la școală, ca să-și ia fata. Putem să ne strecurăm repede printr-o gaură din gardul lateral și să ne uităm la tufele ei de muri.

*

Extras din referatul meu despre Sir Ernest Shackleton

Strâmtoarea Drake este porțiunea de apă dintre vârful sudic al Americii de Sud, Capul Horn, în Chile, și continentul antarctic. Strâmtoarea cu o lățime de peste opt sute de kilometri a fost numită după Sir Francis Drake, explorator din secolul al XVI-lea. Întrucât nu există nicio suprafață semnificativă de uscat la latitudinea Strâmtorii Drake, Curentul Antarctic Circumpolar se poate propaga fără opreliști. Drept consecință, Strâmtoarea Drake este locul cu cele mai neîndurătoare și mai de temut ape din toată lumea.

*

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

Ce de lucruri poți să afli de la elevii de clasa a opta când pui întrebări retorice, cum ar fi: „Ce mai faceți la școală zilele astea?”

De exemplu, știai că diferența dintre Antarctica și Arctica este că Antarctica are pământ, iar Arctica este doar gheață? Știam că Antarctica este un continent, dar m-am gândit că este pământ și în nord. De asemenea, știai că nu sunt urși polari în Antarctica? Eu nu știam. Credeam că o să privim de pe vapor la niște bieți urși care încearcă să sară de pe un ghețar în curs de topire pe altul. Numai că pentru spectacolul ăsta trist trebuie să mergi la Polul Nord. Polul Sud este populat de *pinguini.* Așa că, dacă aveai vreo imagine idilică cu urși polari care se joacă veseli cu niște pinguini, renunță la iluzia asta, pentru că urșii polari și pinguinii se află efectiv la capetele opuse ale pământului. Cred că ar trebui să ies mai des din casă.

Și așa ajung la următorul lucru de care habar n-aveam. Tu știai că, pentru a ajunge în Antarctica, trebuie să treci prin

Strâmtoarea Drake? Știai că Strâmtoarea Drake este cea mai turbulentă acumulare de apă de pe întreaga planetă? Ei, eu știu, pentru că tocmai am petrecut trei ore pe internet.

Uite care-i treaba. Tu suferi de rău de mare? Oamenii care nu suferă de rău de mare n-au idee cum e. Nu e ca greața. E greață plus pierderea voinței de a trăi. L-am avertizat pe Elgie: tot ce contează în alea două zile este să mă țină departe de arme. În chinurile răului de mare, să-mi zbor creierii ar fi o hotărâre ușoară.

Odată am văzut un documentar despre asediul teatrului ăluia din Moscova. După doar patruzeci și opt de ore în care teroriștii i-au forțat pe spectatori să stea pe locurile lor, cu toate luminile aprinse, fără să doarmă și nevoiți să facă pe ei – deși, dacă aveau nevoie să facă caca, puteau să se ducă în fosa orchestrei – ei bine, mai mulți ostatici pur și simplu s-au ridicat și au mers spre ieșire, știind că vor fi împușcați în spate. Pentru că NU MAI PUTEAU.

Ce vreau eu să spun e că începe să mă sperie foarte mult excursia asta în Antarctica. Și nu numai pentru că urăsc oamenii, ceea ce, să se știe, încă e adevărat. Nu cred că rezist la trecerea prin Strâmtoarea Drake. Dacă n-ar fi vorba de Bee, mai mult ca sigur aș anula călătoria. Dar nu pot s-o dezamăgesc. Poate îmi faci rost de ceva cu adevărat puternic pentru răul de mare. Și nu mă refer la Dramamină. Ceva *puternic.*

În altă ordine de idei: să știi că mă aștept să mă taxezi pentru timpul pe care trebuie să-l pierzi citind cum bat eu câmpii în toate e-mailurile!

*

Scrisoare de la Bruce Jessup,

decan responsabil cu admiterea la Choate

Dragă Bee,

După ce am evaluat cu atenție un prim grup extraordinar de dosare de înscriere, ne face mare plăcere să te anunțăm că ai fost admisă la Choate Rosemary.

În cadrul procesului de evaluare, ne-am bucurat să aflăm despre reușitele tale școlare și despre diversele tale interese. De fapt, punctajele și aprecierile pe care le-ai primit au fost atât

de impresionante, încât directoarea de studii, Hillary Loundes, a trimis o scrisoare separată părinților tăi pentru a le prezenta oportunitățile extraordinare pe care ți le oferă instituția noastră.

Deocamdată, dă-ne voie să te felicităm pentru că ai supraviețuit acestui proces extrem de competitiv. Nu am nicio îndoială că și colegele tale de aici ți se vor părea la fel de stimulatoare, motivante și implicate pe cât ne-ai părut tu nouă.

Cu stimă,
Bruce Jessup

*

Scrisoare de la Hillary Loundes,

directoare de studii la Choate

Stimate domnule Branch, stimată doamnă Branch,

Felicitări pentru acceptarea lui Bee la Choate Rosemary! Dumneavoastră știți mai bine ca oricine că Bee este o tânără extraordinară. Atât de extraordinară, de fapt, încât recomand să sară peste clasa a noua și să intre la Choate Rosemary direct în clasa a zecea.

Anul acesta, Choate Rosemary va accepta numai un candidat din zece. Aproape fără excepție, cei admiși au, asemenea lui Bee, punctaje excelente la testele naționale și medii mari. Poate vă întrebați cum răzbatem prin acest ocean de rezultate similare, format dintr-o inflație de note și recomandări, pentru a-i găsi pe acei elevi care chiar vor străluci la Choate Rosemary.

Încă de la sfârșitul anilor ’90, departamentul nostru de admiteri colaborează cu Centrul PACE (psihologia abilităților, competențelor și cunoștințelor de specialitate) de la Yale pentru a stabili ce calități le sunt necesare elevilor ca să se adapteze la exigențele academice și sociale ale școlii noastre. Rezultatul acestei evaluări este unic pentru procesul de admitere la Choate Rosemary, „Autoevaluarea Choate Rosemary”.

Această autoevaluare a fost, de fapt, ceea ce a evidențiat-o pe Bee în raport cu restul candidaților. În acest nou vocabular al succesului sunt două cuvinte pe care ne place să le folosim mai des decât pe oricare altele ca să-l descriem pe elevul nostru ideal. Aceste cuvinte sunt „îndrăzneală” și „echilibru”. Fiica dumneavoastră a depășit toate așteptările în ambele privințe.

După cum știm cu toții, cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui copil dotat este să se plictisească. De aceea credem că este spre binele lui Bee să sară peste clasa a noua și să intre într-a zecea.

Taxa de școlarizare este de 47.260 de dolari. Pentru a garanta locul lui Bee la Choate Rosemary, vă rugăm să ne trimiteți contractul de înscriere și avansul până pe 3 ianuarie.

Aștept cu interes să discutăm mai în amănunt și, mai presus de orice, bun venit la Choate Rosemary!

Cu cele mai bune gânduri,
Hillary Loundes

*

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

Se aude plânsetul meu până acolo, în India? Bee a fost acceptată la Choate! Sincer, dau vina pe mine și pe Elgie, pentru că i-am umplut capul cu aventurile noastre de la internat. Elgie a mers la Exeter, eu la Choate. Erau numai copii extrem de deștepți, concerte Grateful Dead și moduri inventive de a scoate mirosul de bong din camera de cămin. Ce să nu-ți placă? O enormă parte din mine vrea ca fiica mea să fie smulsă din provincialismul îngrozitor al Seattle-ului. Și Bee abia așteaptă să plece. Așa că n-am de ales, trebuie să mă îmbărbătez și să nu pun problemele mele pe primul loc.

Elgie tocmai le scrie, nu prea binevoitor, celor de la școală, informându-i că nu vrea ca Bee să sară peste o clasă. Dar asta nu te interesează pe tine. Te rog să plătești prima tranșă. Poți să iei suma din contul nostru comun. Ai vreo veste despre medicamentul contra răului de mare? Încep să intru în panică.

Îți zic mai multe mai târziu, că trebuie s-o iau pe Bee de la școală și am întârziat și nici nu găsesc câinele pe nicăieri.

*

— OK, a spus mami în ziua aceea, de îndată ce am urcat în mașină, avem o problemă. Înghețată s-a băgat în dulapul meu, ușa s-a închis și nu pot s-o deschid. E blocată acolo.

Poate sună ciudat, dar nu e. Casa noastră este veche. Toată ziua și toată noaptea scârțâie și geme, de parcă ar încerca să-și găsească o poziție confortabilă, dar nu poate, foarte probabil din cauza cantității enorme de apă pe care o absoarbe de fiecare

dată când plouă. S-a mai întâmplat ca, brusc, o ușă să nu se mai deschidă pentru că toată casa se așezase bine în jurul ei. Asta era însă prima oară când era implicată și Înghețată.

Ne-am dus repede acasă, iar eu am zburat la etaj strigând:

— Înghețată! Înghețată!

În dormitorul lui mami și al lui tati este un șir de confesionale pe care ei le folosesc drept dulapuri. Ușile sunt rotunjite, dar ascuțite în vârf. În spatele uneia dintre ele lătra Înghețată, dar nu era un lătrat speriat, scâncit, ci unul jucăuș. Credeți-mă, râdea de noi.

Pe toată podeaua erau împrăștiate unelte și scândurele, pe care le ținem mereu la îndemână în caz că trebuie să astupăm găurile din acoperiș. Am tras de mânerul ușii, dar nu ceda deloc.

— Am încercat de toate, a oftat mami. Pazia e complet putrezită. Vezi acolo cum atârnă grinda?

Știam că lui mami îi plăcuse să repare case înainte să mă nasc eu, dar era ciudat cum vorbea așa, ca profesioniștii. Nu-mi plăcea.

— Am încercat să ridic cadrul ușii cu un cric, a continuat ea, dar efectul de levier nu a fost suficient.

— Nu putem să-i dăm un brânci, pur și simplu? am sugerat.

— Ușa se deschide în afară. Mama a căzut pe gânduri, apoi i-a venit o idee. Ai dreptate. Va trebui s-o spargem ca s-o deschidem. Din interior. Hai să ne cățărăm pe-afară și să intrăm pe fereastră.

Ei, asta suna distractiv.

Am coborât scările în fugă, am luat o scară din șopron și am târât-o pe peluza îmbibată cu apă până într-o laterală a casei. Mama a așezat pe jos niște bucăți de placaj pe care să se sprijine scara.

— Gata, a zis ea. Tu o ții, eu urc.

— E câinele meu, i-am atras atenția. Ține tu scara.

— Nici nu mă gândesc, Bala. E prea periculos.

Mami și-a scos eșarfa și a înfășurat-o pe mâna dreaptă, apoi și-a început ascensiunea.

Era amuzant s-o văd urcându-se pe scara stropită de vopsea cu pantofii ei belgieni și pantalonii capri. A spart vitraliul cu mâna bandajată și a descuiat fereastra, apoi a intrat. A trecut o eternitate.

— Mami! tot strigam eu.

Nemernica nici măcar n-a scos capul pe geam. Deveneam așa de plouată și de nervoasă, că nici nu-mi mai păsa. Am pus un picior pe scară. Era foarte sigură. Am urcat repede de tot pentru că, dacă mă prindea mami la mijlocul distanței și începea să țipe, asta putea să mă dezechilibreze. Mi-a luat vreo opt secunde, după care am intrat direct pe fereastră, fără să alunec.

Înghețată n-a avut nicio reacție când m-a văzut. Era mai interesată de mami, care făcea karate cu ușa și făcea karate cu ușa și făcea karate cu ușa.

— Haaa! striga mami cu fiecare lovitură.

În cele din urmă, ușa a cedat.

— Bravo! am zis eu.

Mami a tresărit.

— Bee!

Era furioasă și a devenit și mai furioasă când s-a auzit o zdruncinătură puternică de afară. Ne-am dus la fereastră. Scara căzuse pe peluză.

— Ups! am zis eu. Am strâns-o tare în brațe pe Înghețată, cuprinzându-i gâtul moale, până când n-am mai putut să-i suport mirosul mucegăit. Ești cel mai prost câine din câți au existat vreodată!

— Asta e pentru tine, mi-a spus mami întinzându-mi o scrisoare. La expeditor era sigiliul Choate. Felicitări!

•

Mami a comandat cina devreme și apoi am ieșit în oraș, ca să sărbătorim cu tati. În timp ce străbăteam în viteză podul peste Lacul Washington, mintea îmi era inundată de imagini de la Choate. Era așa de mare și de curat, iar clădirile atât de maiestuoase, din cărămidă și cu iederă pe laturi. Așa îmi imaginam eu că arată Anglia. Făcusem o vizită cu tati în primăvară și copacii erau încărcați de flori, iar rațele lunecau pe iazurile lucitoare. Nu mai văzusem un loc atât de pitoresc decât în puzzle-uri.

Mami s-a întors spre mine.

— Ai voie să te bucuri că pleci, să știi.

— Nu, e OK.

Țin enorm la Microsoft. Acolo am fost la grădiniță și, când era vreme frumoasă, ne încărcau în niște cărucioare mari, roșii, și ne trăgeau pe acolo ca să ne vizităm părinții. Tati a făcut un automat cu comori, care tot nu înțeleg cum funcționa, dar când

venea momentul să pleci acasă, puteai să bagi o monedă și din el cădea o comoară, alegerea perfectă pentru fiecare. Un băiat căruia îi plăceau mașinile primea o mașinuță Hot Wheels. Și nu una oarecare, ci una pe care n-o avea deja. Iar dacă unei fete îi plăceau păpușile bebeluș, primea un biberon pentru bebelușul ei. Automatul de comori este acum la muzeul Microsoft din Centrul pentru vizitatori, pentru că este un exemplu timpuriu al tehnologiei de recunoaștere facială, cu care se ocupa tati în L.A. când a fost racolat de Microsoft.

Am parcat ilegal. Mami a traversat maiestuos peluza ducând în mână pungile cu mâncare, iar eu am urmat-o îndeaproape. Am intrat în clădirea unde lucra tati. Deasupra recepționerei, un ceas digital imens afișa timpul rămas:

119 ZILE

2 ORE
44 DE MINUTE
33 DE SECUNDE

— Ăsta se numește *ceas de bord,* mi-a explicat mami. Arată cât mai e până când se lansează Samantha 2. L-au pus acolo ca motivație. Fără comentarii.

Același cronometru era și în lift, pe holuri și chiar și în băi. Pe toată durata cinei din biroul lui tati am stat pe mingile gonflabile pe care le folosește pe post de scaune, cu cutiile de mâncare într-un echilibru precar pe genunchi. La un moment dat am început să povestesc despre toate speciile de pinguini pe care urma să le vedem în timpul călătoriei.

— Vreți să știți partea cea mai tare? a intervenit mami. Nu sunt locuri fixate în sala de mese, iar mesele sunt de patru persoane. Asta înseamnă că noi trei putem să ne așezăm și să ne îngrămădim mănușile și căciulile pe scaunul suplimentar. Și n-o să mai poată nimeni să ni se alăture!

Tati și cu mine ne-am uitat unul la altul, nesiguri dacă glumea sau nu.

Mami a adăugat repede:

— Și pinguinii. Sunt foarte încântată de pinguini.

Probabil tati le spusese tuturor că venim; prin urmare, oamenii tot treceau prin dreptul biroului și se uitau pe furiș prin

geam, dar se comportau de parcă n-ar fi făcut asta. Probabil așa e când ești celebru.

— Aș vrea să sărbătorim mai mult, a zis tati aruncând o privire spre monitor, dar am o videoconferință cu Taipei.

— Nu-i nimic, tati, am spus eu. Ești ocupat.

*

De la tati

Stimată doamnă Loundes,

În primul rând, suntem încântați că Bee a fost acceptată la Choate. Deși eu am fost la Exeter, soția mea, Bernadette, spune mereu că perioada cea mai fericită din viața ei a fost la Choate, iar Bee a vrut să învețe acolo încă de când era mică.

În al doilea rând, vă mulțumim pentru cuvintele frumoase despre Bee. Suntem de acord, este extraordinară. Cu toate acestea, ne opunem ferm propunerii de a sări peste un an.

Tocmai m-am uitat peste cererea ei și îmi dau seama că nu aveți de unde să știți lucrul cel mai important: Bee s-a născut cu o malformație cardiacă congenitală care a necesitat șase operații. Prin urmare, și-a petrecut o mare parte din primii cinci ani la Spitalul de pediatrie din Seattle.

Bee a intrat la grădiniță la vârsta firească, chiar dacă trupul ei mic se chinuia să țină pasul. (Cred că se afla în intervalul zero ca înălțime și greutate în acea perioadă. Încă se chinuie să recupereze, așa cum ați văzut și dumneavoastră.) Totuși, inteligența ei profundă se făcea remarcată. Educatoarele și administratorii ne-au încurajat s-o testăm pe Bee. În realitate, pe mine și pe Bernadette nu ne interesa deloc industria copiilor supradotați. Poate pentru că amândoi am fost la școli pregătitoare și colegii din Ivy League, aveam tendința să fetișizăm asta mai puțin ca alți părinți din Seattle. Principala noastră grijă era ca fiica noastră să cunoască un minimum de normalitate, ținând seama că primii ei cinci ani fuseseră marcați de boală.

Această decizie a fost extrem de benefică pentru Bee. Am găsit o școală de cartier minunată, Galer Street. Sigur, Bee era „înaintea” celorlalți copii din clasă. Prin urmare, s-a apucat să-i învețe pe copiii mai înceți să citească și să scrie. Chiar și în

prezent, rămâne la școală după ore și-i ajută pe ceilalți cu temele. Bee nu a menționat nici asta în cererea ei.

Choate are niște dotări fabuloase. Sunt sigur că Bee va avea activități din plin astfel încât să nu se „plictisească”.

Dacă tot discutăm despre subiectul acesta, vă rog să aveți răbdare cât vă povestesc despre prima și ultima dată când Bee a spus că s-a plictisit. Le duceam pe Bee și pe o prietenă de la grădiniță la o petrecere de zi de naștere. Era trafic aglomerat. Grace a spus:

— M-am plictisit.

— Da, a imitat-o Bee, m-am plictisit.

Bernadette a tras pe dreapta, și-a scos centura de siguranță și s-a întors spre ele.

— Așa e. V-ați plictisit. Și o să vă spun un mic secret despre viață. Credeți că *acum* e plictisitor? Ei bine, de acum înainte devine din ce în ce mai plictisitor. Cu cât învățați mai repede că de *voi* depinde să faceți viața interesantă, cu atât mai bine o să vă fie.

— Bine, a zis Bee încet.

Grace a izbucnit în lacrimi și nu a mai venit niciodată la noi să se joace cu Bee. Plictiseala nu a mai fost niciodată o problemă pentru fiica noastră.

Suntem nerăbdători să vă cunoaștem la toamnă, când Bee va sosi odată cu ceilalți elevi de cincisprezece ani pentru a începe clasa a noua.

Cu stimă,
Elgin Branch

*

Nu sunt bolnavă! M-am născut cu sindrom hipoplastic cardiac stâng, bine? Este o afecțiune congenitală care înseamnă că valva mitrală, ventriculul stâng și valva aortică nu se dezvoltă complet. Din cauza asta am avut nevoie de trei operații pe cord deschis, plus încă trei din cauza complicațiilor. Ultima operație am avut-o la cinci ani. Știu că cică sunt deșteaptă, dar știți ceva? Nu-mi amintesc nimic de atunci! Și mai știți ceva? Acum mă simt foarte bine, și asta de *nouă ani și jumătate.* Luați o pauză și gândiți-vă la asta! Două treimi din viață am fost complet normală.

Mami și tati mă duc la Spitalul de pediatrie în fiecare an pentru o electrocardiogramă și radiografii, și până și cardiologii

își dau ochii peste cap, pentru că nu am nevoie de ele. În timp ce mergem pe holurile alea, mami se poartă de parcă ar retrăi scene din Vietnam. Trecem pe lângă o fotografie artistică agățată pe perete, și ea se sprijină de un scaun și spune: „O, Doamne, posterul ăla de Milton Avery!” Sau, trăgând adânc aer în piept: „În ficusul de acolo au atârnat cocori din origami de Crăciunul ăla îngrozitor!” Apoi închide ochii sub privirile consternate ale celorlalți, iar tati o strânge tare în brațe, înlăcrimat și el.

Toți doctorii și asistentele ies din birourile lor și mă întâmpină cu ovații, de parcă aș fi o eroină, deși nu înțeleg de ce. Îmi arată poze de când eram bebeluș în patul de spital, cu o bonetă mică pe cap, de parcă ar trebui să țin minte. Nici măcar nu știu ce rost au toate astea, doar că acum mă simt foarte bine.

Singura chestie anormală e că sunt scundă și nu am sâni, ceea ce mă enervează. Plus că am astm. Mulți doctori au spus că puteam să am astm și dacă mă nășteam cu o inimă sănătoasă. Nu mă împiedică să dansez sau să cânt la flaut. Nu am chestia aia când gâfâi. Am chestia aia și mai naspa când, dacă mă îmbolnăvesc, chiar dacă e un virus la stomac, urmează două săptămâni de flegmă scârboasă pe care nu am de ales, trebuie s-o scuip. Nu spun că e cel mai plăcut lucru pentru cei din jur, dar, dacă vă interesează cum mi se pare mie, o să vă spun că abia dacă observ.

Asistenta de la școală, doamna Webb, are o obsesie absolut ridicolă pentru tusea mea. Jur că în ultima zi de școală o să mă prefac că pic moartă în biroul ei, doar ca s-o bag în sperieți. Cred la modul cel mai serios că, în fiecare zi în care doamna Webb pleacă din Galer Street știind că nu am murit pe tura ei, simte o ușurare enormă.

Am divagat rău. De ce începusem să scriu toate astea? A, da. Nu sunt bolnavă!

Joi, 2 decembrie

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: Audrey Griffin

Ai fost o scumpă că *nu* m-ai întrebat cum a fost la ședința cu angajații de la Microsoft. Sunt sigură că mori de curiozitate să afli dacă am fost o victimă a concedierilor de proporții epice despre care au vorbit toate ziarele.

A fost o reorganizare de sus în jos, cu o reducere de personal de zece la sută. Pe vremuri, reorganizarea însemna angajări în neștire. Acum înseamnă concedieri. Cred că ți-am povestit deja, proiectul meu urma să fie anulat, iar managerul meu a cam luat-o razna și a făcut albie de porci jumătate din companie. Verificam din minut în minut rezervările sălilor de ședințe și pagina cu posturile disponibile, încercând să deduc *ceva* despre viitorul meu. Oamenii noștri cei mai buni au fost mutați la Windows Phone și Bing. Când am încercat să obțin răspunsuri de la manager, tot ce am primit a fost o tăcere bizară.

Apoi, ieri după-amiază am primit un mesaj de la o directoare de la Resurse Umane care voia să mă vadă azi în sala de ședințe de la capătul holului. (Văzusem programarea aia. Habar n-aveam că era pentru mine!)

Înainte să scot ceainicul și să-mi organizez o petrecere la care să-mi plâng de milă, am întrerupt tot ce făceam și am găsit cea mai apropiată întrunire a Victimelor Contra Victimizării, care m-a ajutat enorm. (Știu că tu ești extrem de sceptică atunci când vine vorba despre VCV, dar ei sunt sprijinul meu.)

M-am dus cu mașina la serviciu azi-dimineață, nevrând să sufăr și umilința de a trebui să iau autobuzul încărcată cu o grămadă de cutii. M-am prezentat în sala de ședințe, unde tipa de la Resurse Umane m-a informat calm că toată echipa noastră, cu excepția celor trimiși deja la Bing și Windows Phone, e concediată.

— Totuși, tu ai rezultate așa de bune încât am vrea să te repartizăm la o echipă de la Studio C.

Audrey, aproape că am căzut de pe scaun. Studio C este în noul campus Studio West, și activitatea lor e cea mai importantă în cadrul Microsoft. Vestea bună: am fost *promovată!* Vestea proastă: se pare că este o mare efervescență în jurul noului produs la care lucrez, așa că va trebui să mă duc la muncă și în weekenduri. E un proiect secret, încă nici nu știu cum se cheamă. Vestea proastă: S-ar putea să nu ajung la evenimentul

cu părinții interesați. Vestea bună: Cu siguranță o să am cu ce plăti mâncarea.

Vorbim în curând și uraaa!

*

De la: Ollie-O

Către: Comitetul de organizare a evenimentului pentru părinții interesați

INFO ÎN TIMP REAL!

Am primit 60 de răspunsuri la invitații! Doar **arunc cu niște îngrășământ** peste semințe, dar: **Pearl Jam**. Am auzit că au copii care intră la grădiniță. Dacă l-am atrage pe unul dintre ei (**nu este nevoie să fie solistul**), pot să fac plantele să crească.

*

De la: Audrey Griffin

Către: Soo-Lin Lee-Segal

Ce vești bune despre promovare! Accept cu bucurie oferta ta de a plăti pentru mâncare. Încă am destule roșii verzi în seră pe care să le prăjesc la apetitive, plus mărar, pătrunjel și coriandru pentru aioli. Am stocat două banițe de mere și vreau să fac *Tarte Tatin* cu rozmarin la desert. Pentru primul fel, ce-ai zice să aducem cuptorul ăla mobil de pizza? Pot să se instaleze în curtea din spate, și astfel bucătăria va rămâne liberă.

Ollie-O avea dreptate, entuziasmul se răspândește ca un virus. Azi la Whole Foods era o femeie pe care nici măcar nu am recunoscut-o, dar m-a recunoscut ea *pe mine* și a zis că abia așteaptă evenimentul ăsta. Dacă mă iau după produsele din coș (brânză de import, zmeură bio, spray pentru spălarea fructelor), este exact genul de părinte de care avem nevoie la Galer Street. Am văzut-o în parcare. Conducea un Lexus. Nu Mercedes, dar destul de aproape!

Ai auzit? Să expediezi un copil bolnav la internat! De ce nu mă miră asta?

*

În ziua aia mi s-a dat voie să ies de la oră pentru că profesorul nostru de muzică, domnul Kangana, m-a rugat să-i acompaniez pe cei de clasa întâi la cântecul pe care-l pregăteau pentru Ziua

Mapamondului și avea nevoie de mine la repetiție. Eram la dulapul meu, tocmai îmi luam flautul, și peste cine am dat? Audrey Griffin. Atârna covorașele de rugăciune pe care elevii de clasa a treia le țesuseră pentru licitația de artă.

— Am auzit că te duci la internat, mi-a spus. A cui a fost ideea?

— A mea, am zis.

— Eu n-aș putea niciodată să-l trimit pe Kyle la internat, a zis Audrey.

— Cred că îl iubiți pe Kyle mai mult decât mă iubește mami pe mine, i-am replicat, și am început să cânt la flaut în timp ce mă îndepărtam cu pas strengăresc.

*

De la: Manjula Kapoor
Către: Bernadette Fox

Stimată doamnă Fox,

Am căutat medicamente pentru răul de mișcare. Cel mai puternic remediu disponibil pe bază de rețetă în SUA se numește Crema ABHR. Are drept compuși Ativan, Benadryl, Haldol și Reglan, iar formula sa permite aplicarea locală. A fost concepută de NASA pentru a fi administrată cosmonauților, ca să combată răul de mișcare în spațiu. De atunci a fost adoptată de centrele de îngrijiri paliative, pentru a o folosi pe bolnavii de cancer în stare terminală. Mi-ar face mare plăcere să vă trimit linkuri către diverse forumuri care proslăvesc crema ABHR. Trebuie să vă avertizez însă că acolo se găsesc și fotografii cu pacienți în fază terminală, care vă pot afecta emoțional. Am luat inițiativa de a cerceta cum poate fi obținută crema ABHR. Este disponibilă numai în „farmacii cu laborator propriu”. Noi nu avem așa ceva în India. Se pare că sunt folosite pe scară largă în SUA. Am găsit un medic care vă va scrie o rețetă. Vă rog să-mi spuneți cum doriți să procedez.

Numai bine,
Manjula

*

Către: Manjula Kapoor
De la: Bernadette Fox

Dacă e destul de bună pentru astronauți și pentru pacienții cu cancer, atunci e destul de bună și pentru mine! Comand-o!

*

Bilet de la Audrey Griffin

Tom,

Uite cecul pentru munca de până acum. Vreau să confirm că ne întâlnim la mine acasă luni după-amiază, ca să tragem o fugă pe deal până la casa cu tufișurile de muri. Îți înțeleg ezitarea de a intra neinvitat pe proprietatea vecină, dar știu sigur că nu va fi nimeni acasă.

*

Luni, 6 decembrie

În ziua aia, la ora a șasea aveam artă plastică. Gâtul mi-era plin de flegmă, așa că am ieșit pe hol ca s-o scuip în fântâna arteziană, cum făceam mereu când eram la ora de artă. Cine dădea colțul tocmai când scuipam? Doamna Webb, asistenta, care s-a panicat toată că împrăștiam microbi. M-am străduit să-i explic că nu era adevărat, pentru că flegma albă înseamnă microbi *morți*. Întrebați un medic în toată puterea cuvântului, nu o funcționară care-și spune asistentă nu pentru că a făcut școala de asistente, ci doar pentru că are o cutie cu plasturi în birou.

— Îmi iau rucsacul, am mormăit eu.

Aș vrea să subliniez că domnul Levy, profesorul meu de biologie, care face și apelul dimineața, are o fată cu astm indus viral, la fel ca mine, iar ea joacă hochei la nivel de competiție, așa că el știe că tusea nu e mare lucru. El nu m-ar trimite nici într-o mie de ani la biroul doamnei Webb. E ușor să-ți dai seama când îmi vine flegmă în gât, pentru că, atunci când răspund la o întrebare, vocea mi se întrerupe ca într-o conexiune mobilă proastă. De obicei, domnul Levy îmi strecoară un șervețel pe la spate. E foarte amuzant. Lasă țestoasele să umble libere prin clasă, și odată a adus azot lichid și a început să ne înghețe resturile de mâncare de la prânz.

Nu mi-a părut așa de rău că mami a trebuit să mă ia mai devreme de la școală, pentru că era deja ora a șasea. În schimb,

mi-a părut rău că n-am mai putut să dau meditații la teme. Elevii de-a patra aveau o dezbatere, și eu îi ajutam să se pregătească. Învățau despre China la clasă, iar dezbaterea avea ca subiect „Argumente *pro* și *contra* ocupării Tibetului”. Ați mai pomenit așa ceva? Galer Street este așa de ridicolă, încât iese din programa pentru clasele primare și se faultează singură cerând unor puști de clasa a patra să dezbată *avantajele* genocidului sistematic înfăptuit de China asupra poporului tibetan, ca să nu mai vorbesc despre genocidul cultural la fel de devastator. Voiam să spun că unul dintre argumentele pro este că ocupația chineză ajută la reducerea deficitului de mâncare de la nivel mondial, pentru că sunt mai puține guri de tibetani de hrănit. Numai că m-a auzit domnul Lotterstein și mi-a spus că nu cumva să îndrăznesc să le bag asta în cap.

Și uite așa am ajuns să stau pe treptele pasajului, în ploaie. (Nu mai aveam voie să așteptăm în biroul principal de când Kyle Griffin a fost chemat acolo într-o zi și, când nu era nimeni atent, a deschis agenda cu numerele de telefon ale părinților tuturor elevilor de la Galer Street și a început să-i sune de la numărul principal. Când părinții se uitau la telefoane, vedeau apel de la Galer Street și răspundeau, iar Kyle striga „A fost un accident!”, apoi închidea. De atunci, toți copiii trebuiau să aștepte afară.) Mami a venit cu mașina. Nici măcar nu m-a întrebat cum mă simțeam, deoarece știe că doamna Webb este complet enervantă. Pe drumul spre casă am început să cânt la flautul cel nou. Mami nu mă lasă niciodată să cânt în mașină, de teama ca nu cumva altă mașină să intre în noi, iar eu să fiu străpunsă de flaut și imobilizată în scaun. Mi se pare ridicol, cum ar putea măcar să se întâmple așa ceva?

— Bee… a zis mami.

— Știu, știu.

Am pus flautul deoparte.

— Nu, a spus mami. Ăsta e nou? Nu l-am mai văzut.

— E un flaut japonez, numit *shakuhachi.* Mi l-a împrumutat domnul Kangana din colecția lui. Elevii de clasa întâi o să cânte pentru părinți de Ziua Mapamondului și eu o să-i acompaniez. Săptămâna trecută am fost la repetiție și am văzut că stăteau pur și simplu pe scenă și cântau. A fost ideea mea să facă un mic dans al elefanților, așa că o să mă ocup și de coregrafie.

— Nu știam că faci coregrafia pentru clasa întâi, a zis mami. E o chestie foarte importantă, Bee.

— Nu prea.

— Trebuie să-mi spui lucruri de genul ăsta. Pot să vin?

— Nu sunt sigură când e.

Știam că nu-i place să vină la școală și că probabil nu avea să vină, așa că de ce să ne mai prefacem?

Când am ajuns acasă, eu am urcat la mine în cameră, iar mami a făcut ce făcea mereu, adică s-a dus afară, la Micul Trianon.

Cred că încă n-am povestit nimic despre Micul Trianon. Lui mami îi place să iasă din casă în timpul zilei, în special pentru că vin Norma și sora ei să facă curățenie și vorbesc foarte tare între ele dintr-o cameră în alta. Mai sunt și grădinarii, care intră să plivească buruienile. Așa că mami a cumpărat o rulotă Airstream, pe care a coborât-o în curtea din spate cu o macara. Acolo își ține computerul și își petrece cea mai mare parte din timp. Eu i-am dat numele de Micul Trianon, după Maria Antoaneta, care a pus să i se construiască un pavilion pentru când voia să scape de Versailles.

Deci acolo era mami, iar eu mă aflam la etaj, pregătindu-mă să-mi încep temele, când Înghețată a început să latre.

Vocea lui mami s-a auzit tare, plină de sarcasm:

— Pot să vă ajut cu ceva?

A urmat un țipăt prostesc. M-am dus la fereastră. Mami era în mijlocul peluzei cu Audrey Griffin și un tip în cizme și salopetă.

— Credeam că n-o să fii acasă, a bolborosit Audrey.

— Așa se pare, a replicat mami cu o voce de super-scorpie.

Era destul de amuzant.

Audrey a început să turuie despre tufișurile noastre de muri și despre grădina ei organică și despre tipul care avea un prieten cu o mașină specială și despre cum trebuia să facă asta până la sfârșitul săptămânii. Mami asculta fără să facă vreun comentariu, ceea ce o făcea pe Audrey să vorbească și mai repede.

— Îl angajez cu plăcere pe Tom să se ocupe de tufișurile mele de muri, a zis mami în cele din urmă. Ai o carte de vizită?

A urmat o tăcere lungă, dureroasă, cât timp tipul s-a căutat prin buzunare.

Audrey Griffin rămăsese fără cuvinte.

— Se pare că am terminat de discutat, i-a spus mami lui Audrey. Prin urmare, ce-ar fi ca voi doi să vă întoarceți prin aceeași gaură din gard prin care ați intrat? A, și să nu vă atingeți de stratul meu cu varză!

A făcut stânga împrejur și s-a îndreptat spre Micul Trianon, apoi a închis ușa.

Îmi venea să strig: „Bravo, mami!”, pentru că știți care-i treaba? Indiferent ce spun oamenii despre ea acum, chiar știa cum să facă viața distractivă.

*

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

Îți trimit anexat datele unui tip care „eradichează” lăstarii de mur. (Îți vine să crezi măcar că există așa ceva?!) Contactează-l și spune-i să facă ce, când, unde și cum. O să plătesc tot.

*

După cinci minute, mami a adăugat asta:

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

Am nevoie de un panou. Lat de 2, 5 metri, înalt de 1, 5 metri. Pe el vreau să scrie așa:

PROPRIETATE PRIVATĂ

NU INTRAȚI FĂRĂ AUTORIZAȚIE
Musculițele enervante de la Galer Street
vor fi arestate și duse
la închisoarea de musculițe

Fondul să fie de un roșu cât mai strident și mai urât, iar scrisul, de un galben cât mai strident și mai urât. Îl vreau instalat la hotarul de sud al proprietății mele, chiar la baza dealului, loc care va fi accesibil după ce *eradicăm* murii ăia afurisiți. Asigură-te că indicatorul o să fie cu fața spre curtea vecinilor.

*

Marți, 7 decembrie

De la: Manjula Kapoor
Către: Bernadette Fox

Confirm că indicatorul pe care îl vreți este *lat de doi virgulă cinci metri* și *înalt de unu virgulă cinci metri.* Domnul pe care l-am angajat să-l facă a remarcat că este neobișnuit de mare și că ar părea exagerat pentru o zonă rezidențială.

Cu stimă,
Manjula

*

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

Jur pe bindiul[7] tău că așa de mare îl vreau.

*

De la: Manjula Kapoor
Către: Bernadette Fox

Stimată doamnă Fox,

Indicatorul a fost comandat și va fi instalat în aceeași zi în care Tom va termina cu eradicarea tufișurilor.

De asemenea, îmi face plăcere să vă anunț că am găsit un medic dispus să elibereze o rețetă pentru crema ABHR. Din păcate, singura farmacie cu laborator propriu din Seattle care este de acord s-o prepare nu face livrări. M-am interesat de posibilitatea trimiterii prin curier, dar, din nefericire, farmaciștii insistă să ridicați crema chiar dumneavoastră, pentru că legea îi obligă să verifice personal efectele secundare. Vă anexez adresa farmaciei și o copie după rețetă.

Cu cele mai bune gânduri,
Manjula

*

Vineri, 10 decembrie

[7] Bindi – mic semn circular, decorativ, de diverse culori, pe care și-l fac indiencele pe frunte (n. red.).

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

Plec la farmacie. Nu e chiar așa îngrozitor să ies din casă acum că mașina asta infernală cu țepușe, brațe telescopice și rotoare malefice îmi mușcă din coasta dealului și-mi aruncă cu îngrășământ peste tot. Tom s-a aruncat efectiv deasupra bestiei, ca să nu fie dărâmat. Nu m-aș mira ca monstrul ăsta să înceapă să scuipe flăcări.

A! Au sosit vestele de pescuit. Mulțumesc, exact așa voiam. Mi-am vârât deja prin buzunare ochelarii, cheile de la mașină și telefonul. S-ar putea să n-o mai dau jos niciodată.

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: Audrey Griffin

Așa cum ar spune Ollie-O… **INFO ÎN TIMP REAL!**

Ți-am zis că m-au făcut adminul unei noi echipe? Tocmai am aflat că echipa este Samantha 2, al cărei șef e nimeni altul decât Elgin Branch!

Audrey, corpul meu este un cazan de emoții în momentul ăsta! Când Elgin a vorbit pentru prima dată despre Samantha 2 la conferința TED din februarie, internetul aproape c-a luat-o razna. În mai puțin de un an, speech-ul lui a ajuns pe locul patru în clasamentul celor mai urmărite discursuri TED din toate timpurile. Bill Gates a spus recent că proiectul lui preferat din toată compania este Samantha 2. Anul trecut, Elgin a primit un premiu de recunoaștere a contribuțiilor tehnice, cea mai mare onoare pe care o acordă Microsoft. Membrii proiectului Samantha 2 și Elgin în special sunt ca niște vedete rock pe aici. Dacă te duci la Studio West, îți dai seama după mersul lor afectat că lucrează la Samantha 2. Știu că sunt bună în meseria mea, dar să fiu inclusă în Samantha 2 înseamnă că și toți ceilalți de aici știu asta. Este o senzație amețitoare.

Și apoi, Elgin Branch. Lipsa lui de politețe și aroganța din ziua aia când ne-am întâlnit în navetă au fost ca o palmă peste față care încă mă ustură. Stai să vezi ce s-a întâmplat azi-dimineață!

M-am dus la Resurse Umane să-mi ridic noul card de acces și să-mi iau în primire biroul. (În zece ani, asta e prima dată când

am birou cu fereastră!) Îmi despachetam fotografiile, cănile și colecția de figurine de iarnă când, ridicându-mi privirea, l-am văzut pe Elgin Branch pe partea cealaltă a atriului. Nu purta pantofi, era numai în șosete, ceea ce mi s-a părut ciudat. Mi-a surprins privirea, așa că i-am făcut cu mâna. El a zâmbit vag și a continuat să meargă.

Am hotărât să fiu proactivă (unul din cei trei P care formează fundația relațiilor interpersonale la Victime Contra Victimizării) și să inițiez prima întâlnire în noile noastre roluri de lider de echipă și admin.

Elgin era la biroul lui, cu bocancii de drumeție aruncați în dezordine pe podea. Am fost imediat șocată de numărul de cuburi pentru brevete stivuite la întâmplare prin încăpere. (De fiecare dată când un dezvoltator brevetează ceva, primește un cub ca simbol – e doar o chestie drăguță pe care o facem noi, la MS.) Fostul meu manager avea patru. Numai pe pervazul lui Elgin am numărat douăzeci, ca să nu mai zic de cele căzute pe jos.

— Pot să te ajut cu ceva? m-a întrebat el.

— Bună dimineața, Elgin. Îndreptându-mă de spate, m-am prezentat: Sunt Soo-Lin Lee-Segal, noul admin.

— Îmi pare bine, a zis el întinzându-mi mâna.

— De fapt, ne-am cunoscut deja. Am un fiu, Lincoln, la Galer Street, în clasă cu Bee.

— Scuze. Sigur că da.

Chiar atunci, șeful de la Dezvoltare, Pablo, și-a vârât capul pe ușă.

— E o zi superbă, vecine. (Toată lumea din echipă îl tachinează pe Elgin cu aluzii la domnul Rogers[8]. Se pare că e o ciudățenie a lui Elgin ca, de îndată ce intră undeva, să-și dea jos pantofii, așa cum făcea și domnul Rogers. Chiar și la conferința TED, la care m-am uitat din nou, Elgin stă în șosete. În fața lui Al Gore și a lui Cameron Diaz!) Rămâne pentru prânz, a continuat Pablo. Avem o ședință cu niște furnizori la South Lake Union. Ce zici să și mâncăm în centru? La Wild Ginger?

— Perfect! a răspuns Elgin. E lângă stația de metrou ușor. Pot să mă duc direct la aeroport.

[8] Fred Rogers – animator de televiziune american, protagonistul emisiunii Mr. *Rogers' Neighborhood* între 1968 și 2001 (n. red.).

Văzusem în calendarul Samantha 2 că Elgin are mâine o conferință în alt oraș.

Pablo s-a întors, și eu m-am prezentat.

— Uraaa! a făcut el. Noul admin! Dom'le, am murit aici fără tine. De ce nu vii cu noi?

— Probabil mi-ai auzit stomacul chiorăind, am spus veselă. Sunt cu mașina. Pot să vă duc eu în centru.

— Hai să luăm naveta 888, a zis Elgin. O să am nevoie de wi-fi ca să trimit niște e-mailuri.

— Atunci rămâne naveta 888, am spus eu cu obrajii arzând. Aveam totuși o consolare pentru respingere, deoarece cu naveta 888 nu merg decât cei din vârful ierarhiei, iar asta e pentru mine prima ocazie s-o folosesc. Wild Ginger la prânz, am adăugat. O să fac o rezervare.

Așa că acum stau aici înspăimântată de întâlnire, de masă, de ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viața mea.

*

De la: Audrey Griffin
Către: Soo-Lin Lee-Segal

Cui îi pasă de Elgin Branch? Mie-mi pasă de tine. Sunt așa de mândră de tot ce ai realizat de la divorț încoace! În sfârșit, primești recunoașterea pe care o meriți.

Eu am o zi foarte bună. O mașină smulge toate crengile de mur de pe dealul lui Bernadette. Sunt așa de bine dispusă, încât pot să râd de un incident de la Galer Street care altfel mi-ar fi provocat o criză de furie.

Gwen Goodyear m-a înșfăcat azi-dimineață și m-a tras în biroul ei ca să vorbim. Cine crezi că stătea acolo într-un fotoliu mare de piele, cu spatele la mine? Kyle! Gwen a închis ușa și a luat loc la birou. Mai era un scaun lângă Kyle, așa că m-am așezat acolo.

Gwen a deschis un sertar.

— Ieri am găsit ceva în dulapul lui Kyle.

Mi-a arătat un flacon de medicamente luat pe rețetă. Avea numele meu trecut pe el. Era Vicodinul care-mi fusese prescris după ce Doamna Noastră de la Straight Gate a încercat să mă calce cu mașina.

— Ce caută ăsta aici? am întrebat.

— Kyle? a spus Gwen.

— Nu știu, a mormăit Kyle.

— Galer Street nu tolerează drogurile în campus, a zis Gwen.

— Dar sunt medicamente eliberate pe *rețetă,* am spus eu, tot neînțelegând unde bătea.

— Kyle, a zis Gwen, de ce era în dulapul tău?

Nu-mi plăcea turnura pe care o lua discuția. Absolut deloc.

— M-am dus la urgențe din cauza lui Bernadette Fox. Am plecat de acolo *în cârje,* dacă-ți aduci aminte. L-am rugat pe Kyle să-mi țină poșeta și flaconul de medicamente. Dumnezeule!

— Când ți-ai dat seama că lipsea Vicodinul? m-a întrebat Gwen.

— Abia acum.

— De ce e gol flaconul? Lasă-l pe Kyle să răspundă, Audrey! întorcându-se spre el, l-a întrebat: Kyle, de ce este gol?

— Nu știu, a răspuns Kyle.

— Sunt sigură că era gol când l-am luat, am intervenit eu. Știi că nu au destul personal la UW Medical. Probabil au uitat să-l umple. Sau vreun student la medicină s-a îndopat cu pastilele alea în loc să mi le dea mie. Am terminat aici? Poate n-ai auzit, dar mâine găzduiesc o petrecere pentru șaizeci de părinți interesați.

M-am ridicat și am plecat.

Acum, că scriu asta, aș vrea să știu ce căuta Gwen Goodyear în dulapul lui Kyle. Nu au încuietori dulapurile astea?

*

Toate dulapurile noastre au cifruri încastrate. E o adevărată bătaie de cap să răsucești cadranul ăla mic înainte și înapoi de un milion de ori de fiecare dată când vrei să iei ceva din dulap. Toată lumea le urăște. Kyle și tovarășii lui au găsit o modalitate de a le fenta, adică să lovească încuietoarea până când se sparge. Ușa de la dulapul lui Kyle atârnă tot timpul deschisă. Asta căuta doamna Goodyear în dulapul lui Kyle.

*

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

A fost prima dată când m-am dus în oraș după un an. Imediat mi-am adus aminte de ce: automatele de plată din parcări.

Nu numai că trebuie să găsești un loc unde să parchezi (mult succes!), ci să și dai cu *spatele* în locul de parcare oblic (cine a inventat *asta* ar trebui trimis la mititica), apoi să găsești un distribuitor de bilete care *să nu fie* înconjurat de o gloată dezgustătoare și amenințătoare de cerșetori/vagabonzi/drogați/fugari, chestie pentru care trebuie să traversezi strada, dar ți-ai uitat umbrela (se duce naibii și coafura, pentru care nu ți-ai mai făcut griji de pe la sfârșitul secolului trecut, așa că ăsta e un mizilic), apoi treci cardul de credit prin mașinărie (e un mic miracol dacă găsești una care nu a fost umplută cu rășină de vreun nemulțumit pe care nu l-a dus capul), te întorci la mașina ta (trecând pe lângă hoarda menționată mai sus, care te sâcâie pentru că nu le-ai dat bani mai înainte – a, am spus și că toți au câini care tremură pe lângă ei?), pui biletul la geamul adecvat (trebuie oare pe partea pasagerului pentru parcarea cu spatele, în spic, sau pe partea șoferului? Aș citi regulile pe versoul biletului, dar nu pot, pentru că CINE NAIBA ÎȘI IA OCHELARII DE CITIT CA SĂ-ȘI PARCHEZE MAȘINA?) și, în fine, te rogi la Dumnezeu, în care nu crezi, să ai capacitatea mintală de a-ți aduce aminte pentru ce ai venit, de fapt.

Deja îmi doream să mă împuște în spate un rebel cecen.

Farmacia era ca o cavernă cu lambriuri și câteva rafturi prost aprovizionate. În mijloc se afla o canapea de brocart, deasupra căreia atârna un candelabru Chihuly. Locul ăla nu avea nicio noimă, așa că eram deja destul de dărâmată.

M-am apropiat de tejghea. Fata purta un batic din ăla alb, cum poartă călugărițele. Habar n-am de ce etnie era, dar Seattle e plin de ele, mai ales la birourile de închiriat mașini. Într-o zi, chiar va trebui să întreb.

— Bernadette Fox, am zis.

Privirile ni s-au intersectat, iar în ochii ei a apărut o sclipire de răutate.

— O clipă!

S-a urcat pe o platformă înălțată și i-a șoptit ceva altui farmacist. El și-a înclinat capul și m-a analizat sever pe deasupra ochelarilor îngușți. Au coborât amândoi. Indiferent ce urma să se întâmple, fusese stabilit dinainte că asta era o treabă pentru doi oameni.

— Am primit rețeta de la medicul dumneavoastră, a spus domnul. A fost scrisă pentru rău de mare, pentru o croazieră pe care urmează să o faceți?

— Ne ducem în Antarctica de Crăciun, i-am explicat, ceea ce înseamnă că trebuie să trecem prin Strâmtoarea Drake. Statisticile despre viteza apei învolburate și despre înălțimea vârtejurilor v-ar șoca, dacă vi le-aș spune. Dar nu pot, pentru că sunt un dezastru când vine vorba să rețin numere. În plus, încerc din răsputeri să nu mă gândesc la toată povestea asta. Fiica mea e de vină. Mă duc numai de dragul ei.

— Rețeta dumneavoastră este pentru ABHR, a zis el. ABHR înseamnă de fapt Haldol și ceva Benadryl, Reglan și Ativan pe lângă.

— Mie îmi convine.

— Haldol este un antipsihotic, m-a informat el punându-și ochelarii bifocali în buzunarul de la piept. Se folosea în sistemul carceral sovietic pentru a frânge voința prizonierilor.

— Și eu abia acum aflu despre asta?

Ori tipul rezista cu îndârjire la farmecul meu, ori nu sunt deloc fermecătoare, ceea ce e mai probabil. A continuat:

— Are niște efecte secundare grave, cel mai rău fiind dischinezia tardivă, care se caracterizează prin grimase incontrolabile, scosul limbii, plescăitul buzelor…

— Ați văzut oameni așa, a adăugat pe un ton serios Călugărița Zburătoare.

Și-a pus o mână contorsionată pe față, și-a înclinat capul și a închis un ochi.

— E evident că nu suferiți de rău de mare, am spus eu. Pentru că vreo două ore cu simptomele astea ar fi ca o zi petrecută la plajă pentru mine.

— Dischinezia tardivă poate să fie permanentă, mi-a atras el atenția.

— Permanentă? am îngânat eu încet.

— Probabilitatea de dischinezie tardivă este de aproximativ patru la sută. Crește la zece la sută în cazul femeilor mai în vârstă.

Am expirat zgomotos.

— Văleu!

— Am vorbit cu medicul dumneavoastră. V-a prescris plasturi cu scopolamină pentru răul de mișcare și Xanax pentru anxietate.

Xanax aveam! Batalionul de doctori ai lui Bee mă trimisese mereu acasă cu Xanax sau cu alt somnifer. (Am menționat asta? Nu dorm niciodată.) Nu le-am luat, pentru că singura dată când am făcut-o mi-au dat o stare de greață și o senzație ciudată, de parcă nu eram eu. (Știu, ăsta ar trebui să fie un argument pentru creșterea vânzărilor. Ce pot să spun? M-am obișnuit să fiu eu însămi.) Problema cu Xanax și cu celelalte sute de pastile pe care le pusesem la păstrare era că zăceau toate la grămadă, într-o pungă cu fermoar. De ce? Păi, o dată m-am gândit să iau o supradoză, așa că am vărsat conținutul tuturor flacoanelor în ambele mâini – nici măcar n-au încăput, așa de multe aveam –, doar ca să arunc o privire și să văd dacă pot să înghit așa de multe. Dar apoi m-am potolit și am renunțat la idee, așa că am aruncat pastilele într-o punguță, în care zac și astăzi. Probabil te întrebi de ce am vrut să iau o supradoză. Ei, și eu mă întreb asta! Nici măcar nu-mi aduc aminte.

— Aveți vreun fel de planșă cu toate pastilele, să văd cum arată? l-am întrebat pe farmacist.

Mă gândeam că poate reușesc să le identific pe cele de Xanax, ca să le pun la loc în flacon. Bietul om arăta nedumerit. Cum altfel?

— Bine, am zis. Dați-mi Xanaxul și plasturii ăia.

M-am retras pe canapeaua de brocart. Era criminal de incomodă. Mi-am ridicat un picior și m-am lăsat pe spate. Așa era mai bine. Era o canapea pentru clienții pe cale să leșine, mi-am dat seama atunci, și ideea era să te întinzi pe ea. Deasupra mea se afla candelabrul Chihuly. La Seattle, candelabrele Chihuly sunt ca porumbeii din alte orașe. Le vezi peste tot și, chiar dacă nu te încurcă, tot nu te poți abține să nu le detești.

Ăsta era în totalitate din sticlă, bineînțeles, alb, răvășit, plin de tentacule care atârnau. Din interior emana o strălucire albastră, rece, dar nu se vedea nicio sursă de lumină. Afară turna cu găleata. Răpăitul ritmic al ploii făcea ca monstrul ăla din sticlă de deasupra mea să pară și mai înspăimântător, de parcă sosise odată cu furtuna, la rândul său aducător de ploaie. Îmi cânta: „Chihuly… Chihuly”. În anii șaptezeci, Dale Chihuly era deja un suflător de sticlă cunoscut, când a suferit un

accident de mașină și și-a pierdut un ochi. Asta însă nu l-a împiedicat să continue. După câțiva ani, a avut ghinion la surf și s-a rănit la umăr atât de rău, încât n-a mai fost niciodată în stare să țină în mână o vergea de suflat sticla. Nici asta nu l-a oprit. Nu mă credeți? Luați o barcă pe Lacul Union și uitați-vă în vitrina studioului lui Dale Chihuly. Probabil e și acum acolo, cu bandajul pe ochi și brațul inert, creând cele mai bune și mai halucinante produse din viața lui. A trebuit să închid ochii.

— Bernadette? s-a auzit o voce.

Am deschis ochii. Adormisem. Asta e problema când nu dormi niciodată. Uneori ți se întâmplă să ațipești în cele mai nepotrivite momente, ca acum: în public.

— Bernadette? Era Elgie, care m-a întrebat uimit: De ce dormi aici?

— Elgie… Mi-am șters băluța de pe obraz și i-am explicat: Nu vor să-mi dea Haldol, așa că trebuie să aștept Xanaxul.

— *Poftim*? A aruncat o privire pe geam. Pe trotuar erau unii de la Microsoft, pe care i-am recunoscut vag. Ce naiba e aia pe tine?

Se referea la vesta mea de pescuit.

— A, asta! Am luat-o de pe net.

— Poți să te ridici, te rog? Trebuie să mă duc la un prânz. E nevoie să-l anulez?

— Doamne, nu! Mă simt bine. Nu am dormit azi-noapte și am ațipit aici. Du-te, fă ce ai de făcut!

— Vin acasă la cină. Putem să mâncăm în oraș în seara asta?

— Nu te duci la D.C?

— Poate să mai aștepte.

— Da, sigur, am zis. O să aleg un loc cu Buzz.

— Doar noi doi, a spus el înainte să plece.

Și atunci a început să se lămurească totul. Puteam să jur că una dintre persoanele care-l așteptau afară era o musculiță enervantă de la Galer Street. Nu cea care ne tot hăituiește cu murii ăia, ci una dintre maimuțele ei zburătoare. Am clipit, ca să fiu sigură. Dar Elgie și grupul lui fuseseră deja înghițiți de aglomerația de la prânz.

Inima începuse deja să-mi bată cu putere. Ar fi trebuit să rămân acolo și să înghit un Xanax. Numai că n-am mai suportat să rămân în farmacia aia, blocată cu piaza rea glacială. E vina ta, Dale Chihuly!

Am fugit. Habar n-aveam în ce direcție mă îndreptam sau care-mi era destinația. Probabil am luat-o în sus pe Fourth Avenue, pentru că la un moment dat m-am trezit că stăteam în fața bibliotecii publice Rem Koolhaas.

Se pare că mă oprisem. Pentru că a venit un tip la mine. Părea să fie student. Foarte drăguț, nu avea nimic răutăcios sau amenințător.

Dar m-a recunoscut.

Manjula, habar n-am de unde. Singura fotografie publică cu mine era una făcută acum douăzeci de ani, chiar înainte de Chestia aia Groaznică Imensă. În ea, sunt frumoasă, fața îmi radiază de încredere, zâmbetul dă pe dinafară, pentru că mi-am ales viitorul.

— Bernadette Fox, am spus eu repede.

Am cincizeci de ani și încet-încet o iau razna.

Probabil nu înțelegi nimic din asta, Manjula. Nici nu e nevoie. Dar vezi ce se întâmplă când intru în contact cu oamenii. Nu e de bun augur pentru povestea asta cu Antarctica.

*

În ziua aceea, mami m-a luat de la școală. Poate că era cam tăcută, dar uneori i se mai întâmplă, deoarece pe drum ascultă la PRI[9] emisiunea „Lumea”, care de obicei e deprimantă, iar ziua aceea nu a fost o excepție. M-am urcat în mașină. La radio era un reportaj îngrozitor despre războiul din Congo și despre cum este folosit violul ca armă. Toate femeile erau violate, de la fetițe de șase luni până la bunicuțe de optzeci de ani. Peste o mie de femei și fete erau violate în *fiecare lună.* Situația asta dura de *doisprezece ani* și nimeni nu făcea nimic în privința asta. Hillary Clinton fusese acolo și le promisese ajutor, ceea ce le dăduse tuturor speranțe, dar apoi n-a făcut decât să dea mai mulți bani guvernului corupt.

— Nu pot să ascult așa ceva! am spus, închizând brusc radioul.

— Știu că e oribil, a zis mami, dar ești destul de mare. Avem o viață privilegiată la Seattle. Asta nu înseamnă că putem să închidem butonul când vine vorba despre femei care n-au altă vină decât că s-au născut în Congo, în timpul unui război civil. Trebuie să fim conștienți de ceea ce se întâmplă.

A deschis radioul din nou.

[9] PRI – Public Radio International (n. red.).

M-am înfundat în scaun, clocotind de indignare.

— Războiul din Congo face ravagii și nu se întrevede nicio soluție, spunea crainicul. Iar acum se aude că soldații au început o nouă campanie: caută femeile pe care le-au violat deja, ca să le mai violeze o dată.

— Sfinte Cristoase de pe cruce! a gemut mami. Asta e prea mult și pentru mine.

Și a închis radioul.

Am stat în liniște. Apoi, la patru fără zece, a trebuit să deschidem din nou radioul, pentru că vinerea la patru fără zece o ascultăm pe persoana noastră preferată din toată lumea, Cliff Mass. Dacă nu știți cine este Cliff Mass, ei bine, e un tip pe care eu și mami îl idolatrizăm, un pasionat de meteorologie care iubește starea vremii așa de mult, încât nu ai de ales, trebuie să-l iubești și tu pe el.

Cred că aveam zece ani și eram acasă cu o bonă, în timp ce mami și tati s-au dus la primărie pentru nu știu ce conferință. A doua zi dimineață, mami mi-a arătat o poză pe aparatul ei de fotografiat digital.

— Eu și ghici cine?

Habar n-aveam.

— O să fii așa de geloasă când o să afli.

Mi-am luat o față răutăcioasă. Mami și tati spuneau că aia era fața mea de Kubrick și așa mă încruntam când eram bebeluș. Nu aveam nicio idee cine ar fi putut fi. În cele din urmă, mami a strigat:

— Cliff Mass!

O, Doamne, poate cineva să mă omoare înainte să mai scriu ceva despre Cliff Mass?

Ideea e următoarea: în primul rând, din cauza celui de-al doilea val de violuri și, în al doilea rând, pentru că eu și mami eram așa de îndrăgostite de Cliff Mass, bineînțeles că n-am vorbit prea mult pe drumul spre casă în ziua aia, așa că nu am avut de unde să știu că era traumatizată. A oprit mașina pe alee. Pe strada laterală erau o grămadă de camioane mari, iar unul era parcat în curbă, ca să țină poarta deschisă. Era un du-te-vino de muncitori. Cam greu să-ți dai seama ce se întâmpla prin parbrizul udat de ploaie.

— Nu întreba! a zis mami. Audrey Griffin a cerut să scăpăm de muri.

Când eram mică, mami m-a dus la *Frumoasa adormită* la Pacific Northwest Ballet. În poveste, o vrăjitoare rea îi face o vrajă prințesei, prin care o adoarme timp de o sută de ani. O zână bună o protejează pe prințesa adormită înconjurând-o cu o pădure de spini. În balet, prințesa doarme în timp ce în jurul ei tufișurile spinoase se îndesesc din ce în ce mai tare. Așa mă simțeam și eu în camera mea. Știam că crenguțele de muri îndoiau podeaua bibliotecii și că din cauza lor se formau niște umflături ciudate în covor, iar ferestrele de la subsol se sfărâmau. Însă eu aveam un zâmbet pe față, deoarece știam că, în timp ce dormeam, era o forță acolo care mă proteja.

— Nu pe *toți*! am strigat. Cum ai putut să faci așa ceva?

— Nu vreau să aud nimic, mi-a zis mami. Eu te duc la Polul Sud.

— Mami, nu mergem la Polul Sud.

— Cum, nu?

— Singurul loc în care au voie să meargă turiștii este Peninsula Antarctică, un fel de Florida Keys a Antarcticii.

Este șocant, dar mami chiar nu părea să știe asta.

— Sunt tot minus șaptesprezece grade, am continuat eu, dar este o parte mititică din Antarctica. E ca și cum cineva ar spune că se duce în Florida de Crăciun și apoi tu îl întrebi cum a fost la Chicago. Sigur, e tot în Statele Unite, dar asta înseamnă să fii complet ignorant. Te rog, spune-mi că știai asta, mami, dar ai uitat pentru că ești obosită.

— Obosită *și* ignorantă, a zis ea.

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: Audrey Griffin

Înainte să mă ștergi din listă cu tot cu mesajele mele de Info în Timp Real! fii atentă la faza asta!

După cum ți-am spus, am avut o întâlnire la prânz cu Pablo și cu Elgin la un restaurant în centru. Elgin a insistat să mergem cu naveta 888. (Care, după cum s-a dovedit, nu se deosebește cu nimic de cea obișnuită. Toți anii ăștia mi-am imaginat că la deschiderea ușilor o să văd interiorul lămpii lui Aladin, sau așa ceva.) Erau lucrări în centru, așa că traficul era complet blocat când am ajuns la intersecția dintre Fifth și Seneca. Elgin a zis că

era mai rapid să mergem pe jos. Ploua cu găleata, dar nu era cazul să comentez; prin urmare, am coborât după ei din navetă.

Audrey, știi cum vorbești tu mereu despre planul lui Dumnezeu? Pentru prima dată, înțeleg la ce te refereai. Aș fi crezut că Dumnezeu m-a părăsit când m-a făcut să merg pe jos cale de trei străzi pe ploaia aia infernală. Dar se pare că pe a treia stradă era ceva ce Dumnezeu a vrut să văd.

Mergeam repede pe Fourth Avenue cu Elgin și Pablo, ținând capetele plecate și trăgându-ne bine glugile peste fețe. Din întâmplare mi-am ridicat privirea, și pe cine crezi că am văzut? Pe Bernadette Fox, care dormea într-o farmacie.

Repet: Bernadette Fox stătea întinsă pe o canapea, cu ochii închiși, în mijlocul farmaciei. Putea la fel de bine să fie în vitrină la Nordstrom. Purta ochelari de soare, pantaloni și mocasini, o cămașă bărbătească cu butoni de argint la mânșete și un fel de vestă sub haina de ploaie. În mână strângea o poșetă elegantă, de care era legată una dintre eșarfele ei de mătase.

Pablo și Elgin erau mai înainte, la colț, întrebându-se unde dispărusem. Elgin m-a zărit și a luat-o spre mine cu un aer iritat.

— Îmi… m-am bâlbâit. Îmi pare rău…

Eram în prima zi de muncă. Orice s-ar fi întâmplat cu Bernadette, nu voiam să fiu implicată. M-am grăbit să-i prind din urmă, dar era prea târziu. Elgin se uita deja pe geamul farmaciei. Alb la față, a deschis ușa și a intrat.

Pablo se întorsese și el.

— Soția lui Elgin a adormit acolo, i-am explicat.

— Toarnă cu găleata, mi-a răspuns el zâmbind și refuzând să se uite spre farmacie.

— Deja știu ce-o să comand la prânz, i-am spus. Calamari cu sare și piper. Felul nu e pe meniu, dar ți-l pot face dacă le-o ceri.

— Sună bine, a zis Pablo. Probabil c-o să mă uit pe meniu înainte să comand.

Într-un final, Elgin a ieșit, părând șocat.

— Schimbă-mi zborul către D.C., mi-a zis el. Vreau să plec dimineață.

Încă nu eram la curent cu tot programul lui Elgin, dar știam că prezentarea lui la D.C. urma să aibă loc la patru după-amiaza. Am deschis gura să protestez, să explic că fusul orar…

— Doar…

— Așa rămâne.

Atunci, ce crezi, a trecut o navetă pe lângă noi. Elgin s-a aruncat în trafic și i-a făcut semn să oprească. A vorbit ceva cu șoferul, apoi a alergat spre mine.

— Te duce înapoi la Redmond. Trimite-mi detaliile noului zbor.

Ce era să fac? M-am urcat în autobuz. Pablo mi-a adus o porție de calamari cu sare și piper, dar nu mai era bună de mâncat.

*

De la: Audrey Griffin
Către: Soo-Lin Lee-Segal

Îți scriu puțin de data asta, căci nu-mi văd capul de treabă cu pregătirile pentru petrecere. Adevăratele „noutăți” sunt că începi să-ți dai seama că Dumnezeu însuși conduce autobuzul. (În cazul tău, la propriu. Tiiit! Tiiit!) Mi-ar plăcea să stăm mai mult de vorbă despre asta cândva. La cafea, poate? Pot să vin eu la Microsoft.

*

E-mail de la tipul din fața bibliotecii către profesorul lui de arhitectură de la USC[10]

De la: Jacob Raymond
Către: Paul Jellinek

Stimate domnule Jellinek,

Mai țineți minte când v-am spus că mă duc la Seattle într-un pelerinaj, ca să văd biblioteca publică, și am glumit că vă anunț dacă o văd pe Bernadette Fox? Ei bine, ghiciți pe cine am văzut în fața bibliotecii!

Pe Bernadette Fox! Avea cam cincizeci de ani, părul castaniu și ciufulit. Singurul motiv pentru care m-am întors să mă uit din nou a fost că purta o vestă de pescuit, iar așa ceva îți sare în ochi.

Există o singură poză cu Bernadette Fox, făcută acum douăzeci de ani, când a câștigat premiul. În rest, nu sunt decât speculații, că s-ar fi mutat în Seattle și s-ar fi izolat de lume sau

[10] University of Southern Califonia (n. red.).

că ar fi înnebunit. Intuiam că era ea, dar, înainte să pot scoate o vorbă, s-a prezentat singură, brusc: „Bernadette Fox”.

Am început să turui. I-am spus că sunt student la master la USC, că am vizitat Beeber Bifocal ori de câte ori a fost deschisă pentru public și că proiectul nostru din semestrul de iarnă este un concurs pentru reinterpretarea Twenty Mile House.

Deodată mi-am dat seama că spusesem prea multe. Ochii ei erau absenți. Era ceva în neregulă cu ea. Am vrut să fac o poză cu mine și cu eluziva Bernadette Fox. (Poza de profil perfectă!) Dar apoi m-am răzgândit. Femeia asta mi-a dat deja atât de multe. Relația a fost unidirecțională, și acum vreau să iau *și mai mult*? Mi-am pus telefonul la loc.

— Mulțumesc!

M-am înclinat în fața ei cu mâinile unite ca la rugăciune și am intrat în bibliotecă, lăsând-o în picioare, în ploaie.

Mă simt prost, deoarece am impresia că am cam tulburat-o. În fine. Dacă erați curios, Bernadette Fox umblă prin Seattle în toiul iernii, îmbrăcată cu o vestă de pescuit.

Ne vedem la cursuri.

Jacob

*

În seara aia, mami și tati au luat cina în oraș fără mine, la un restaurant mexican din Ballard. Nu m-a deranjat, pentru că vinerea merg cu câțiva colegi la Grupul pentru tineret și mâncăm spaghete și, în plus, ne lasă să ne uităm și la un film (atunci a fost *Deasupra tuturor*).

Tati a plecat la cinci dimineața, să prindă avionul, pentru că avea ceva treabă cu Samantha 2 la Walter Reed[11]. Claire Anderssen dădea o petrecere pe Insula Bainbridge; voiam să mă duc la casa noastră de acolo și s-o iau pe Kennedy să doarmă cu mine. Întrucât Kennedy îl enervează pe tati, nu erau șanse să doarmă la noi acasă dacă era și el acolo, așa că mi-a părut bine că a plecat.

[11] Când spun asta, nu divulg nicio informație confidențială a Microsoft. Microsoft este construit pe idei, și nu poți să trâncănești despre ideile alea nici măcar cu familia ta, pentru că este posibil ca familia să trâncănească despre ele cu Kennedy, care se scapă față de tatăl ei și, chiar dacă acum el lucrează la Amazon, înainte a lucrat la Microsoft și cunoaște oameni acolo și le spune, iar tati aude, și tu îți înveți lecția. În mod normal, nu aș spune unde se ducea tati cu treburi de serviciu, dar am căutat pe internet și există un videoclip cu prezentarea lui de la Spitalul Walter Reed din după-amiaza aia, așa că totul este public (n.a.).

Eu și mami aveam un plan. Să luăm feribotul de la zece și zece spre Bainbridge, iar Kennedy să ia feribotul pentru pasageri după ora de gimnastică, de care a încercat să se lase, dar nu i-a dat voie mama ei.

*

Sâmbătă, 11 decembrie

Postare de pe blogul lui Cliff Mass

Furtuna aceasta se transformă într-un eveniment meteorologic complex. Voi avea nevoie de ceva timp ca să-l descriu, pentru că media nu-i înțelege pe deplin implicațiile. Formațiunile noroase care însoțesc frontul atmosferic ce se apropie au lovit vestul statului Washington ieri după-amiază. Modelele informatice de înaltă rezoluție au arătat vânt susținut de 65-80 de kilometri/oră, cu rafale de 110-130 de kilometri/oră.

Ieri după-amiază, la radio, am spus că eram extrem de sceptic față de previziunile din momentul respectiv, iar ultimele imagini din satelit confirmă că centrul depresiunii ciclonice va trece peste sudul Insulei Vancouver și se va deplasa spre Columbia Britanică. Aceasta permite aerului cald și umed să intre în vestul statului Washington, cu perspectiva unor ploi torențiale.

Ieri, media mi-a ignorat avertismentele severe referitoare la Seattle, considerându-le o alarmă falsă. *Aceasta nu este o alarmă falsă.* Traseul neprevăzut al furtunii a permis unui front de presiune joasă să se deplaseze la nord de Puget Sound, cu o creștere considerabilă a temperaturilor.

La Seattle, temperaturile mari, în combinație cu aerul umed al curentului Pineapple Express, au adus deja precipitații de cinci centimetri între orele 19 aseară și 7 azi-dimineață. Acum mă voi aventura să afirm că frontul va stagna deasupra Puget Sound, iar diluviul va continua timp de câteva ore. Ne aflăm în toiul unui spectacol meteorologic ieșit din comun.

*

Înțelegeți acum ce ziceam despre Cliff Mass? Pentru că, de fapt, tot ce spune este c-o să plouă.

*

De la: Ollie-O

Către: Comitetul de organizare a evenimentului pentru părinții interesați

INFO ÎN TIMP REAL!

Ziua EPI a sosit. Din păcate, cel mai important oaspete al nostru, **soarele**, nu va participa. Ha, ha! Asta a fost o glumă.

Este imperativ **să respectăm programul**. Pentru Galer Street ar fi **fatal** dacă părinții interesați ar simți că le irosim timpul, mai ales în **sezonul de cumpărături de vacanță**. Obiectivul nostru este ca **părinții Mercedes** să vadă și să fie văzuți, și apoi îi lăsăm să invadeze U Village și să profite de **reducerile de cincizeci la sută de la toate magazinele**.

10:00-10:45 – Sosesc PM. Se servesc băuturi și mâncare.

10:45 – Domnul Kangana și, din partea părinților, Helen Derwood vin cu copiii de grădiniță, care intră în liniște, **ca niște șoricei**, pe ușa laterală și își ocupă locurile pentru concertul de marimba.

10:55 – Gwen Goodyear ține un scurt discurs de bun-venit, apoi îi îndrumă pe PM spre verandă. Domnul Kangana îi dirijează pe copii în timpul concertului de marimba.

11: 15 – Concluzii.

Gwen Goodyear va sta la ușă, unde își va lua călduros **la revedere** de la părinți și le va înmâna câte un cadou din partea Galer Street. Doar pentru că sunt **părinți Mercedes** nu înseamnă că nu sunt foarte receptivi la **rahaturi gratis**. (Pardon, scuzați!)

Pa, pa!

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal

Către: Audrey Griffin

SUCCES AZI! Tocmai am vorbit la Pizza Nuovo. Ploaia nu le afectează cuptorul pe lemne. Vor monta un cort în curtea din spate.

Eu sunt blocată în Redmond pentru că Elgin face o prezentare în alt oraș și vrea să stau la birou ca să rezolv eventuale defecțiuni. Fără comentarii.

*

De la: Ollie-O
Către: Comitetul de organizare a evenimentului pentru părinții interesați

Criză. Panou uriaș deasupra casei lui Audrey. Pus peste noapte de nebuna de vecină. (Tot părinte la Galer Street?) Audrey isterică. Soțul sună procuratură. **Lebedele negre**[12] nu sunt treaba mea.

*

De la: Dr. Helen Derwood
Către: Părinții de la grădinița Galer Street
Copie către: Lista de contacte de la școala Galer Street

Dragi părinți,

Presupun că cei mici v-au povestit frânturi din catastrofa survenită la evenimentul de azi. Cu siguranță sunteți îngrijorați și nedumeriți. Cum eu am fost singurul părinte cu copil de grădiniță de acolo, am fost asaltată cu telefoane, cerându-mi-se să explic ce s-a întâmplat de fapt.

După cum mulți dintre voi știți deja, sunt consilier la Swedish Medical Center, specializată în tulburările de stres posttraumatic (TSPT). Am fost la New Orleans după uraganul Katrina și încă fac vizite frecvente în Haiti. Cu permisiunea lui Gwen Goodyear, vă scriu în calitate și de părinte, dar și de consilier TSPT.

Este important să ne bazăm discuția pe fapte.

V-ați lăsat copiii în fața școlii, unde eu și domnul Kangana i-am luat în primire. Ne-am urcat în autobuz. Domnul Kangana ne-a dus în Queen Anne, la casa lui Audrey și Warren Griffin. În

[12] Aluzie la teoria discutată de Nassim Nicholas Taleb în cartea sa *Lebăda neagră. Impactul foarte puțin probabilului,* care se referă la evenimente neașteptate cu consecințe majore și rol dominant în istorie (n.tr.).

ciuda ploii, locul era minunat. Grădina era plină de flori colorate, iar în aer plutea un miros de lemn ars.

Am fost întâmpinați de un domn, numit Ollie-O, care ne-a îndrumat spre intrarea laterală, unde ni s-a spus să ne dăm jos pelerinele și cizmele de ploaie.

Evenimentul era în toi. Participau aproximativ cincizeci de invitați, care păreau să se simtă bine. Am observat că Gwen Goodyear, Audrey Griffin și Ollie-O erau tensionați, dar nu suficient încât acest lucru să fie observat de un copil de grădiniță.

Am fost conduși pe verandă, unde domnul Kangana își instalase instrumentele cu o seară înainte. Copiii care au avut nevoie la pipi s-au dus la toaletă, apoi s-au așezat în genunchi în spatele instrumentelor. Jaluzelele erau trase, așa că veranda era destul de întunecată. Copiii și-au găsit cu greu ciocănelele. Eram înconjurați de ferestre, dar problema noastră era tocmai lipsa luminii, așa că, bineînțeles, am început să ridic jaluzelele. Imediat, lângă mine a apărut Ollie-O, care m-a apucat de mână.

— Nu face asta! mi-a zis el și a aprins luminile.

Invitații s-au adunat să asiste la concert. După o scurtă introducere făcută de Gwen Goodyear, copiii au început cu cântecul „Crapul meu uriaș”. Ați fi fost așa de mândri! Totul mergea minunat! Totuși, după vreun minut, în curtea din spate, unde se aflau cei de la firma de catering, a izbucnit o zarvă.

— Ce mama naibii? a strigat cineva.

Câțiva invitați au reacționat cu chicoteli binevoitoare. Copiii abia dacă au observat, erau absorbiți de muzica lor. Cântecul s-a terminat. Toți ochișorii erau îndreptați spre domnul Kangana, care le-a dat semnalul pentru următorul cântec: „Un doi, trei”…

— Futu-i! a strigat cineva de afară.

Asta nu era *deloc* în regulă. M-am repezit prin spălătorie spre ușa din spate, cu intenția de a-i potoli pe scandalagiii de la catering. Era o ușă cu multe gemulețe, fiecare acoperit cu hârtie glasată, așa că nu vedeam afară. Am răsucit mânerul. Ceva împingea ușa spre mine cu o presiune puternică, intensă, *continuă.* Simțind o forță îngrozitoare a naturii de partea cealaltă, am încercat să închid ușa. Forța inumană nu m-a lăsat. Mi-am înfipt piciorul în partea de jos a ușii. Am auzit un scârțâit puternic. Balamalele au început să iasă din toc.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, dinspre verandă au izbucnit tot felul de pocnituri și șuierături. Muzica de marimba s-a oprit. Un copil a scâncit speriat.

Am părăsit amenințarea de la ușă și m-am repezit pe verandă, unde am fost întâmpinată de sunet de geamuri sparte. Copiii au sărit în picioare și au început să fugă țipând de lângă instrumentele lor. Cum părinții lor nu erau acolo ca să-i liniștească, picii s-au adăpostit cu toții în mulțimea de părinți interesați, care, la rândul lor, încercau să se strecoare prin singura ușă, și aceea mică, ce ducea spre camera de zi. Faptul că nimeni nu a fost călcat în picioare este un adevărat miracol.

Fiica mea, Ginny, a fugit spre mine și mi-a îmbrățișat picioarele. Avea spatele ud... și noroios. Mi-am ridicat privirea. Jaluzelele se ridicaseră singure acum.

Și atunci a venit noroiul. S-a revărsat înăuntru prin ferestrele sparte, pe sub jaluzele. Un noroi gros, apos, pietros, noroi cu cioburi oblice, noroi cu stinghii de lemn din ferestre, noroi cu iarbă, noroi cu ustensile de grătar, noroi cu piese de mozaic din bazin, într-o secundă, ferestrele verandei au dispărut și, în locul lor, a apărut o gaură căscată ca o gură din care se revărsa noroi.

Adulți, copii, cu toții încercau să alerge cât mai repede ca să lase în urmă dezastrul, care acum includea și mobila. Am rămas să-l ajut pe domnul Kangana să-și salveze iubitele marimbe, pe care le adusese cu el în tinerețe, când emigrase din Nigeria.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, noroiul s-a oprit. M-am întors. Un panou răsturnat era acum lipit de gura căscată rămasă în locul ferestrelor, formând un baraj. Habar n-am de unde a venit panoul ăsta, dar era de un roșu aprins și destul de mare încât să acopere ceea ce fusese un perete de geamuri.

PROPRIETATE PRIVATĂ

NU INTRAȚI FĂRĂ AUTORIZAȚIE
Musculițele enervante de la Galer Street
vor fi arestate și duse
la închisoarea de musculițe

Invitații zburau deja pe ușa de la intrare și demarau cu scrâșnet de cauciucuri. Peste tot în jur forfoteau ospătari și bucătari pătați de noroi, distrându-se de mama focului, cu

răutate, de parcă era cel mai amuzant lucru pe care-l văzuseră vreodată. Domnul Kangana înota în mocirlă, ridicând câte o marimba de pe jos. În foaier, Gwen Goodyear încerca să afișeze un aer curajos în timp ce înmâna cadourile de la Galer Street. Ollie-O era semicatatonic și bolborosea expresii fără sens, cum ar fi: „Asta nu este biodegradabilă… consecințele în aval sunt enorme… perspectiva este aceea a unei degringolade… în continuare…”, până când s-a blocat la cuvintele „dezastru de proporții epice”, pe care le tot repeta.

Poate că cea mai surprinzătoare a fost reacția lui Audrey Griffin, care fugea pe stradă *îndepărtându-se* de casa ei. Am strigat după ea, dar dăduse colțul.

Am rămas singură să am grijă de treizeci de copii de grădiniță traumatizați.

— Gata, le-am strigat. Toată lumea să-și caute cizmele și pelerinele!

Acum îmi dau seama că nu trebuia să spun asta, pentru că n-am făcut decât să atrag atenția asupra unei sarcini imposibile. Mai mult, copiii erau în șosete, unii chiar desculți, și peste tot era plin de cioburi.

— Nu mișcă nimeni!

Am strâns toate pernițele pe care le-am găsit pe canapelele din camera de zi și am format o cărare de la ușa din față până la trotuar.

— Mergeți pe pernițele astea și aliniați-vă de-a lungul gardului viu.

Dacă există vreun lucru pe care copiii de grădiniță îl înțeleg cu siguranță, acela este să se alinieze. Unul câte unul, am dus fiecare copil pe stradă până la autobuz, apoi m-am urcat la volan și am condus până la Galer Street.

Acesta este motivul pentru care copiii vi s-au întors fără cizme, fără haine, acoperiți de noroi și plini de povești fantastice.

Acum dați-mi voie să vă vorbesc ca specialist în TSPT.

În general, spunem despre un eveniment că este „traumatizant” dacă persoana în cauză îl percepe ca pe o amenințare la viața sa. Poate să dureze și o miime de secundă. Imediat după traumă, copiii pot resimți frică sau confuzie. Scopul pentru care am luat în brațe fiecare copil în parte și l-am dus la autobuz a fost să-mi creez ocazia de a stabili un contact

fizic cu el. Cercetările au demonstrat că, în special în cazul copiilor, atingerea poate fi vindecătoare.

În timpul drumului până la autobuz am putut să ascult, să-mi exprim curiozitatea și pur și simplu să „fiu” cu fiecare copil. De asemenea, am putut să observ dacă exista vreun indiciu timpuriu de TSPT. Îmi face plăcere să vă anunț că toți copiii au părut să facă față foarte bine situației. Cel mai mult îi îngrijora dacă și cum aveau să-și recupereze hainele și încălțămintea de ploaie. Am răspuns la fiecare întrebare cât de sincer am putut. Le-am spus că vom încerca să le recuperăm lucrurile, care probabil vor fi murdare, dar mămicile se vor strădui să le curețe.

Vestea bună este că a fost un incident traumatizant unic, prin urmare, riscul de apariție a TSPT este minor. Vestea proastă este că TSPT poate apărea și după câteva luni sau câțiva ani de la eveniment. Consider că este responsabilitatea mea de medic să vă informez cu privire la câteva simptome ale TSPT pe care le pot manifesta copiii dumneavoastră:

- îngrijorare legată de moarte
- udarea patului, coșmaruri, insomnie
- revenire la suptul degetului, vorbit ca bebelușii și purtat de scutece
- acuzarea de dureri fizice fără existența unor cauze fizice
- izolare față de familie și prieteni
- refuzul de a merge la școală
- comportament sadic, violent

Dacă observați oricare dintre aceste simptome acum sau în anii următori, este important să anunțați imediat un specialist și să-i povestiți despre evenimentele de la casa lui Audrey Griffin. Nu spun că se va întâmpla așa. Riscurile sunt foarte mici.

Am vorbit cu Gwen Goodyear și mi-am oferit serviciile de consiliere pentru ambele grupe de grădiniță, încă mai cântărim dacă să organizăm o adunare cu toată școala, o adunare numai cu grădinița sau un forum cu părinții pentru a procesa în colectiv acest eveniment traumatizant. Mi-ar plăcea să primesc feedback de la dumneavoastră.

Cu stimă,
Dr. Helen Derwood

*

Ca să înțelegeți mai bine, iată cât de nasoală era vremea în dimineața aceea: era prima dată de la 11 Septembrie când s-a suspendat transportul cu feribotul.

Am luat micul dejun cu mami la Macrina, apoi ne-am dus la Pike Place Market, ca în fiecare sâmbătă dimineață. Mami a așteptat în mașină în timp ce eu am tras o fugă la tipul cu peștii zburători să văd dacă are somon, la Beecher's ca să iau brânză și la măcelărie ca să iau oase pentru câine.

Treceam printr-o fază *Abbey Road* pentru că tocmai citisem o carte despre ultimele zile ale formației The Beatles, și aproape tot timpul cât a durat micul dejun i-am povestit lui mami despre ea. De exemplu, potpuriul de pe fața a doua a discului a fost conceput ca un șir de melodii independente, dar Paul a avut ideea să le lipească în studio. Tot Paul a știut exact ce se întâmpla când a scris „Boy, you're going to carry that weight". Se referă la faptul că John voia ca Beatles să se despartă, pe când Paul nu voia. Paul a scris „Boy, you're going to carry that weight" anume pentru John. Spunea, de fapt: „Ne merge bine. Dacă trupa asta se destramă, e din vina ta, John. Ești sigur că vrei să ai asta pe conștiință?" Iar partea aia instrumentală de la sfârșit, în care membrii formației fac pe rând solouri de chitară și care cuprinde singurul solo la baterie al lui Ringo? Știți cum dă mereu senzația că este un rămas-bun tragic de la fani? Fără îndoială, vi-i imaginați pe membrii trupei îmbrăcați ca hipioți, cântând finalul albumului *Abbey Road* și uitându-se unul la altul și vă gândiți: „Dom'le, probabil plângeau în timpul ăsta". Ei bine, toată partea instrumentală a fost construită tot de Paul în studio, după aceea, așa că nu-i decât sentimentalism fals.

În fine, când am ajuns la terminalul de feribot, coada se întindea de la zona de îmbarcare, pe sub viaduct, tocmai peste First Avenue. Niciodată nu mai văzusem o coadă așa de lungă. Mami a parcat la rând, a oprit motorul și s-a dus pe jos prin ploaia torențială până la ghișeu. Când s-a întors, a zis că se spărsese o conductă de evacuare a apei de ploaie din Bainbridge, inundând zona de debarcare a mașinilor de pe feribot. La chei erau trei nave enorme pline de vehicule care așteptau să coboare. Părea un haos total. Când e vorba de feriboturi, nu poți decât să te așezi la coadă și să speri.

— Când e concertul ăla de flaut? m-a întrebat mami. Vreau să vin să te văd.

— Nu vreau să vii.

Sperasem că uitase de el.

I-a căzut fața când a auzit.

— Versurile sunt prea dulcege, i-am explicat. S-ar putea să mori de atâta dulcegărie.

— Dar vreau să mor de dulcegărie! Asta e chestia mea preferată, să mor de dulcegărie.

— Nu-ți spun când e.

— Ce măgăriță ești!

Am băgat un CD cu *Abbey Road* pe care-l inscripționasem în dimineața aia și i-am dat drumul să cânte. M-am asigurat că numai boxele din față erau pornite, pentru că în spate dormea Înghețată.

Bineînțeles, primul cântec este „Come Together”. Începe cu șâșâitul ăla super și ciudat și cu basul. Iar când a început John să cânte „Here come old flattop…” am descoperit că mami știa fiecare cuvânt! Nu numai fiecare cuvânt, ci fiecare ritm. Știa fiecare „all right!” și „aww!” și „yeaaah!” Și așa a ținut-o, piesă după piesă. Când a început „Maxwell’s Silver Hammer”, mami a zis:

— Câh, ăsta mereu mi s-a părut prea pretențios.

Și, cu toate astea, ce-a făcut? A cântat absolut fiecare cuvânt și din el.

— Dar tu cum de știi albumul ăsta? am întrebat-o.

— *Abbey Road?* a făcut mami ridicând din umeri. Habar n-am, pur și simplu îl știu.

A început „Here Comes the Sun”, și ce s-a întâmplat? Nu, n-a ieșit soarele, dar *mami* s-a deschis ca soarele care străpunge norii. Știți cum, în primele note, chitara lui George sună cumva plină de speranță? La fel și mami; când cânta, parcă era și ea plină de speranță. A nimerit și bătăile alea din palme din timpul soloului de chitară. Când s-a terminat, a oprit discul.

— Of, Bee. Cântecul ăsta îmi aduce aminte de tine.

Avea lacrimi în ochi.

— Mami!

De asta n-am vrut să vină la dansul elefanților de la clasa întâi. Pentru că cele mai aiurea lucruri o fac să dea pe dinafară de dragoste.

— Vreau să știi cât de greu îmi este uneori, mi-a spus mami ținându-și palma peste mâna mea.

— Ce e greu?

— Banalitatea vieții. Dar asta n-o să mă împiedice să te duc la Polul Sud.

— Nu mergem la Polul Sud!

— Știu. Sunt minus o sută de grade la Polul Sud. Numai oamenii de știință se duc la Polul Sud. Am început să citesc una dintre cărțile alea.

Mi-am eliberat mâna și am apăsat pe play. Acum urmează faza ciudată. Atunci când am inscripționat CD-ul, n-am fost atentă când am dat clic pe OK la chestia aia prestabilită de la iTunes, unde te întreabă dacă vrei două secunde de pauză între cântece. Așa că am ajuns la potpuriul ăla bestial și cântam cu mami pe „You Never Give Me Your Money”, apoi „Sun King”, pe care mami îl știa, chiar și versurile în spaniolă, deși ea nu știe spaniolă, știe franceză.

Atunci au început pauzele de două secunde.

Dacă nu înțelegeți ce tragică și enervantă este chestia asta, serios, începeți să cântați odată cu discul pe „Sun King”. Spre final, cântați pe o voce somnoroasă în spaniolă, pregătindu-vă să vă dezlănțuiți pe „Mean Mr. Mustard”, pentru că finalul de la „Sun King” este *așa de mișto* tocmai pentru că alunecați încet și, în același timp, anticipați tobele lui Ringo care dau startul la „Mean Mr. Mustard” și totul devine funky. Numai că, dacă *nu* debifați opțiunea prestabilită de pe iTunes cu cele două secunde de pauză, la sfârșitul lui „Sun King”, vă treziți cu…

O TĂCERE DIGITALĂ ENERVANTĂ DE DOUĂ SECUNDE.

Iar în timpul melodiei „Polythene Pam”, chiar după „look out”, FACE PAUZĂ înainte de „She Came în Through the Bathroom Window”. Serios, e o tortură. În tot timpul ăsta, mami și cu mine am urlat. În cele din urmă, CD-ul a ajuns la capăt.

— Te iubesc, Bee, a zis mami. Mă străduiesc. Uneori merge. Alteori, nu.

— Cred că ar trebui să mergem acasă, am spus.

Coada de la feribot nu se mișcase deloc. Era păcat, pentru că Kennedy nu voia niciodată să rămână peste noapte în Seattle, casa noastră o speria. O dată, a jurat că a văzut unul dintre cocoloașele din covor mișcându-se.

— E viu! E viu! țipa ea cât o ținea gura.

I-am spus că nu era decât o crenguță de mur care creștea, dar Kennedy avea convingerea că era fantoma uneia dintre fetele de la Straight Gate.

Mami și cu mine am luat-o spre dealul Queen Anne. Mami a zis odată că rețeaua de cabluri de tramvai de deasupra noastră seamănă cu scara lui Iacob. De fiecare dată când urcăm dealul, îmi imaginez cum întind mâna cu degetele răsfirate, le înfig prin pânza de fire și le trag în mașină, ca în jocul cu ața.

Am intrat pe aleea noastră. Pe când așteptam să se deschidă poarta am văzut-o pe Audrey Griffin venind spre mașina noastră.

— O, Doamne, am senzația de *déjà vu,* a oftat mami. Ce mai e acum?

— Fii atentă, să n-o calci pe picior, i-am zis.

— O, nu! a icnit mami, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Ce-i? am întrebat-o. Ce este?

Audrey Griffin nu purta haină. Avea pantalonii acoperiți de noroi de la genunchi în jos și era desculță. Avea noroi și în păr. Mami a deschis portiera fără să oprească motorul. Când am ieșit eu, Audrey Griffin țipa ca scoasă din minți.

— Dealul tău tocmai a alunecat peste casa mea!

„Poftim?” m-am gândit. Curtea noastră era atât de mare, și capătul peluzei era atât de departe în vale, încât nu puteam să văd despre ce vorbea.

— În timpul unei petreceri pentru părinții interesați de Galer Street, a continuat Audrey.

— Habar nu aveam… a îngăimat mami.

— Cred și eu, s-a răstit Audrey, pentru că nu ești deloc implicată în activitățile școlare. Ambele grupe de grădiniță au fost aici!

— S-a rănit careva? a întrebat mami.

— Slavă Domnului, nu!

Audrey avea un zâmbet de om nebun. Mami și cu mine suntem fascinate de ceea ce noi numim „oameni furioși-fericiți”. Cea mai bună expresie a lor era acum pe fața lui Audrey Griffin.

— Bine. Asta e bine. Mami a scos un oftat imens. Asta e bine.

Mi-am dat seama că încerca să se convingă singură.

— Bine? s-a auzit țipătul strident al lui Audrey. Noroiul e de doi metri în curtea mea din spate. A spart ferestrele, a distrus

plantele, copacii, podelele de lemn masiv, mi-a smuls mașina de spălat din perete!

Vorbea foarte repede și respira des. Era ca și cum, cu fiecare lucru pe care-l tăia de pe listă, acul contorului ei de furie-fericire se muta tot mai la stânga.

— Grătarul meu s-a dus. Draperiile mele sunt distruse. Sera mea e strivită. Răsadurile, ucise. Merii din varietăți rare, care au avut nevoie de *douăzeci și cinci de ani* ca să ajungă la maturitate, au fost smulși din rădăcină! Trandafirii Heirloom s-au dus. Cuptorul pe care chiar eu l-am construit s-a dus!

Mami își sugea colțurile gurii ca să-și înăbușe un zâmbet. A trebuit să mă uit repede în jos, ca să nu mă bufnească râsul. Dar orice umor pervers puteam noi să găsim în situația aia a dispărut brusc.

— Și panoul ăla! a mârâit Audrey.

Lui mami i-a căzut fața. Abia dacă a putut să repete cuvântul.

— Ce panou? am întrebat eu.

— Ce fel de persoană pune un panou… a început Audrey.

— O să pun să-l scoată azi, a promis mami.

— Ce panou? am repetat eu.

— S-a ocupat noroiul și de asta, a informat-o Audrey pe mami.

Nu observasem niciodată ce nuanță de verde-deschis aveau ochii lui Audrey până să se holbeze așa la mami.

— O să plătesc pentru toate, a spus mami.

Să vă zic ceva despre mami: nu reacționează prea bine când are mici neplăceri, dar e minunată în situațiile de criză. Dacă un chelner nu mai aduce apă cu gheață la masă, deși l-a rugat de trei ori, sau dacă își uită ochelarii de soare când e frumos afară, păzea! În schimb, dacă se întâmplă ceva cu adevărat rău, mami intră într-o stare de calm suveran. Cred că i se trage de la toți anii ăia în care a stat mai mult pe la spital din cauza mea. Ce vreau să zic e că, atunci când situația chiar e gravă, mami este omul pe care vrei să-l ai de partea ta. Numai că Audrey Griffin mai rău s-a înfuriat când i-a văzut calmul.

— Pentru tine numai asta contează? Cu cât Audrey se înfuria mai tare, cu atât ochii îi străluceau mai puternic. Banii! Stai aici, sus, în casa ta enormă, privind în jos la noi, restul, scriind cecuri, dar fără să te sinchisești vreodată să cobori și să ne onorezi cu prezența!

— Ești supărată acum, e clar, a zis mami. Adu-ți aminte că lucrările de pe coasta dealului au fost făcute la insistența ta, Audrey. Am apelat la omul tău și l-am chemat în ziua pe care ai specificat-o tu.

— Deci nimic din toate astea nu este răspunderea ta? Ce convenabil pentru tine! De panou ce zici atunci? Tot eu te-am pus să-l faci și pe ăla, Bernadette? Serios, chiar sunt curioasă!

— Ce panou? am întrebat.

Toată vorbăria asta începuse să mă sperie.

— Buzz, am făcut o prostie mare, mi-a spus mami. O să-ți povestesc eu.

— Bietul copil! a zis Audrey cu amărăciune. După toate prin câte a trecut…

— Ceeee? am exclamat.

— Îmi pare sincer rău pentru panou, i-a zis mami apăsat lui Audrey. Am reacționat impulsiv în ziua în care te-am găsit pe peluza mea, cu grădinarul.

— Dai vina pe *mine?* Ei, chiar că-i fascinant!

Părea că acul care indica fericirea depășise zona periculoasă și intra acum pe un teritoriu necunoscut, în care nicio persoană furioasă-fericită nu se mai aventurase până atunci. Eu, una, eram speriată.

— Dau vina pe mine, Audrey! a spus mami. Vreau doar să subliniez că există un context mai larg pentru ce s-a întâmplat azi.

— Crezi că venirea unui domn care să-ți dea un deviz pentru lucrările din curte, care sunt obligatorii prin lege, este același lucru cu afișarea unui panou care a traumatizat ambele grupe de grădiniță, a pus în pericol înscrierile la Galer Street și mi-a distrus mie casa?

— Panoul a fost o reacție la asta, a zis mami. Da.

— Uaaaaaau! a făcut Audrey Griffin, ridicându-și și coborându-și intonația ca într-un montagne russe.

Vocea ei era atât de plină de ură și de nebunie, încât îmi străpungea pielea. Inima a început să-mi galopeze într-un ritm înspăimântător, ca niciodată.

— E foarte interesant! Audrey o fixa pe mami cu ochii măriți de furie. Deci tu crezi că afișarea unui panou dezgustător deasupra casei mele este o reacție *adecvată* la primirea unui

deviz pentru lucrări în grădină. A arătat cu degetul în opt direcții diferite în timpul ultimei fraze. Cred că înțeleg.

— A fost o *reacție exagerată,* i-a spus mami, care-și recăpătase calmul. Nu uita că ai intrat nepoftită pe proprietatea mea.

— Deci ideea e că ești nebună! a explodat Audrey, ale cărei pleoape se mișcau spasmodic. Doamne, mă întrebam tot timpul. Acum am primit răspuns.

Cu fața blocată într-o expresie de mirare dementă, a început să bată din palme cu mișcări mici și repezi.

— Audrey, nu te preface că n-ai jucat și tu jocul ăsta.

— Eu nu am jucat nimic!

— Dar când ai pus-o pe Gwen Goodyear să trimită e-mailul ăla despre cum te-am călcat eu pe picior cu mașina? Aia ce a fost?

— Of, Bernadette! a zis Audrey clătinând trist din cap. Chiar trebuie să încetezi cu paranoia asta. Poate că dacă ai interacționa mai mult cu oamenii, ți-ai da seama că nu suntem niște monștri înfricoșători care-ți vor răul.

Și-a ridicat amândouă mâinile, formând în aer niște gheare.

— Cred că am terminat, a spus mami. Repet, îmi cer scuze pentru panou. A fost o greșeală stupidă, și-mi asum toată răspunderea în ceea ce privește banii, timpul și suferințele pricinuite lui Gwen Goodyear și școlii Galer Street.

S-a întors și a ocolit mașina prin față. Chiar când mami voia să urce, Audrey Griffin a luat-o de la capăt, ca un monstru din filme care revine la viață.

— Bee n-ar fi fost acceptată sub nicio formă la Galer Street dacă s-ar fi știut că locuiește în casa asta. Întreab-o pe Gwen. Nimeni nu și-a dat seama că voi erați oamenii din L.A. care au venit la Seattle și au cumpărat o clădire de peste o mie de metri pătrați în mijlocul unui cartier fermecător, transformând-o în locuință familială. Vezi locul ăsta unde suntem acum? Pe o rază de șase kilometri se află casa în care am crescut *eu,* casa în care a crescut *mama mea* și casa în care a crescut *bunica mea.*

— Asta pot să cred, a zis mami.

— Stră-străbunicul meu a fost vânător de blănuri în Alaska, a continuat Audrey. Stră-străbunicul lui Warren a cumpărat blănuri de la el. Ce vreau să spun e că veniți în orașul ăsta cu banii voștri de la Microsoft și credeți că locul vostru e aici. Dar locul vostru nu e aici. Și nu va fi niciodată.

— Slavă Domnului!

— Niciuna dintre mame nu te place, Bernadette. Îți dai seama că am organizat o cină de Ziua Recunoștinței cu mamele și fiicele de clasa a opta pe Whidbey Island, dar pe tine și pe Bee nu v-am invitat? în schimb, am auzit că ați petrecut o zi minunată la *Daniel's Broiler*!

În momentul acela am încremenit, de parcă Audrey Griffin mă lăsase fără suflare. Am întins mâna ca să mă sprijin de mașină.

— Până aici, Audrey! Mami a făcut vreo cinci pași spre ea. Du-te dracului!

— Foarte frumos, înjuri în fața unui copil. Sper că acum te simți puternică.

— O s-o zic din nou, a spus mami. Du-te dracului pentru că ai amestecat-o pe Bee în povestea asta.

— O iubim pe Bee, a zis Audrey Griffin. Este o elevă nemaipomenită și o fată minunată. Asta demonstrează cât de rezistenți sunt copiii dacă, în ciuda împrejurărilor, a ieșit totuși așa de bine. Dacă Bee ar fi fata mea, și știu că vorbesc în numele tuturor mamelor de la Whidbey Island, n-aș expedia-o niciodată la internat.

În sfârșit, mi-am recăpătat suflul destul cât să zic:

— Eu vreau să mă duc la internat!

— Sigur că vrei, mi-a răspuns Audrey plină de milă.

— A fost ideea mea! am țipat în culmea furiei. Ți-am zis deja asta!

— Nu, Bee, m-a oprit mami. Nici măcar nu se uita la mine. Doar își ținea palma ridicată în direcția mea. Nu merită.

— Sigur că a fost ideea ta, mi-a zis Audrey Griffin, dând din cap spre mami și bulbucându-și ochii. Sigur că vrei să pleci de aici. Cine te-ar putea învinui?

— Nu vorbi așa cu mine! am urlat. Nu mă cunoști!

Eram înghețată și udă și mașina avusese motorul pornit în tot timpul ăsta, ceea ce era o risipă de combustibil, și amândouă portierele erau deschise, așa că ploaia intra în mașină și distrugea pielea cu care erau capitonate scaunele; în plus, eram parcate în curbă, așa că poarta tot încerca să se închidă, dar apoi se deschidea la loc și-mi făceam griji că avea să se strice motorul, iar Înghețată nu făcea decât să ne privească stupid de pe bancheta din spate, cu gura deschisă și limba atârnându-i, de parcă nici n-ar fi simțit că aveam nevoie de protecție; în plus,

Abbey Road ajunsese la „Here Comes the Sun”, cântecul despre care mami spusese că-i amintea de mine, și am știut că n-aveam să mai ascult niciodată *Abbey Road.*

— O, Doamne, Bee, ce s-a întâmplat? Mami se întorsese și văzuse că era ceva în neregulă cu mine. Spune-mi, Buzz! E inima?

Am împins-o pe mami și i-am tras o palmă lui Audrey peste fața udă. Știu! Dar în halul ăsta de furie mă adusese.

— O să mă rog pentru tine! a zis Audrey.

— Roagă-te pentru tine! i-am replicat. Mama mea e prea bună pentru tine și pentru celelalte mame. *Pe tine* te urăște toată lumea. Kyle e un derbedeu care nu face nici sport, nici activități extrașcolare. Singurii lui prieteni stau cu el doar pentru că le dă droguri și pentru că e amuzant când face mișto de tine. Cât despre bărbatul tău, e un bețiv care a fost prins de trei ori băut la volan și a scăpat numai pentru că-l cunoaște pe judecător. Tot ce te interesează e să nu afle nimeni, dar e prea târziu, Kyle povestește totul la școală.

Audrey a spus repede:

— Sunt o femeie credincioasă, așa că o să te iert pentru asta.

— Las-o baltă, am zis. Credincioșii nu vorbesc așa cum i-ai vorbit tu mamei mele.

M-am urcat în mașină, am închis portiera, am oprit *Abbey Road* și mi-am dat frâu liber hohotelor de plâns. Stăteam într-o baltă de apă, dar nu-mi păsa. Motivul pentru care eram așa de speriată nu avea nicio legătură cu panoul sau cu alunecarea aia stupidă de teren, nici cu faptul că mami și cu mine nu fuseserăm invitate la prostia aia de pe Whidbey Island, de parcă am vrea să mergem vreodată undeva cu javrele alea. Nu, motivul era acela că știam, pur și simplu știam că totul avea să se schimbe în viețile noastre.

A urcat și mami și a închis portiera.

— Ești super tare! Știi asta.

— O urăsc! am mormăit eu.

Ce nu am spus, pentru că nu era nevoie, se subînțelegea – serios, chiar nu pot să vă zic de ce, pentru că n-am mai avut niciodată secrete față de tati înainte –, era faptul că el nu trebuia să afle despre asta.

Mami n-a mai fost la fel pe urmă. Nu din cauza celor întâmplate la farmacie mai devreme. Trecuse peste asta. Am

fost acolo cu ea, în mașină, când am cântat pe *Abbey Road.* Și nu-mi pasă ce spun tati, doctorii, poliția sau altcineva, pur și simplu mami n-a mai fost la fel de când Audrey Griffin a țipat la ea. Dacă nu mă credeți, iată:

*

E-mail trimis cinci minute mai târziu

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

Nimeni nu poate spune că n-am încercat. Dar, pur și simplu, nu pot să merg mai departe. Nu pot să mă duc în Antarctica. Cum o să mă fofilez, nu sunt sigură, dar am încredere în noi, Manjula. Împreună putem face orice.

*

De la tati către dr. Janelle Kurtz,

psihiatru la Madrona Hill

Stimată doamnă doctor,

Prietena mea, Hannah Dillard, v-a ridicat în slăvi după ce soțul ei, Frank, a fost internat o vreme la Madrona Hill. Din câte am înțeles, Frank se lupta cu depresia. Și-a revenit spectaculos după ce a fost tratat la Madrona Hill, sub supravegherea dumneavoastră.

Vă scriu pentru că și eu sunt foarte îngrijorat pentru soția mea. Numele ei este Bernadette Fox și mi-e teamă că este foarte bolnavă.

(Scuzați-mi scrisul neîngrijit. Sunt în avion și bateria laptopului s-a descărcat, așa că, pentru prima oară după mulți ani, am luat din nou un stilou în mână. Dar o să continui, pentru că mi se pare important să notez toate detaliile cât încă îmi mai sunt proaspete în memorie.)

O să încep cu un mic istoric. Bernadette și cu mine ne-am cunoscut acum douăzeci și cinci de ani în Los Angeles, când firma de arhitectură pentru care lucra a refăcut designul studioului de animație la care eram angajat. Amândoi eram de pe Coasta de Est și absolviserăm școli prestigioase. Bernadette era o stea în devenire. Am fost cucerit de încrederea ei în sine,

de frumusețea ei, de veselia și farmecul ei lipsit de griji. Ne-am căsătorit. Eu voiam să dezvolt o idee legată de animația computerizată. La un moment dat, compania mea a fost cumpărată de Microsoft. Bernadette a întâmpinat niște necazuri cu o casă pe care o construia și, brusc, a hotărât că nu mai voia să aibă de-a face cu lumea arhitecturală din L.A. Spre surprinderea mea, ea a fost motorul din spatele mutării noastre la Seattle.

Bernadette a luat avionul spre Seattle ca să caute o casă. M-a sunat să-mi spună că a găsit locul perfect, Școala de fete Straight Gate, în cartierul Queen Anne. Pentru oricine altcineva, o școală de corecție în ruină ar putea părea o alegere ciudată pentru o locuință, însă vorbim despre Bernadette, și ea era entuziasmată. Bernadette și entuziasmul ei erau ca un hipopotam cu apa: dacă te interpui între ele, o să fii călcat în picioare.

Ne-am mutat la Seattle. Eu am fost acaparat cu totul de Microsoft. Bernadette a rămas însărcinată și a pierdut prima sarcină dintr-un șir destul de lung. După trei ani a reușit să treacă de primul trimestru, iar la începutul celui de-al doilea i s-a recomandat odihnă la pat. Casă, care era o pânză albă pe care Bernadette urma să-și aplice magia, a rămas pe planul al doilea, ceea ce era de înțeles. Aveam infiltrații de apă, un curent ciudat și, din când în când, prin dușumea creșteau buruieni. Eram îngrijorat pentru sănătatea lui Bernadette, așa că înăuntru purtam haine impermeabile, așezam oale prin casă când ploua și păstram o foarfecă de grădină într-o vază din camera de zi. Părea romantic.

Fiica noastră, Bee, s-a născut prematur. Era vânătă la naștere. A fost diagnosticată cu „sindrom hipoplastic cardiac stâng”. Îmi închipui că un copil bolnav poate să-i apropie și mai mult pe părinți sau, dimpotrivă, să-i distrugă. În cazul nostru, nu a fost niciuna, nici alta. Bernadette s-a implicat așa de mult în recuperarea lui Bee, încât asta a devenit parte din ființa ei. Eu m-am îngropat în muncă, instituind un fel de parteneriat: Bernadette lua deciziile, eu plăteam pentru ele.

Când Bee a intrat la grădiniță, era sănătoasă, chiar dacă neobișnuit de mică pentru vârsta ei. Întotdeauna presupusesem că, în acel moment, Bernadette se va întoarce la munca ei din domeniul arhitecturii sau măcar că va repara casa. Infiltrațiile

formaseră găuri în tavan; ferestrele cu mici crăpături deveniseră panouri de carton lipite cu bandă adezivă. O dată pe săptămână, grădinarul tăia buruienile de sub covoare.

Casa noastră se întorcea efectiv în pământ. O dată, când Bee avea cinci ani, eram în camera ei și ne jucam de-a restaurantul. Mi-a luat comanda și, după multă râvnă în bucătăria ei miniaturală, mi-a adus „prânzul”. „Mâncarea” din farfurii era umedă și maronie. Mirosea a noroi, dar era mai ușoară.

— Am scos-o de acolo! a zis ea mândră, arătând spre podeaua de lemn care era atât de umedă după atâția ani de ploaie, încât Bee pur și simplu putea să sape în ea cu o lingură.

După ce Bee s-a obișnuit la grădiniță, Bernadette n-a arătat niciun fel de interes pentru repararea casei sau pentru orice fel de muncă. Toată energia pe care o canalizase odată cu atâta curaj către arhitectură o cheltuia acum pe crize de furie la adresa Seattle-ului, pe care dura o oră să le exprime pe îndelete.

Să luăm exemplul intersecțiilor cu cinci artere. Prima dată când Bernadette a comentat despre abundența intersecțiilor cu cinci artere din Seattle, a părut ceva foarte relevant și perspicace. Eu nu observasem, dar într-adevăr erau multe intersecții cu o stradă în plus care ieșea din ele și care te obliga să aștepți la încă un semafor. Cu siguranță, era ceva care merita discutat în cuplu. A doua oară când Bernadette a izbucnit cu privire la același subiect, m-am întrebat dacă voia să adauge cumva ceva nou. Dar nu. Doar se plângea și mai vehement. M-a rugat să-l întreb pe Bill Gates de ce mai locuiește într-un oraș cu așa de multe intersecții ridicole. Când m-am întors acasă, m-a întrebat dacă vorbisem cu el despre asta. Într-o zi a luat o hartă a vechiului Seattle și mi-a explicat că înainte erau șase planuri de urbanism diferite care, de-a lungul timpului, s-au contopit fără să existe un plan general. Într-o seară, când mergeam la un restaurant, s-a abătut câțiva kilometri din drum ca să-mi arate unde se întâlneau trei dintre planuri, la o intersecție din care ieșeau șapte străzi. Apoi a cronometrat cât a trebuit să așteptăm la semafor. Talmeș-balmeșul din planificarea urbană era doar unul dintre șlagărele lui Bernadette.

Uneori, noaptea, când dormeam, zicea:

— Elgie, ești treaz?

— Acum sunt.

— Nu-i așa că Bill Gates îl cunoaște pe Warren Buffet? Și nu-i așa că Warren Buffet deține See's Candy?

— Cred că da.

— Minunat! Pentru că trebuie să afle ce se întâmplă la Westlake Piaza. Știi că See's Candy are o politică de mostre gratuite? Toți boschetarii ăia îngrozitori s-au prins, și azi a trebuit să aștept treizeci de minute la o coadă care *ieșise* din magazin, în spatele unor vagabonzi și drogați care nu cumpărau nimic, dar cereau o mostră gratuită, apoi se așezau iar la rând, ca să mai primească una. Ce furioasă am fost!

— Păi atunci nu te mai duce la See's Candy.

— Crede-mă, n-o să mă mai duc! Dar dacă-l vezi pe Warren Buffet pe la Microsoft, ar trebui să-i spui. Sau anunță-mă pe mine, și pot să-i spun eu.

Am încercat să-i țin isonul, să-i distrag atenția, s-o rog să înceteze. Nimic nu a funcționat, în special rugămintea să înceteze, care nu făcea decât să prelungească tirada cu încă zece minute. Am început să mă simt ca un animal hăituit, încolțit și fără apărare.

Rețineți că, în primii ani petrecuți în Seattle, Bernadette fie era însărcinată, fie tocmai pierduse o sarcină. Din punctul meu de vedere, stările acestea puteau să fie consecințe ale schimbărilor hormonale sau o modalitate de a face față durerii.

Am încurajat-o pe Bernadette să-și facă prieteni, însă asta a declanșat o diatribă despre faptul că ea încerca, dar nimeni n-o simpatiza. Se spune că Seattle este unul dintre orașele în care este cel mai greu să-ți faci prieteni. I-au dat chiar și un nume fenomenului, „înghețul din Seattle". Mie nu mi s-a întâmplat niciodată, dar colegii de muncă spun că este adevărat și că asta are legătură cu sângele scandinav care curge prin venele localnicilor. Poate că, la început, lui Bernadette i-a fost într-adevăr greu să se acomodeze. Dar și după optsprezece ani să poarte în suflet o ură irațională față de un oraș întreg?

Doamnă doctor, eu am un job foarte stresant. În unele dimineți ajung la birou complet epuizat după ce am fost nevoit s-o îndur pe Bernadette cu spumele ei. În cele din urmă, am început să mă duc la serviciu cu naveta Microsoft. A fost o scuză ca să plec de acasă cu o oră mai devreme, evitând astfel crizele de dimineață.

Chiar nu aveam de gând să scriu așa de mult, dar întotdeauna devin sentimental când mă uit pe geamul avionului. Dați-mi voie să trec direct la incidentele de ieri, care m-au determinat să vă contactez.

Mergeam cu niște colegi spre restaurantul la care urma să luăm prânzul când o colegă mi-a arătat-o cu degetul pe Bernadette, care dormea pe o canapea într-o farmacie. Din nu știu ce motiv, soția mea era îmbrăcată cu o vestă de pescuit. Ce este extrem de ciudat este că soția mea insistă să poarte haine la modă ca protest împotriva gusturilor proaste ale celorlalți în materie de vestimentație. (Vă scutesc de detaliile tiradei pe acest subiect.) Am intrat grăbit în farmacie. Când am reușit s-o trezesc pe Bernadette, mi-a spus foarte firesc că aștepta o rețetă pentru Haldol.

Doamnă doctor, nu este nevoie să vă spun. Haldol este un antipsihotic. Este oare soția mea în grija unui psihiatru care îi prescrie Haldol? Îl obține oare ilegal? Nu aveam nici cea mai mică idee. Am fost așa de alarmat, încât mi-am amânat călătoria de afaceri astfel încât să putem ieși numai noi doi la cină.

Ne-am întâlnit la un restaurant mexican. Am comandat, apoi am abordat direct subiectul Haldol.

— Am fost surprins să te văd la farmacie azi, i-am spus.

— Șșș!

Fața i s-a crispat. Trăgea cu urechea la conversația care avea loc la masa din spatele nostru.

— Ăștia nu știu diferența dintre burrito și enchilada! Bernadette stătea nemișcată în timp ce se străduia să audă. Peste câteva clipe a șoptit: O, Doamne! Nu au auzit niciodată de *mole.* Cum arată? Nu vreau să mă întorc spre ei.

— Ca niște oameni obișnuiți.

— Cum adică? Ce fel de… Fără să se mai poată abține, s-a întors repede spre masa vecină. Sunt plini de tatuaje! Ce? Ești așa de cool că te acoperi cu cerneală din cap până în picioare, dar nu știi diferența dintre enchilada și burrito?

— Ziceam de ziua de azi… am început eu.

— A, mda. Erai cumva cu una dintre musculițele enervante? De la Galer Street?

— Da, Soo-Lin e noul admin al proiectului meu. Are un fiu în clasă cu Bee.

— O, Doamne, a gemut Bernadette. S-a zis cu mine.

— Cum adică?

— Musculițele alea întotdeauna m-au urât. O să te întoarcă împotriva mea.

— E absurd, am spus. Nimeni nu te urăște…

— Șșș! m-a întrerupt ea. A venit chelnerul să le ia comanda.

S-a lăsat pe spate și spre stânga, mai aproape, mai aproape, mai aproape, cu corpul întins ca gâtul unei girafe, până când scaunul a alunecat de sub ea, făcând-o să aterizeze pe dușumea. Toți oamenii din restaurant s-au întors să se uite. Bineînțeles, am sărit s-o ajut. Ea s-a ridicat, a îndreptat scaunul și a luat-o de la capăt.

— Ai văzut tatuajul pe care unul dintre ei îl avea pe interiorul brațului? Părea o rolă de bandă adezivă.

Am luat o gură mare de margarita și am recurs la opțiunea de rezervă, care însemna să aștept până îi trecea.

— Știi ce are pe antebrat unul din tipii de la Starbucks, de la drive-through? O *agrafă*! a continuat Bernadette. Pe vremuri era un gest de mare îndrăzneală să-ți faci un tatuaj. Acum, oamenii își tatuează *articole de papetărie* pe corp. Înțelegi ce vreau să zic? Sigur, era o întrebare retorică, așa că a vorbit mai departe: În zilele noastre ești îndrăzneț dacă *nu*-ți faci un tatuaj. S-a întors iar spre masa din spate și a icnit surprinsă: O, Doamne! Nu e o rolă de bandă adezivă *oarecare.* E chiar o rolă de Scotch, cu liniile verzi și negre. E culmea! Dacă tot ai de gând să-ți tatuezi o bandă adezivă pe braț, măcar fă un distribuitor din ăla generic, de modă veche. Nu e nevoie să specifici marca! Dar de la un tip care nu știe ce înseamnă *mole* nu te poți aștepta să înțeleagă subtilitățile benzilor adezive. Tu ce crezi că s-a întâmplat? La salonul de tatuaje or fi primit un catalog de furnituri de birou chiar în ziua aia? A înfipt un chips în guacamole, frângându-l sub greutatea apăsării. Doamne, urăsc chipsurile de aici! Apoi, gustând din guacamole cu o furculiță, m-a întrebat cu un aer senin: Ce spuneai?

— Sunt curios ce medicament nu voiau să-ți dea la farmacie.

— Păi, un doctor îmi dăduse o rețetă și s-a dovedit că era Haldol.

— Din cauza insomniei? Nu dormi bine?

— Să dorm? a făcut ea. Ce-i aia?

— Pentru ce era rețeta?

— Pentru anxietate.
— Te duci la psihiatru? am întrebat-o.
— Nu!
— Vrei să te duci la un psihiatru?
— Doamne, nu! Sunt doar anxioasă din cauza excursiei.
— Ce anume te face anxioasă?
— Strâmtoarea Drake, oamenii. Știi cum e.
— De fapt, nu știu, am zis.
— O să fie o mulțime de oameni. Nu mă simt bine în grupurile mari.
— N-ai de ales, Bernadette. Cred că trebuie să găsim pe cineva cu care să vorbești.
— Vorbesc cu tine, nu-i așa?
— Un profesionist, am precizat eu.
— Am încercat odată. A fost o pierdere totală de timp. S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit: OK, e un tip în costum care stă la fereastră. E a patra oară când îl văd în ultimele trei zile. Și îți promit că, dacă te uiți acum, n-o să mai fie acolo.

M-am întors și am zărit spatele unui bărbat în costum care dispărea pe trotuar.
— Ce ți-am zis eu? a exclamat Bernadette triumfătoare.
— Vrei să zici că ești urmărită?
— Nu e sigur.

Veste de pescuit, dormit în public, agorafobie, medicamente antipsihotice, iar acum îmi zice că o urmărește cineva?

Când avea doi ani, Bee a dezvoltat o afecțiune ciudată față de o carte pe care eu și Bernadette o cumpăraserăm cu mulți în urmă de la un vânzător stradal din Roma.

ROMA – Trecut și prezent

Centrul monumental al Romei antice
Ghid cu reconstituiri ale monumentelor

Cuprinde fotografii ale ruinelor din zilele noastre, peste care se suprapun imagini din vremurile lor de glorie. Bee stătea în patul ei de spital, conectată la o mulțime de monitoare, și tot dădea paginile înainte și înapoi ore în șir. Cartea avea o copertă roșie de plastic umflat pe care lui Bee îi plăcea s-o roadă.

Mi-am dat seama că mă uitam acum la Bernadette – Trecut și prezent. Era o prăpastie înspăimântătoare între femeia de care mă îndrăgostisem și harpia care stătea în fața mea.

Ne-am întors acasă și, în timp ce Bernadette dormea, i-am deschis dulăpiorul de medicamente. Era burdușit cu flacoane eliberate pe rețetă de diverși medici, cu Xanax, Klonopin, Ambien, Halcion, Trazodone și altele. Toate flacoanele erau goale.

Doamnă doctor, nu am pretenția că știu ce este în neregulă cu Bernadette. Este deprimată? Maniacă? Dependentă de pastile? Paranoică? Nu știu ce reprezintă o cădere nervoasă. Oricum ați vrea să-i spuneți, cred că pot să afirm că soția mea are nevoie de atenție serioasă.

Hannah Dillard mi-a vorbit cu multă căldură despre dumneavoastră în mod special, doamnă doctor, și despre tot ce ați făcut ca să-l ajutați pe Frank să treacă peste perioada aceea grea. Dacă îmi aduc aminte corect, la început Frank a privit tratamentul cu reticență, dar în scurt timp a acceptat programul dumneavoastră. Hannah a fost atât de impresionată, încât acum este membră a consiliului de administrație al clinicii.

Peste două săptămâni, eu, Bernadette și Bee trebuie să plecăm în Antarctica. Evident, Bernadette nu vrea să meargă. Acum cred că ar fi o idee mai bună dacă am pleca doar eu și Bee în Antarctica, iar Bernadette s-ar interna la Madrona Hill. Nu-mi închipui că o să-i placă prea mult ideea, dar mie mi se pare clar că are nevoie de odihnă și relaxare sub supraveghere. Aștept cu nerăbdare să-mi transmiteți opinia dumneavoastră.

Cu stimă,
Elgin Branch

PARTEA A DOUA

BERNADETTE – TRECUT ȘI PREZENT

Concurs de arhitectură sponsorizat de Green Builders of America

PENTRU COMUNICARE IMEDIATĂ:

Green Builders of America
și Fundația Turner anunță:

20x20x20: Twenty Mile House

După douăzeci de ani
Peste douăzeci de ani

Termen pentru trimiterea lucrărilor: 1 februarie

Twenty Mile House a lui Bernadette Fox nu mai există. Sunt puține fotografii cu aceasta, și se presupune că doamna Fox a distrus toate planurile. Totuși, relevanța ei sporește cu fiecare an care trece. Pentru a sărbători cea de-a douăzecea aniversare a Twenty Mile House, Asociația Green Builders of America, în colaborare cu Fundația Turner, îi invită pe arhitecții, studenții și constructorii interesați să trimită proiecte pentru reinterpretarea și reconstrucția Twenty Mile House și să participe la un dialog despre evoluția „construcțiilor verzi” în următorii douăzeci de ani.

Instrucțiuni: trimiteți proiecte pentru o reședință unifamilială care să aibă trei dormitoare, 400 de metri pătrați și să fie situată la 6528 Mulholland Drive, în Los Angeles. Singura restricție este cea pe care și-a impus-o doamna Fox: *orice material folosit trebuie să provină de pe o rază de 32 de kilometri față de locul construcției.*

Câștigătorul va fi anunțat la gala GBA/AIA, care va avea loc la Centrul Getty, și va primi un premiu în valoare de 40.000 de dolari.

Sâmbătă, 11 decembrie

De la Paul Jellinek, profesor de arhitectură la USC, către tipul cu care s-a întâlnit mami pe stradă, în fața bibliotecii

Jacob,

Pentru că te interesează Bernadette Fox, uite un articol hagiografic care va apărea în numărul din februarie al revistei *Artforum.* Redacția m-a rugat să-l verific ca să mă asigur că nu conține greșeli flagrante. În cazul în care simți vreun impuls să-l contactezi pe autor ca să-i spui că ai văzut-o pe Bernadette Fox, te rog să nu faci asta. Este evident că Bernadette a ales să dispară și sunt de părere că ar trebui să-i respectăm alegerea.

Paul

*

Fișierul PDF cu articolul din *Artforum*

„Sfânta Bernadette: cea mai influentă arhitectă de care nu ați auzit niciodată”

Asociația Arhitecților și Constructorilor din America a realizat recent un sondaj în rândul a trei sute de absolvenți de arhitectură, cerându-le să-i indice pe arhitecții pe care-i admiră cel mai mult. Lista cuprinde nume la care v-ați aștepta: Frank Lloyd Wright, Le Corbusier, Mies van der Rohe, Louis Kahn, Richard Neutra, Rudolf Schindler – cu o excepție. Printre acești mari bărbați s-a strecurat o femeie practic necunoscută.

Bernadette Fox este extraordinară din multe motive: a fost o tânără care a lucrat independent într-o profesie dominată de bărbați; a primit o bursă MacArthur la vârsta de treizeci și doi de ani; mobila ei confecționată manual este inclusă în colecția permanentă de la Muzeul de Artă Populară Americană; este considerată o pionieră a mișcării ecologiste în domeniul construcțiilor; casa care a făcut-o celebră nu

mai există; s-a lăsat de arhitectură acum douăzeci de ani și nu a mai creat nimic de atunci.

Oricare dintre aceste atribute, luat separat, ar face un arhitect demn de atenție. Luate împreună, acestea formează efigia unui idol. Dar cine a fost Bernadette Fox? Oare a intenționat să deschidă calea tinerelor care aveau să-i calce pe urme? Era un geniu? Era ecologistă dinainte să apară ecologismul? Unde este ea acum?

Am stat de vorbă cu cei câțiva colaboratori apropiați pe care i-a avut, iar aceasta este încercarea noastră de a dezlega una dintre enigmele spinoase ale arhitecturii contemporane.

La mijlocul anilor ’80, Princeton se afla în linia întâi a bătăliei pentru însuși viitorul arhitecturii. Școala modernistă părea imposibil de detronat, iar reprezentanții ei erau extrem de influenți. Postmoderniștii, conduși de Michael Graves, profesor la Princeton, erau cei mai vocali contestatari. Graves tocmai construise Clădirea de Servicii Publice din Portland. Inteligența, ornamentele și eclectismul acestei construcții reprezentau o respingere îndrăzneață a formalismului auster și minimalist specific modernismului. Între timp, deconstructiviștii, o facțiune mai agresivă, își uneau forțele. Sub conducerea lui Peter Eiserman, fost profesor la Princeton, deconstructivismul respingea atât modernismul, cât și postmodernismul în favoarea fragmentării și a imprevizibilității geometrice. Studenților de la Princeton li se cerea deschis să-și aleagă tabăra, să pună mâna pe arme și să verse sânge.

Ellie Saito a fost colegă cu Bernadette Fox la Princeton.

ELLIE SAITO: Ca proiect de diplomă, am creat o ceainărie pentru centrul turistic de la Muntele Fuji. În mare, semăna cu o floare de cireș desfăcută,

compusă dintr-o explozie de pânze roz. În timp ce-mi susțineam lucrarea, criticile se năpusteau asupra mea din toate părțile, ca un val de săgeți. La un moment dat, Bernadette și-a ridicat privirea din lucrul ei la andrele și a întrebat: „Unde o să-și lase pantofii?” Cum toți ne holbam la ea, ne-a spus: „Oamenii se descalță când intră în ceainării, nu? Deci unde o să-și lase pantofii?”

Preocuparea lui Fox pentru aspectele prozaice i-au atras atenția profesorului Michael Graves, care a angajat-o la biroul său din New York.

ELLIE SAITO: Bernadette a fost singura din grupă pe care a angajat-o. A fost o mare lovitură.

MICHAEL GRAVES: Nu caut să angajez un arhitect cu un ego imens și cu idei imense. Eu am egoul imens și ideile imense. Vreau pe cineva capabil să-mi pună în practică ideile și să rezolve problemele pe care i le pasez. Ce m-a uimit pe mine la Bernadette a fost bucuria cu care prelua sarcini pe care majoritatea studenților le considerau nedemne de ei. De obicei, arhitectura nu este o profesie aleasă de albinuțe harnice, fără ambiții uriașe. Așa că, atunci când vezi un om talentat, pui mâna pe el.

Fox a fost cea mai tânără membră a grupului însărcinat să proiecteze clădirea Disney din Burbank. Prima ei sarcină era tipică pentru munca de jos: trebuia să conceapă toaletele pentru aripa directorilor.

MICHAEL GRAVES: Bernadette îi scotea din fire pe toți. Voia să știe cât timp își petreceau directorii în birou, cât stăteau în ședințe, la ce oră, câți oameni aveau să participe, proporția dintre bărbați și femei. Am pus mâna pe telefon și am întrebat-o care dracu’ era problema.

Mi-a explicat: „Trebuie să știu ce fel de probleme trebuie să rezolv cu designul acestei toalete”.

„Michael Eisner vrea să se pișe fără să-l vadă toată lumea”, i-am răspuns.

Mi-ar plăcea să pot spune că am păstrat-o în echipa mea deoarece îi recunoșteam talentul extraordinar. Ca să fiu sincer însă, mă dădeam în vânt după pulovere. Mi-a tricotat patru, le am și acum. Copiii mei tot încearcă să mi le fure. Nevastă-mea vrea să le doneze la o asociație de caritate, dar nu vreau să renunț la ele nici în ruptul capului.

Echipa răspunzătoare de clădirea Disney era în întârziere din cauza procesului complicat de obținere a autorizațiilor. În timpul unei ședințe cu toată firma, Fox i-a surprins pe toți prezentând un plan de a păcăli departamentul de urbanism. Graves a trimis-o la Los Angeles, să lucreze pe șantier.

MICHAEL GRAVES: Am fost singurul căruia i-a părut rău că a trebuit să plece.

Peste șase luni, proiectul Disney a luat sfârșit. Graves i-a oferit lui Fox o slujbă la New York, dar ei îi plăcea libertatea de pe scena arhitecturală din Los Angeles. Cu recomandarea lui Graves, Fox a fost angajată de firma lui Richard Meier, care lucra deja la Centrul Getty. Ea era una dintre cei șase arhitecți însărcinați să importe și să efectueze controlul de calitate pentru cele 16.000 de tone de travertin din Italia, cu care avea să fie placat muzeul.

În 1988, Fox l-a cunoscut pe Elgin Branch, specialist în animație computerizată. S-au căsătorit anul următor. Bernadette voia să construiască o casă. Agentul lor imobiliar era Judy Toll.

JUDY TOLL: Erau un cuplu tânăr și frumos. Amândoi foarte deștepți și atrăgători. Am tot încercat să le vând o casă în Santa Monica sau în Palisades, dar Bernadette avea o idee fixă: să cumpere un teren pe care să creeze ea ceva. Le-am arătat o fabrică

abandonată din Venice Beach, care se vindea la valoarea terenului.

La finalul vizitei, Bernadette a declarat că era alegerea perfectă. Mi-am dat seama că vorbea chiar despre clădire. Singurul mai surprins ca mine a fost soțul ei. Dar avea încredere în ea. Oricum, de obicei, soțiile iau genul ăsta de decizii.

Fox și Branch au cumpărat fosta fabrică de ochelari Beeber Bifocal. Curând după aceea, la un dineu, i-au cunoscut pe doi dintre cei mai importanți oameni din viața profesională a lui Fox: Paul Jellinek și David Walker. Paul Jellinek era arhitect și profesor la SCI-Arc.

PAUL JELLINEK: Era ziua în care ea și Elgie semnaseră contractul pentru Beeber Bifocal. Entuziasmul ei era contagios. A zis că fabrica era încă plină de cutii cu lentile bifocale vechi și cu aparatură, cu care voia „să facă ceva”. După agitația pătimașă cu care vorbea, nici prin gând nu mi-a trecut că era arhitectă cu diplomă, darămite preferata lui Graves.

David Walker era proprietarul unei firme de construcții.

DAVID WALKER: La desert, Bernadette m-a rugat să fiu constructorul noii ei case. Am spus că o să-i recomand niște oameni. A zis: „Nu, doar de tine îmi place” și mi-a cerut să trec pe la ei sâmbătă, împreună cu echipa.

PAUL JELLINEK: Când Bernadette a zis că se ocupa de travertinul de la Getty, mi-a picat fisa. Aveam un amic care făcea parte din echipă. Erau toți niște arhitecți talentați, puși să inspecteze de dimineața până seara o bandă rulantă. Era o muncă devastatoare. Beeber a fost modalitatea găsită de Bernadette pentru a se întoarce la ceea ce-i plăcea

cel mai mult la arhitectură, anume construcția propriu-zisă.

Fabrica Beeber Bifocal era o cutie de beton de două sute optzeci de metri pătrați, cu tavane înalte de cinci metri și un luminator în vârf. Acoperișul era format dintr-o serie de lucarne. Transformarea acestui spațiu industrial într-o locuință a consumat următorii doi ani din viața lui Fox. Constructorul David Walker a fost acolo zi de zi.

DAVID WALKER: Din afară părea o chestie teribil de urâtă, dar când intrai, era plină de lumină. În prima sâmbătă m-am dus cu niște băieți, așa cum mă rugase Bernadette. Nu avea planuri, nu avea autorizații. În schimb, avea mături și mopuri, și ne-am apucat toți de măturat podelele și de curățat geamurile și luminatoarele. Am întrebat-o dacă voia să comand un tomberon. Aproape că a țipat la mine: „Nu!”

Și-a petrecut o săptămână întreagă aranjând pe podea toate obiectele care fuseseră lăsate în clădire. Erau mii de rame pentru ochelari bifocali, cutii de carton aplatizate și mașinării pentru tăiat și polizat lentile.

În fiecare dimineață, când soseam la muncă, o găseam acolo. Avea un rucsac din care ieșeau sculurile și andrelele, ca să poată tricota în timp ce stătea în picioare. Ore în șir, nu făcea decât să tricoteze și să se uite la obiectele din jurul ei. Îmi aducea aminte de copilărie, când răsturnam piesele de Lego pe covor și le priveam pe îndelete înainte să-mi dau seama ce voiam să construiesc.

Într-o vineri a luat cu ea o cutie cu rame de ochelari făcute din sârmă de oțel. Lunea următoare s-a întors cu niște zale alcătuite din ramele cu pricina. Era o chestie foarte rezistentă. I-a pus pe băieți la treabă, cu clești și patente, și ei au transformat mii de rame de ochelari bifocali în

paravane ce urmau să servească drept pereți interiori.

Era extrem de amuzant să vezi niște mexicani macho stând pe scaune și tricotând afară, în soare. Dar le plăcea la nebunie. Ascultau muzică de-a lor la radio și bârfeau de parcă erau o gașcă de cucoane.

PAUL JELLINEK: Beeber Bifocal pur și simplu a evoluat. Nu se poate spune că Bernadette a venit cu o idee măreață la început. Totul a plecat de la împletirea ramelor de ochelari. Apoi au urmat tăbliile de măsuțe, făcute din lentile. Apoi bazele măsuțelor, făcute din piesele de aparatură. Era al dracu' de mișto. Mă duceam cu studenții și le dădeam credite suplimentare dacă ajutau și ei.

O cameră din spate era burdușită până la tavan cu cataloage. Bernadette le-a lipit unele de altele, formând niște cuburi solide cu latura de un metru douăzeci. Într-o noapte, ne-am îmbătat toți, am luat o drujbă și le-am decupat în formă de scaune. Au devenit mobila din camera de zi.

DAVID WALKER: în scurt timp, a devenit evident că scopul era să evităm orice drumuri la magazinul de bricolaj și să folosim *numai* ce se afla la fața locului. A devenit un fel de joc. Nu știu dacă se poate numi arhitectură, dar ne-a oferit o distracție pe cinste.

PAUL JELLINEK: Pe atunci, arhitectura era concentrată pe tehnologie. Toată lumea trecea de la planșă la AutoCAD; nu se mai vorbea decât despre prefabricate. Oamenii construiau McCase până la zece centimetri de marginea terenului. Ceea ce făcea Bernadette era complet în afara curentului dominant. Din punctul meu de vedere, Beeber Bifocal își are rădăcinile în arta artizanală a vagabonzilor. Este o casă foarte meșteșugită. Știu că feministele mă vor omorî pentru asta, dar Bernadette Fox este o arhitectă foarte feminină. Când intri în casa Beeber, ești copleșit de grija și

răbdarea cu care a fost amenajată. E ca și cum ai intra într-o îmbrățișare imensă.

La locul ei de muncă de la Getty, Fox era tot mai indignată de risipa uriașă, tone de travertin din Italia fiind respinse de superiorii ei din cauza unor imperfecțiuni minore.

PAUL JELLINEK: într-o zi i-am spus că Departamentul municipal de cultură tocmai cumpărase un teren neconstruit lângă Watts Towers, și se căuta un arhitect pentru centrul turistic.

Fox a petrecut o lună proiectând în secret o fântână, muzeul și o serie de platforme panoramice făcute din travertinul respins de Getty.

PAUL JELLINEK: A făcut legătura deoarece Watts Towers erau construite din deșeuri. Bernadette a conceput platformele panoramice în formă de nautil, amintind astfel de fosilele din travertin și de spiralele de la Watts Towers.

Când Fox le-a prezentat proiectul celor de la Getty, a primit un refuz rapid și fără echivoc.

PAUL JELLINEK: Pe cei de la Getty îi interesa un singur lucru: să termine construcția centrului. Nu aveau nevoie ca o angajată de la baza ierarhiei să le spună ce să facă cu surplusul de material. Pe deasupra, vă imaginați cum ar fi sunat în gura presei? „Nu e destul de bun pentru Getty, dar e destul de bun pentru South Central”? De ce să te legi la cap dacă nu te doare?

Reprezentanții biroului Richard Meier and Partners nu au găsit schițele lui Fox în arhivele lor legate de Centrul Getty.

PAUL JELLINEK: Sunt sigur că Bernadette pur și simplu le-a aruncat. Dar consecința cea mai

importantă a întregului demers – după cum o știa prea bine – a fost aceea că-și formase o viziune distinctă, care s-ar traduce prin eliminarea risipei.

Fox și Branch s-au mutat în Casa Beeber Bifocal în 1991. Fox era nerăbdătoare să înceapă un nou proiect.

JUDY TOLL: Bernadette și soțul ei investiseră totul în fabrica aia de ochelari în care locuiau, așa că ea nu avea prea mulți bani de cheltuit. I-am găsit o bucată mică de teren pe Mulholland în Hollywood, lângă Canionul Runyon. Terenul era plat și oferea o priveliște superbă asupra orașului. Și terenul de alături era de vânzare. I-am sugerat să-l cumpere, dar nu și-l permitea.

Fox și-a propus să construiască o casă folosind numai materialele găsite pe o rază de treizeci de kilometri. Asta nu însemna să se ducă la un magazin Home Depot aflat la un kilometru și jumătate distanță și să cumpere oțel din China. Toate materialele trebuiau să fie produse pe plan local.

DAVID WALKER: M-a întrebat dacă eram pregătit pentru o nouă provocare. Am zis: „Sigur că da!”

PAUL JELLINEK: Unul dintre lucrurile cele mai deștepte pe care le-a făcut Bernadette a fost să se asocieze cu Dave și echipa lui. Majoritatea constructorilor nu pot să lucreze fără planuri, însă Dave putea. Chestia esențială la Twenty Mile House este geniul de care a dat dovadă Bernadette în privința autorizațiilor.

Când vine vorba despre Bernadette, toată lumea se referă la Beeber Bifocal și Twenty Mile House. Eu pun accentul pe autorizații. E imposibil să te uiți la proiectul pe care l-a prezentat ea departamentului de urbanism fără să te bufnească râsul. Sunt pagini întregi de documentație care pare oficială și care, de fapt, nu conține nicio informație. Era altfel pe

vremea aia. Asta se întâmpla înainte să ia avânt construcțiile, înainte de cutremur. Puteai pur și simplu să te duci la departamentul de urbanism și să vorbești cu șeful de acolo.

Șeful de la Departamentul de Urbanism al Primăriei din Los Angeles era Ali Fahad.

ALI FAHAD: Sigur că-mi aduc aminte de Bernadette Fox. Știa cum să te farmece. Nu voia să vorbească cu nimeni altcineva în afară de mine. Soția mea tocmai născuse gemeni, iar Bernadette a venit cu pulovere și căciuli tricotate de ea pentru amândoi. S-a așezat, am băut un ceai, mi-a explicat ce voia să facă cu casa aia, iar eu i-am spus cum să procedeze.

PAUL JELLINEK: Iată! Numai o femeie ar putea să facă așa ceva.

Arhitectura a fost mereu o profesie dominată de bărbați. Până să apară Zaha Hadid, în 2005, cu greu poți să numești o arhitectă celebră. Uneori sunt menționate Eileen Gray și Julia Morgan. De obicei, arhitectele stăteau în umbra partenerilor lor celebri: Ann Tyng îl seconda pe Louis Kahn, Marion Griffin pe Frank Lloyd Wright, Denise Scott Brown pe Robert Venturi.

ELLIE SAITO: Asta mă scotea din minți la Bernadette când eram la Princeton. Să fii una din cele două femei din tot departamentul de arhitectură și tu să-ți petreci timpul tricotând? Era la fel de rău ca plânsul în timpul prezentării proiectului. Mie mi se părea important, ca femeie, să fiu cot la cot cu bărbații. De câte ori încercam să vorbesc cu Bernadette despre asta, nu manifesta niciun pic de interes.

DAVID WALKER: Dacă aveam nevoie să fie sudat ceva, aduceam un tip și Bernadette îi explica limpede ce voia să facă, apoi tipul se întorcea spre mine și-mi dădea *mie* răspunsul. Dar pe ea n-o

deranja. Bernadette voia să-și termine casă, indiferent dacă subcontractorii o respectau sau nu.

PAUL JELLINEK: De asta era Dave așa de important. Dacă Bernadette ar fi fost doar o femeie care stătea pe șantier și încerca să pună pe cineva să-i sudeze niște metale, ar fi fost mâncată de vie. Nu uitați că nu avea nici treizeci de ani atunci. Arhitectura este una dintre puținele profesii în care vârsta și experiența chiar sunt considerate atuuri. Să fii o tânără pe cont propriu, să construiești o casă fără planuri, ei bine, asta era ceva uimitor. Până și arhitectul lui Ayn Rand era un tip, nu?[13]

După primirea autorizației de construcție pentru o clădire din sticlă și oțel, cu o suprafață de trei sute șapte zeci de metri pătrați, cu garaj și casă de oaspeți separate, Fox a început lucrările la Twenty Mile House. Lua cimentul de la o fabrică din Gardena și îl mixa pe șantier. De asemenea, Fox avea niște cunoștințe la un centru de reciclare din Glendale, care o anunțau dacă primeau bare de oțel. (Materialele de la groapa de gunoi erau considerate OK, chiar dacă proveneau de dincolo de raza de treizeci de kilometri.) Pe aceeași stradă tocmai se demola o casă, așa că ruinele acesteia au fost o sursă minunată de materiale, iar lemnul pentru podele și mobilă l-a obținut de la muncitorii de la spații verzi care toaletau copacii.

ELLIE SAITO: Eram la L.A., în drum spre Palm Springs, unde urma să mă văd cu niște dezvoltatori imobiliari, și am trecut pe la șantier. Am găsit-o pe Bernadette toată un râset, îmbrăcată în salopetă, cu uneltele prinse de cureaua de la brâu, vorbind într-o spaniolă stricată cu câțiva muncitori. Era molipsitor. Mi-am suflecat mânecile taiorului Issey Miyake și i-am ajutat să sape un șanț.

[13] Aluzie la Howard Roark, personajul principal al romanului *Izvorul* (1943) de Ayn Rand, un tânăr arhitect individualist (n. red.).

Într-o zi, pe terenul alăturat și-a făcut apariția un convoi de camioane, dând semnalul pentru începerea lucrărilor. Proprietatea fusese cumpărată de Nigel Mills-Murray, magnatul TV din Anglia, cunoscut mai ales pentru un joc televizat de succes, You Catch It, You Keep It[14]. *Acesta angajase un arhitect britanic să-i conceapă un conac în stil Tudor, cu marmură albă și o suprafață de 1.300 m², pe care Fox l-a supranumit White Castle, Castelul alb. La început, relația dintre cele două echipe a fost cordială, chiar se ajutau reciproc. Fox și Walker se duceau la White Castle și împrumutau un electrician pentru o oră. Un inspector era cât pe-aci să revoce autorizația de nivelare terenului vecin, însă Fox l-a convins să renunțe.*

DAVID WALKER: Lucrările de construcție de la White Castle se desfășurau cu o asemenea viteză, încât aveai impresia că te uitai la un film pe repede înainte. Pe șantier veneau sute de muncitori care lucrau non-stop, în trei schimburi de câte opt ore.

Se spune că, în timpul filmărilor la *Apocalipsul acum,* Francis Ford Coppola avea un afiș pe rulotă: „Rapid, Ieftin, Bun: alege două dintre ele”. Așa e și cu casele. Trebuie să alegi doar două. Eu și Bernadette cu siguranță aleseserăm „ieftin” și „bun”. Dar, dom’le, lucram tare încet. White Castle, în schimb, parcă alesese „rapid” și „rapid”.

White Castle a fost gata de locuit înainte ca Fox și Walker să ajungă cu Twenty Mile House la roșu.

DAVID WALKER: Tipul de la *You Catch It, You Keep It* a început să treacă pe acolo, împreună cu decoratorul lui. Într-o zi a hotărât că nu-i place feroneria de alamă, așa că a pus să se înlocuiască fiecare mâner, clanță, balama și instalație din baie.

Pentru noi, parcă venise Crăciunul mai devreme. A doua zi, când englezul a venit cu Rolls Royce-ul lui,

[14] Titlul emisiunii s-ar traduce: „L-ai prins, e al tău” (n.tr.).

Bernadette era în mijlocul containerului de deșeuri de la White Castle.

Nigel Mills-Murray nu a răspuns repetatelor noastre solicitări de a-i lua un interviu. Ne-a răspuns, în schimb, administratorul afacerilor lui.

JOHN L. SAYRE: Cui *credeți* că i-ar fi plăcut să ajungă acolo și să găsească o vecină scotocind prin tomberoane? Nimănui, asta e sigur. Clientul meu ar fi fost bucuros să negocieze un preț corect pentru accesorii, dar femeia n-a cerut așa ceva. Pur și simplu a intrat pe proprietatea lui și a furat de la el. Din câte știu eu, asta este ilegal.

Peste noapte, Mills-Murray a pus să se construiască un gard din sârmă ghimpată și a angajat servicii de pază non-stop la intrarea pe alee. (White Castle și Twenty Mile House aveau în comun o alee, care practic era o servitute alocată din terenul celei din urmă. Acesta avea să devină un factor important în anul următor.)

Fox dezvoltase o obsesie pentru feroneria aruncată. Când un camion a venit la White Castle ca să ia containerul, a sărit în mașina ei și l-a urmărit până la primul semafor. I-a dat șoferului o sută de dolari ca să-i permită să recupereze accesoriile lui Mills-Murray.

DAVID WALKER: I se părea de prost gust s-o folosească în casă. A hotărât să sudeze piesele laolaltă cu sârmă, ca pe vremuri, făcând din ele poarta principală.

Mills-Murray a chemat poliția, dar nu a depus plângere. A doua zi, poarta dispăruse. Fox era convinsă că Mills-Murray o furase, însă nu avea nicio dovadă. Cum Fox avea din ce în ce mai puține de făcut la Getty, și-a dat demisia și și-a devotat toată energia proiectului de la Twenty Mile House.

PAUL JELLINEK: Am observat o schimbare radicală după ce Bernadette și-a dat demisia. De câte ori mă duceam pe acolo cu studenții, nu vorbea decât despre White Castle, despre cât de urât era și câte resurse se risipeau. Era adevărat, dar nu avea nicio legătură cu arhitectura.

În cele din urmă, White Castle a fost gata. Cireașa de pe tort au reprezentat-o palmierii-evantai de California, în valoare de un milion de dolari, plantați de-a lungul aleii pentru mașini, fiecare coborât la locul lui cu elicopterul. Fox era furioasă că intrarea ei arăta acum precum cea de la Ritz Carlton. S-a plâns și a amenințat, dar Mills-Murray i-a trimis actul de proprietate, care specifica foarte clar că servitutea permitea nu doar „accesul „nestingherit la White Castle, ci și „modificarea și întreținerea elementelor peisagistice".

DAVID WALKER: Și acum, după douăzeci de ani, de câte ori aud cuvintele „servitute" și „acces" mi se face rău de la stomac. Bernadette tuna și fulgera întruna pe subiectul ăsta. Am început să port un walkman ca să n-o mai aud.

Mills-Murray a hotărât să-și boteze casa dând o petrecere extravagantă în seara decernării premiilor Oscar. L-a angajat pe Prince să cânte în curtea din spate. Lipsa locurilor de parcare era întotdeauna o problemă pe Mulholand Drive, așa că Mills-Murray a apelat la serviciile unor valeți. Cu o zi înainte de petrecere, Fox i-a auzit pe asistenta lui Mills-Murray și pe șeful valeților discutând despre locul unde aveau să parcheze o sută de mașini. Fără să stea pe gânduri, a anunțat vreo douăsprezece firme de ridicări auto că mai multe vehicule urmau să fie parcate ilegal pe aleea ei.

În timp ce valeții s-au strecurat în curtea din spate ca să-l vadă pe Prince cântând „Let's Go Crazy", *Fox le-a făcut semn șoferilor de la firmele respective, care*

așteptau ceva mai departe. Într-o secundă, douăzeci de mașini au fost ridicate. Când Mills-Murray, făcând spume de furie, i-a cerut socoteală, Fox i-a înmânat calm actul de proprietate, în care scria că servitutea permitea „accesul”. Nu și parcarea vehiculelor.

PAUL JELLINEK: Pe vremea aceea, Elgie și Bernadette locuiau la Beeber Bifocal, urmând să se mute în Twenty Mile House și să-și întemeieze o familie când se terminau lucrările. Dar Elgie era tot mai afectat de felul în care cearta cu vecinul o schimbase pe Bernadette. Nu mai voia să se mute în Twenty Mile House. Voia ca ea s-o vândă și să rămână împreună la Beeber. I-am spus să mai aștepte, pentru că lucrurile puteau evolua în bine.

Într-o dimineață de aprilie din 1992, Fox a primit un telefon.

— Sunteți Bernadette Fox? a întrebat o voce. Sunteți singură?

Apelantul a anunțat-o că tocmai câștigase Premiul MacArthur pentru „genii”. Acesta nu mai fusese acordat niciodată unui arhitect. Premiul de 500.000 de dolari se acordă unor persoane care „manifestă o originalitate și o dedicare ieșite din comun în activitatea lor de creație, precum și o capacitate semnificativă de organizare și inițiativă”.

PAUL JELLINEK: Un prieten din Chicago care era afiliat la Fundația MacArthur – nici măcar nu știu cum, toată treaba asta e așa de misterioasă – m-a întrebat care era, în opinia mea, cel mai interesant fenomen din arhitectură la momentul respectiv. I-am spus adevărul: casa lui Bernadette Fox. Era greu s-o descrii cu precizie pe Bernadette: arhitectă, artistă outsider, o doamnă căreia îi plăcea lucrul manual, o gunoieră devenită faimoasă. Eu știam numai că te simțeai bine când intrai în clădirile ei.

Pe atunci, în ’92, se discuta deja despre construcțiile „verzi”, dar asta era înainte de LEED[15], înainte de Green Building Council, mai aveam un deceniu până la *Dwell*[16]. Sigur, arhitectura ecologică exista de zeci de ani, însă aspectul estetic nu reprezenta o prioritate.

Prietenul meu de la Chicago a venit cu un grup numeros. Fără îndoială, se așteptau la o iurtă urâtă ca moartea, făcută din plăcuțe de înmatriculare și cauciucuri de mașină. Dar când au intrat în Twenty Mile House au izbucnit în râs, atât era de spectaculoasă. Un cub de sticlă strălucitor, cu contururi perfecte, fără un centimetru pătrat de rigips sau de vopsea. Podelele erau din beton; pereții și tavanul, din lemn; hiaturile, din piatră concasată cu cioburi de sticlă care le dădeau un aspect translucid. Chiar și cu toate acele materiale calde, înăuntru părea să fie mai multă lumină decât afară.

În ziua aceea, Bernadette înălța garajul, turnând beton în cofraje și montând poarta rabatabilă. Tipii de la MacArthur și-au scos hainele de costum, și-au suflecat mânecile și i-au dat o mână de ajutor. Atunci a știut că urma să câștige premiul.

Primirea acestei recunoașteri i-a permis lui Fox să renunțe la Twenty Mile House și s-o scoată la vânzare.

JUDY TOLL: Bernadette mi-a spus că voia să scoată casa la vânzare și să caute un alt teren fără servitute. Faptul că Nigel Mills-Murray locuia chiar alături era un atu imens pentru valoarea proprietății ei. Am făcut câteva poze și i-am spus c-o să mă apuc de comparat ofertele.

Când am ajuns la birou, mă aștepta un mesaj din partea unui om de afaceri cu care lucram des și care

[15] Leadership în Energy and Environmental Design – sistem nord-american de standardizare a clădirilor cu o capacitate ridicată de protejare a mediului înconjurător, instituit în 1998 (n. red.).

[16] Revistă de amenajări interioare lansată în 2000 (n. red.).

auzise că proprietatea ei era de vânzare. I-am spus că urma s-o scoatem pe piață abia peste vreo două luni, dar el era amator de arhitectură și voia să intre în posesia casei care câștigase „premiul pentru genii”.

Am mers la Spago cu Bernadette și cu simpaticul ei soț ca să sărbătorim. Ar fi trebuit să-i vedeți împreună. Elgin era așa de mândru de ea! În definitiv, tocmai câștigase un premiu grozav și dăduse lovitura cu casa. Ce soț nu ar fi fost mândru? La desert, a scos o cutiuță și i-a dat-o lui Bernadette. Înăuntru era un medalion de argint cu o fotografie îngălbenită care înfățișa o fată serioasă, cu un aer tulburat.

„E Sfânta Bernadette, a zis Elgie. Madona de la Lourdes. A avut viziuni, optsprezece cu totul. Tu ai avut prima viziune cu Beeber Bifocal. Ai avut a doua viziune cu Twenty Mile House. Mult succes, să mai ai încă șaisprezece!”

Bernadette a început să plângă. Eu am început să plâng. El a început să plângă. Când a venit chelnerul cu nota, ne-a găsit pe toți trei într-o baltă de lacrimi.

În timpul acelui prânz au hotărât să plece în Europa. Voiau să vadă Lourdes, unde trăise Sfânta Bernadette. Era așa de drăguț totul! Aveau toată lumea la picioare.

Totuși, Bernadette încă trebuia să fotografieze casa. A zis că, dacă mai așteaptă o lună, vor avea și plantele timp să crească. S-a hotărât să facă fotografiile după ce se întorceau. L-am sunat pe cumpărător să-l întreb dacă era de acord. A zis că da, bineînțeles.

PAUL JELLINEK: Toată lumea crede că am fost foarte apropiat de Bernadette, dar adevărul este că nu am vorbit cu ea chiar așa mult.

Era toamnă și aveam un nou grup de studenți cărora voiam să le arăt Twenty Mile House. Știam că Bernadette era în Europa; cu toate astea, am procedat ca de obicei, adică am lăsat un mesaj cum

că urma să trec pe la Twenty Mile House cu câțiva studenți. Aveam cheie.

Când am ieșit de pe Mulholland am văzut că poarta lui Bernadette era deschisă, ceea ce m-a mirat. Am oprit mașina și am coborât, dar scena care se desfășura în fața ochilor mei m-a făcut să încremenesc: un buldozer imens demola casa! De fapt erau trei buldozere care lucrau de zor, toate odată, lovind în pereți, spărgând geamurile, concasând grinzile și, în general, zdrobind, dărâmând și nivelând toată mobila făcută manual, corpurile de iluminat, totul.

Habar nu aveam ce se întâmpla. Nici măcar nu știam că vânduse casa. Era așa de mare gălăgia, încât totul a devenit și mai confuz. I-am întrebat pe oamenii de acolo ce naiba făceau. Într-un final, unul și-a scos căștile, dar nu vorbea engleza.

Nu existau telefoane mobile pe atunci, așa că m-am urcat în mașină și m-am dus pe Hollywood Boulevard, unde am găsit un telefon public. Am sunat-o pe Bernadette, însă mi-a răspuns robotul. „Ce dracu' faci? Nu pot să cred că nu mi-ai spus! Nu se poate să pleci în Europa, pur și simplu, și să-ți distrugi casa!"

Jellinek nu era la birou două săptămâni mai târziu, când Fox i-a lăsat un mesaj telefonic. El l-a păstrat și mi-a permis și mie să-l ascult: „Paul, ce se întâmplă? Despre ce vorbești? Sună-mă! Ne-am întors." După aceea, Fox a sunat-o pe agenta imobiliară.

JUDY TOLL: M-a întrebat dacă era ceva în neregulă cu casa. I-am spus că nu știam dacă Nigel făcuse ceva cu ea. „Cine?" s-a mirat Bernadette. Eu i-am zis: „Nigel". A repetat: „Cine?", numai că de data asta țipa. „Domnul care ți-a cumpărat casă, i-am spus. Vecinul tău, Nigel, cu emisiunea aia de la televizor în care aruncă lucruri scumpe de pe o scară și, dacă le prinzi, rămân ale tale. E englez".

„Stai puțin”, mi-a zis Bernadette. „Casa mea a fost cumpărată de un prieten de-al tău pe care-l cheamă *John Sayre”.*

Atunci mi-am dat seama că ea nu știa! Tranzacția se încheiase chiar înainte să plece. Dar, în timp ce ea era în Europa, cumpărătorul m-a pus să transfer titlul de proprietate către Nigel Mills-Murray. Eu habar nu aveam, dar tipul o luase pentru clientul lui, Nigel Mills-Murray. E o procedură obișnuită, vedetele își cumpără case pe numele celor care le administrează afacerile și apoi fac transferul. Din motive de confidențialitate, știți.

„Nigel Mills-Murray era cumpărătorul”, i-am zis lui Bernadette.

A urmat un moment de liniște, apoi a închis telefonul.

Twenty Mile House, care fusese construită în trei ani, a fost demolată într-o zi. Singurele fotografii cu aceasta sunt cele pe care Judy Toll le-a făcut cu aparatul ei de buzunar. Singurele planuri existente sunt cele comic de incomplete pe care Fox le-a depus la departamentul de urbanism.

PAUL JELLINEK: Știu că Bernadette este considerată marea victimă în toată povestea asta, dar numai ea a fost de vină pentru distrugerea Twenty Mile House. Și-a făcut-o cu mâna ei.

Pe măsură ce s-a răspândit vestea despre demolarea casei, lumea arhitecturală a fost cuprinsă de un val de revoltă și de durere.

PAUL JELLINEK: Bernadette a dispărut. Am mobilizat o grămadă de arhitecți împreună cu care am semnat o petiție publică. Nicolai Ouroussoff[17] a scris un articol frumos. Comisia pentru Patrimoniu a luat măsuri pentru conservarea operelor de arhitectură

[17] Critic de arhitectură pentru *The New York Times* (n.tr.).

modernă. Așa că, până la urmă, din asta a ieșit și ceva bun.

Am încercat să o sun, dar ea și Elgie au vândut Beeber Bifocal și s-au mutat din oraș. Nu pot să-mi imaginez. Pur și simplu nu pot să-mi imaginez. Mi se face rău numai când mă gândesc la asta. Până în ziua de azi, pe locul ăla nu s-a mai construit nimic.

Bernadette Fox nu a mai construit nicio casă. S-a mutat la Seattle cu soțul ei, care s-a angajat la Microsoft. Când Institutul American de Arhitectură i-a conferit calitatea de membru asociat, Bernadette nici măcar nu a participat la ceremonie.

PAUL JELLINEK: Eu sunt într-o postură ingrată când vine vorba despre Bernadette. Toată lumea se uită la mine, pentru că i-am fost alături în perioada aceea și nu i-am dat niciodată ocazia să mă îndepărteze. Numai că a construit doar două case, pe ambele pentru ea. Erau niște clădiri minunate, nu e vorba de asta, dar una e când construiești o casă fără client, fără buget și fără termene-limită. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să creeze o clădire de birouri sau o casă pentru altcineva? Nu cred că avea temperamentul potrivit. Cu majoritatea oamenilor nu se înțelegea. Și ce fel de arhitect e un astfel de om?

Toată lumea poate s-o ridice în slăvi tocmai pentru că a produs așa de puțin. Sfânta Bernadette! Era o femeie tânără într-o lume a bărbaților! A construit „verde” înainte să existe verde! A fost o mare creatoare de mobilă! A fost sculptoriță! A fondat mișcarea de bricolaj! Poți să spui orice vrei, există dovezi contrare?

Faptul că a dispărut în acel moment a fost probabil cel mai bun lucru care se putea întâmpla pentru reputația ei. Mulți spun că, atunci când Nigel Mills-Murray a distrus Twenty Mile House,

Bernadette a înnebunit. Mă gândesc că da, era nebună. Nebună ca o vulpe[18].

Pe internet nu apare niciun indiciu despre ce ar putea face Bernadette Fox în prezent. Acum cinci ani, într-o broșură de licitație a școlii particulare Galer Street din Seattle, era un anunț care suna așa: „CĂSUȚĂ ÎN COPAC PERSONALIZATĂ: Bernadette Fox, a cărei fiică e în clasa a treia, va crea o căsuță în copac pentru copilul dumneavoastră, va furniza toate materialele și o va construi chiar ea”. Am contactat-o pe directoarea de la Galer Street și am întrebat-o despre licitația aceea. Mi-a răspuns: „Conform evidențelor noastre, acest articol de licitație nu a primit nicio ofertă și a rămas nevândut”.

Luni, 13 decembrie

De la mami către Paul Jellinek

Paul,

Salutări din însoritul Seattle, unde femeilor li se zice „fete”, formula generală de adresare este „oameni buni”, puțin este „nițel”, dacă ești obosit înseamnă că ești „lemn”, dacă ceva e un pic altfel, atunci e „necurat”, nu e corect din punct de vedere politic să „stai turcește”, dar poți să stai cu picioarele încrucișate. Iubiții și iubitele sunt „parteneri”, nimeni nu înjură, dar poți din când în când să „arunci bomba cu «f»”, ai voie să tușești, dar numai dacă-ți ascunzi gura în încheietura cotului, și la orice cerere, indiferent dacă este rezonabilă sau nu, ți se răspunde cu „nicio grijă”.

Am menționat cumva cât de mult urăsc locul ăsta?

Este totuși capitala tehnologică a lumii și avem o chestie care se numește „internet”, unde putem să facem ceva care se numește „căutare pe Google”, așa că, dacă ne întâlnim întâmplător în fața bibliotecii publice cu un tip care începe să vorbească despre un concurs de arhitectură inspirat de să zicem, *propria persoană,* atunci putem să introducem informația

[18] Aluzie la numele de familie al lui Bernadette; *fox* în limba engleză înseamnă „vulpe” (n.tr.).

asta în „căutarea pe Google” despre care vorbeam mai sus și să aflăm mai multe.

Paul, ticălosule! Se vede de departe că tentativa asta de a readuce la viață Twenty Mile House a fost mâna ta. De ce mă iubești așa de mult? Niciodată n-am înțeles ce ai văzut la mine, prost mare ce ești!

Bănuiesc că ar trebui să fiu onorată sau furioasă, dar cred că cel mai potrivit cuvânt ar fi „stupefiată”. (Tocmai l-am căutat în dicționar, și știi ce e amuzant? Prima definiție este: „atât de surprins și de stânjenit, încât nu știi cum să reacționezi”. A doua definiție este: „deloc afectat”. Nici nu-i de mirare că niciodată nu știu cum să-l folosesc! În cazul de față, sensul pe care-l am în vedere e cel de-al doilea.)

Paul Jellinek. Ce naiba mai faci? Ești supărat pe mine? Tânjești după mine pentru că viața nu e la fel în lipsa mea? Ești stupefiat, fie cu primul sens al cuvântului, fie cu al doilea?

Cred că îți sunt datoare cu un telefon.

Probabil te întrebi ce am făcut în ultimii douăzeci de ani. Am rezolvat un conflict între spațiile publice și cele private din rezidențele unifamiliale.

Glumesc! Am comandat tot felul de prostii de pe internet!

Probabil ți-ai dat seama deja că ne-am mutat la Seattle. Elgie a fost angajat la Microsoft. MS, așa cum îi zic cunoscătorii. Nicio altă companie nu folosește acronimele cu atâta entuziasm ca Microsoft.

Nu am intenționat niciodată să îmbătrânesc în colțul ăsta sordid din stânga-sus al celor patruzeci și opt de state. Am vrut numai să dispar rapid din L.A., să-mi ling egoul destul de grav rănit și, când aș fi văzut că tuturor le părea suficient de rău pentru mine, să-mi desfășor capa și să dau năvală pentru un al doilea act, ca să le arăt jigodiilor ălora cine este, de fapt, adevărata zeiță dată dracului a arhitecturii.

Dar apoi Elgie a început să se simtă tot mai bine aici. Cine ar fi bănuit că Elgie avea un alter ego care mergea cu bicicleta, conducea Subaru și purta încălțăminte sport, abia așteptând să iasă la suprafață? Și asta a și făcut. A ieșit la suprafață la Microsoft, care este un loc minunat și utopic pentru oamenii cu IQ de genii. Stai așa, am zis că Microsoft este minunat și utopic? Am vrut să zic că este sinistru și malefic.

Sunt săli de ședințe peste tot, mai multe săli de ședințe decât birouri, care sunt toate extrem de mici. Prima dată când am văzut biroul lui Elgie, mi s-a tăiat răsuflarea. Abia dacă avea loc să se așeze pe scaun. Acum a ajuns unul dintre șefi, și tot are un birou minuscul. Abia dacă poți să înghesui o canapea suficient de mare încât să tragi un pui de somn pe ea, așa că vin eu și te întreb: ce fel de birou e ăla? Încă un detaliu ciudat: nu există secretare. Elgie conduce o echipă de 250 de persoane, și toți au o singură secretară. Sau admin, cum se numesc aici, cu accent pe prima silabă. În L.A., cineva pe jumătate la fel de important ca Elgie ar avea două secretare, iar secretarele ar avea, la rândul lor, secretare și tot așa, până când toate odraslele strălucite ale oamenilor cu influență ar fi pe statul de plată. Nu și la Microsoft. Ei fac totul singuri, prin niște portaluri cu coduri speciale.

Bine, bine, calmează-te, o să-ți mai povestesc despre sălile de ședințe. Pe fiecare perete sunt hărți, ceea ce este foarte normal, nu? Orice firmă trebuie să aibă pe perete o hartă cu teritoriile sau rutele de distribuție. Ei bine, cele de pe pereții Microsoft sunt hărți ale lumii și, dacă tot nu ești lămurit în privința imperiului pe care-l stăpânește compania lor, sub aceste hărți este scris cuvântul: LUMEA. în momentul în care mi-am dat seama că scopul lor era DOMINAȚIA LUMII eram la Redmond, luam prânzul cu Elgie.

— Până la urmă, care este misiunea Microsoft? am întrebat eu mușcând dintr-o bucată de tort de la Costco.

În ziua aia, Costco era prezent în campusul Microsoft și oferea felii gratuite de tort, pe lângă reduceri la înscrierea în clubul de fidelitate, pentru a atrage noi membri. Nici nu-i de mirare că uneori mă zăpăcesc și confund locul ăla cu o utopie.

— Multă vreme, mi-a răspuns Elgie, care nu mânca tort, pentru că omul ăsta are disciplină, misiunea noastră a fost să asigurăm un desktop în fiecare locuință din lume. Dar am realizat asta acum mulți ani.

— Și acum care este misiunea voastră? am vrut să știu.

— Este… S-a uitat suspicios la mine, apoi și-a rotit privirea, să vadă dacă-l auzea careva. Nu discutăm despre subiectul ăsta.

Vezi tu, o conversație cu oricine lucrează la Microsoft se poate termina în două moduri. Ăsta este primul mod – paranoia și suspiciune. Le este frică până și de nevestele lor! Pentru că, așa

cum le place lor să spună, este o companie construită pe informații, și astea nu pot să iasă pur și simplu pe ușă.

Uite al doilea mod în care se încheie o conversație cu un angajat MS. Să zicem că sunt la locul de joacă cu fiica mea. Cu ochii încețoșați și plictisită ca dracu', o împing în leagăn, iar la leagănul de alături este un tată sportiv – pentru că tații de aici sunt toți la fel, sportivi. A observat că port o geantă cu lucruri pentru copil, care, de fapt, nu este o geantă în care să pui diverse lucruri pentru copil, ci unul dintre nenumăratele cadouri cu marca Microsoft pe care le aduce Elgie acasă.

TATĂL SPORTIV: Lucrați la Microsoft?

EU: A, nu… soțul meu lucrează. Anticipând următoarea întrebare, adaug: În robotică.
TATĂL SPORTIV: Și eu tot acolo.
EU: (Prefăcându-mă interesată, pentru că mă doare undeva de asta, dar, frate, tipul chiar are chef de vorbă!) A, da? Și ce faceți acolo?
TATĂL SPORTIV: Lucrez la Messenger.
EU: Ce-i aia?
TATĂL SPORTIV: Știți Windows Live?
EU: Ăăă…
TATĂL SPORTIV: Știți pagina de start MSN?
EU: Oarecum…
TATĂL SPORTIV: (Pierzându-și răbdarea) Când deschideți computerul, ce apare?
EU: *The New York Times.*
TATĂL SPORTIV: Ei, de obicei apare pagina de start Windows.
EU: Adică chestia aia preinstalată când cumperi un PC? Îmi pare rău, eu am un Mac.
TATĂL SPORTIV: (Dintr-odată defensiv, pentru că toți de acolo tânjesc după un iPhone, dar umblă zvonul că, dacă te vede Ballmer cu unul, zbori într-o secundă. Chiar dacă nu a fost dovedit, nici nu a fost *infirmat.)* Mă refer la Windows Live. Este cea mai vizitată pagină de start din lume.
EU: Vă cred.
TATĂL SPORTIV: Ce motor de căutare folosiți?
EU: Google.
TATĂL SPORTIV: Bing e mai bun.

EU: Nimeni n-a zis că nu e.

TATĂL SPORTIV: Dacă intrați vreodată, măcar o dată pe Hotmail, Windows Live, Bing sau MSN, vedeți în partea de sus a paginii un buton pe care scrie „Messenger”. Asta e echipa mea.

EU: Super! Și la ce lucrați pentru ei?

TATĂL SPORTIV: Echipa mea lucrează la o interfață C Sharp pentru HTML5, destinată utilizatorului final…

Și atunci rămâne în coadă de pește, pentru că în orice conversație se ajunge la un moment când nimeni nu se dovedește atât de deștept încât să explice ca pentru proști.

Se pare că, tot timpul cât am stat în L.A., Elgie nu a fost decât un tip în șosete care căuta un hol mochetat, cu lumină fluorescentă, pe care să bântuie la orice oră din noapte. La Microsoft și-a găsit habitatul ideal. Parcă era din nou la facultate. Putea să facă nopți albe, să arunce cu creioane în tavan și să joace versiunea veche de Space Invaders cu colegii lui tocilari. Când Microsoft a construit noul campus, echipa lui Elgie a fost mutată acolo. În atriul noului sediu era un chioșc pe a cărui firmă scria: BOAR’S HEAD[19] – SERVIM CELE MAI BUNE DELICATESE DIN CARNE. În clipa în care am văzut asta, am știut că n-o să-mi mai văd soțul.

Așa că iată-ne în Seattle.

În primul rând, cei care au ridicat orașul ăsta au luat toate intersecțiile cu patru artere și le-au transformat în intersecții cu cinci artere. Au luat toate străzile cu sens dublu și le-au transformat brusc și fără motiv în străzi cu sens unic. Cum au găsit o priveliște frumoasă, au blocat-o cu un azil de bătrâni înalt de douăzeci de etaje, fără pic de integritate arhitecturală. Stai, cred că asta este prima dată când cuvintele „integritate” și „arhitecturală” au fost vreodată combinate într-o discuție despre Seattle.

Șoferii de aici sunt îngrozitori. Prin „îngrozitori” vreau să spun că nu-și dau seama că trebuie să ajung și eu undeva. Sunt cei mai începeți șoferi pe care i-ai văzut vreodată. Dacă cineva este la un semafor dintr-o intersecție cu cinci artere, îmbătrânind cât timp așteaptă să prindă verde la toate semafoarele, când în sfârșit, în sfârșit îi vine rândul să plece, știi ce face? Pornește,

[19] Capul de mistreț (n. red.).

apoi frânează în mijlocul intersecției. Te gândești că și-o fi pierdut jumătate de sandviș pe sub scaun și scotocește după el, dar nu. Doar încetinește, pentru că, să vezi chestie, *este* o intersecție!

De parcă asta nu era de ajuns, uneori mașinile au plăcuțe de înmatriculare de Idaho. Ce naiba caută aici o mașină de Idaho? mă întreb, dar îmi aduc repede aminte: A, da, ne *învecinăm* cu Idaho. M-am mutat într-un stat care se învecinează cu Idaho. Și atunci orice fărâmă de viață rămasă în mine dispare uite așa, puf!

Fiica mea a făcut un proiect pentru școală, un album artistic numit „Pas cu pas”, care pornea de la imaginea universului, apoi trecea la sistemul solar, apoi la Pământ, apoi la Statele Unite, apoi la statul Washington, apoi la Seattle, și eu mă gândeam sincer: „Ce naiba are de-a face statul Washington cu ea?” Și mi-am adus aminte, păi da, așa e, *locuim* aici. Puf!

Seattle. N-am mai văzut niciodată un oraș așa de copleșit de boschetari, drogați și vagabonzi. Piața Pike Place: sunt peste tot. Pioneer Square: colcăie de ei. Magazinul de lux Nordstrom: trebuie să pășești peste ei ca să intri. Primul Starbucks: unul dintre ei monopolizează tejgheaua, pentru că-și presară scorțișoară gratuită pe cap. A, și toți au câini pit bull, iar mulți poartă cartoane cu chestii spirituale scrise pe ele, cum ar fi: PUN PARIU PE UN DOLAR CĂ VEI CITI ASTA. De ce are fiecare cerșetor un pit bull? Serios, nu știi? Pentru că sunt niște *duri,* nu cumva să uiți asta!

Într-o dimineață m-am dus devreme în centru și am observat că străzile erau pline de oameni care trăgeau de trolere. Și m-am gândit: uau, orașul ăsta e plin de oameni activi. Pe urmă am înțeles: nu, erau toți vagabonzi fără casă, care-și petrecuseră noaptea pe pragurile magazinelor și acum plecau cu tot cu bagaje înainte să fie goniți de acolo. Seattle este singurul oraș unde calci în rahat și te rogi: „Dă, Doamne, să fie rahat de câine”.

De fiecare dată când îți exprimi consternarea că un oraș cu milioane de turiști le permite vagabonzilor să-l copleșească, primești același răspuns: „Seattle este un oraș care dă dovadă de compasiune”.

Un tip care cânta la tubă la meciurile echipei Mariners, îndrăgit de toată lumea, a fost ucis brutal de membrii unei

bande lângă Fundația Gates. Răspunsul? În niciun caz să nu se treacă la *represiunea bandelor* sau ceva de genul ăsta. N-ar fi o dovadă de compasiune. În schimb, locuitorii din cartier și-au intensificat eforturile pentru a „ajunge la rădăcinile violențelor dintre bande”. Au organizat o „Cursă spre rădăcini” ca să strângă bani pentru acest scop idiot. Desigur, „Cursa spre rădăcini” era un triatlon, pentru că Doamne ferește să-i ceri unuia dintre filantropii ăștia atletici să se limiteze la *un singur* sport per duminică.

Până și primarul ia parte la acțiune. În cartierul meu era o librărie de benzi desenate care a dat dovadă de mare curaj afișând un anunț cum că accesul era interzis persoanelor cu pantalonii trași mai jos de fund. Iar primarul a zis că vrea să ajungă la *rădăcinile* comportamentului acestor puști care-și poartă pantalonii cu turul lăsat. Primarul curului!

Și nu mă provoca să vorbesc despre canadieni! N-aș mai termina până mâine.

Îți aduci aminte când FBI a intrat peste secta aia de mormoni poligami din Texas, acum câțiva ani? Și zecile de neveste au fost puse să defileze prin fața camerelor de luat vederi? Și toate aveau păr lung, cenușiu, cu șuvițe albe, fără vreo coafură, fără machiaj, cu pielea uscată și zbârcită, păr pe față ca Frida Kahlo și haine care nu le puneau deloc în valoare? Și, ca la un semnal, publicul lui Oprah a fost șocat și îngrozit? Ei bine, ăia n-au fost niciodată la Seattle!

Aici sunt două stiluri de coafură: păr cărunt scurt, și păr cărunt lung. Intri într-un salon și ceri un vopsit, iar coafezele dau din coate și cotcodăcesc: „O, ce bine, niciodată nu ni se cere asta!”

Dar adevărul e că am venit aici și am pierdut patru sarcini. Oricât aș încerca, e greu să dau vina pentru asta pe Nigel Mills-Murray.

Of, Paul! Ultimul an în L.A. a fost așa oribil! Mi-e așa de rușine de felul în care m-am comportat! Am purtat cu mine până acum rușinea asta, repulsia față de răutatea care mă cuprinsese, și totul pentru o prostie de casă. Chestia asta m-a obsedat întruna. Dar, chiar înainte să mă ucidă dezgustul față de propria persoană, mă gândesc la Nigel Mills-Murray. Am fost chiar așa de rea încât să merit ca *trei ani din viață* să-mi fie distruși de gluma proastă a unui bogătan? Sigur, am pus să fie ridicate

niște mașini, am făcut o poartă dintr-un morman de clanțe pe care le-am salvat de la gunoi. Am câștigat o bursă MacArthur, în pizda mă-sii! Nu mi se pot trece cu vederea unele lucruri? Mă uit la televizor uneori și văd numele lui Nigel Mills-Murray la sfârșit. Mă apucă toate pandaliile. El creează în continuare și eu sunt aia distrusă?

Hai să facem inventarul lăzii cu jucării: rușine, furie, invidie, infantilism, reproșuri la adresa propriei persoane și plâns de milă.

Asociația Arhitecților mi-a adus omagiul ăla frumos pe vremuri, mai e și chestia asta cu 20x20x20, iar o reporteriță de la *Artforum* m-a căutat pentru nu știu ce articol. Astea nu fac decât să înrăutățească lucrurile, înțelegi? Sunt premii de consolare, date din milă, pentru că toată lumea știe că sunt o artistă care n-a putut să treacă peste eșec.

Azi-noapte m-am trezit să fac pipi. Eram ametită, pe jumătate adormită, nu prea știam de mine, aveam mintea goală când, brusc, au început să se reîncarce datele: *Bernadette Fox... Twenty Mile House distrusă... am meritat-o... sunt o ratată.* Ratarea și-a înfipt dinții în mine și nu se oprește din scuturat.

Dacă mă întrebi despre Twenty Mile House acum, sunt un monument de nonșalanță. „Vechitura aia? Cui îi pasă?” Este fațada mea falsă și mă țin de ea.

Când am început să pierd sarcinile una după alta, Elgie a fost alături de mine.

— E numai vina mea, ziceam eu.

— Nu, Bernadette, zicea el. Nu e vina ta.

— Merit asta.

— Nimeni nu merită asta.

— Nu pot să fac niciun lucru fără să-l distrug până la urmă.

— Te rog, Bernadette, nu este adevărat.

— Sunt un monstru. Cum de poți să mă iubești?

— Pentru că te cunosc.

Ce nu știa Elgie era că mă foloseam de cuvintele lui ca să-mi vindec o durere și mai adâncă, pe care nu puteam s-o recunosc: durerea pentru Twenty Mile House. Elgie nici acum nu știe. Asta nu face decât să-mi sporească rușinea teribilă, care mă roade întruna, că am devenit așa dementă și nesinceră cu cel mai inteligent și onorabil om pe care l-am cunoscut vreodată.

Singurul lucru pentru care l-ai putea învinovăți pe Elgie este că în ochii lui viața pare atât de al dracului de simplă: fă ce-ți place. În ceea ce-l privește, asta înseamnă să muncească, să-și petreacă timpul liber cu familia și să citească biografiile președinților.

Da, mi-am mișcat fundul la un psihiatru. Am fost la un tip socotit cel mai bun din Seattle. Mi-a luat cam trei ședințe să-l mănânc cu fulgi cu tot pe bietul amărât și apoi să-l scuip. S-a simțit îngrozitor că m-a dezamăgit.

— Îmi pare rău, mi-a zis timid, dar psihiatrii de aici nu sunt foarte buni.

Am cumpărat o casă la scurt timp după sosire. O nebunie de școală de corecție pentru fete, cu toate restricțiile de construcție imaginabile. Ca să fac ceva cu ea aș avea nevoie de ingeniozitatea lui Harry Houdini. Bineînțeles, asta m-a atras. Chiar intenționam să-mi revin din lovitura cu Twenty Mile House și să fac o casă pentru mine, Elgie și copilul cu care eram mereu însărcinată. Apoi mă așezam pe toaletă cocârjată, ținându-mă de burtă, și aveam sânge pe chiloți și iar plângeam pe umărul lui Elgie.

Când, într-un final, am reușit să păstrez sarcina, inima fiicei noastre nu s-a dezvoltat complet, așa că a trebuit reconstruită printr-o serie de operații. Șansele ei de supraviețuire erau minuscule, mai ales pe vremea aia. Din momentul în care s-a născut, peștișorul meu vânăt a fost înșfăcat și dus în grabă în sala de operații, înainte măcar să-l pot atinge.

După cinci ore, asistenta a venit și mi-a făcut o injecție care să-mi oprească producția de lapte. Operația nu reușise. Bebelușul nostru nu era destul de puternic să mai suporte încă una.

Hai să-ți zic cum e să fii de neconsolat. Stăteam în mașină, în parcarea spitalului de pediatrie, cu toate geamurile ridicate, îmbrăcată cu halatul de spital, cu douăzeci de centimetri de vată între picioare și cu geaca lui Elgie pe umeri. Elgie era afară, în beznă, încercând să mă distingă prin geamurile aburite. Eram plină de durere și de adrenalină. Nu aveam gânduri. Nu aveam emoții. Înăuntrul meu se agita ceva atât de înspăimântător, încât Dumnezeu a știut că trebuie să-mi țină copilul în viață, altfel torentul acela din mine s-ar fi dezlănțuit în univers.

La zece dimineața, cineva a bătut în parbriz.

— Acum putem s-o vedem, mi-a spus Elgie.

Atunci am cunoscut-o pe Bee. Dormea liniștită în incubator, o gogoașă mică și albastră, cu o căciuliță galbenă, acoperită cu cearșafuri perfect întinse. Pe fiecare bucățică din corpul ei erau lipite și înfipte cabluri și tuburi. Lângă ea stăteau înșirate treisprezece monitoare. Era conectată la toate.

— Fiica dumneavoastră, a zis asistenta. A trecut prin multe.

Am înțeles atunci că Bee era *altceva* și că-mi fusese încredințată mie. Știi afișele alea cu Krishna bebeluș, Balakrishna, cum e cunoscut, încarnarea lui Vishnu, creatorul și distrugătorul, care e gras, fericit și albastru? Așa era Bee pentru mine, creatoarea și distrugătoarea. Am început să râd. Era absolut evident!

— N-o să moară, le-am zis lui Elgie și asistentelor, de parcă erau cei mai proști oameni de pe pământ. E Balakrishna.

Numele a fost trecut pe certificatul de naștere. Elgie m-a lăsat s-o botez așa doar pentru că știa că peste o oră urma să ne întâlnim cu consilierul pentru familiile îndoliate.

Am cerut să fiu lăsată singură cu fiica mea. Elgie mi-a dăruit mai demult un pandantiv cu Sfânta Bernadette, care avusese optsprezece viziuni. El mi-a zis că Beeber Bifocal și Twenty Mile House fuseseră primele mele două viziuni. Am căzut în genunchi lângă incubatorul lui Bee și am strâns pandantivul în pumn.

— N-o să mai construiesc niciodată, i-am spus lui Dumnezeu. Renunț la celelalte șaisprezece viziuni dacă îmi lași copilul să trăiască.

A funcționat.

Nimeni din Seattle nu mă place. În ziua în care am ajuns, m-am dus la Macy’s să cumpăr o saltea. Am întrebat dacă poate să mă ajute cineva.

— Nu sunteți de pe aici, nu-i așa? m-a întrebat vânzătoarea. Îmi dau seama după energia pe care o aveți.

Ce fel de energie? îi cerusem unei vânzătoare de saltele să mă ajute la raionul de saltele. Asta era?

Nici nu pot să-ți povestesc de câte ori, în mijlocul unei discuții de complezență, cineva îmi spune:

— Ei, dar nu ne menaja, fii *sinceră* cu noi!

Sau:

— Poate ar trebui să începi să bei cafea fără cofeină.

Eu zic că e din cauza apropierii de Canada. Hai s-o lăsăm așa, altfel ajung la subiectul cu canadienii și, serios, nu ai timp pentru așa ceva.

Totuși, de curând mi-am făcut o prietenă, o tânără pe nume Manjula, care-mi face cumpărăturile și-mi rezolvă problemele administrative tocmai din India. E o prietenă virtuală, dar tot e un început.

Mottoul acestui oraș ar trebui să fie cuvintele nemuritoare rostite de un mareșal francez pe câmpul de bătălie, în timpul asediului Sevastopolului: *„J'y suis, j'y reste".* Sunt aici și aici o să rămân. Oamenii se nasc aici, cresc aici, se duc la Universitatea Washington, lucrează aici, mor aici. Nimeni nu are nicio dorință să plece. Dacă îi întrebi: „Ce vă place așa mult la Seattle?", îți răspund: „Avem de toate: munți, apă". Asta este explicația lor: munți și apă.

Oricât m-aș strădui să nu intru în vorbă la magazin cu oamenii de la coadă, într-o zi, când am auzit-o pe o tipă spunând că Seattle e un oraș „cosmopolit", n-am mai rezistat.

— Chiar așa? am întrebat-o.

— Sigur, mi-a răspuns ea. E plin de oameni din toate părțile.

— De unde, adică?

— Din Alaska, mi-a zis femeia. Am o mulțime de prieteni din Alaska.

Mda, cam așa stă treaba cu cosmopolitismul aici.

Hai să jucăm un joc: eu îți spun un cuvânt, iar tu îmi spui primul cuvânt care-ți trece prin cap. Gata?

EU: Seattle.

TU: Ploaie.

Tot ce ai auzit despre ploile de la Seattle este adevărat. Așadar, s-ar putea crede că fac parte din peisaj, mai ales pentru cei născuți și crescuți aici. Dar *de fiecare dată când plouă* și ești obligat să interacționezi cu cineva, o să-ți spună: „Îți vine să crezi ce vreme e?" Și ție îți vine să-i răspunzi: „De fapt, da, *îmi vine* să cred ce vreme e. Ce nu-mi vine să cred e că chiar discut despre vreme". Numai că nu spun asta, vezi tu, pentru că ar însemna să provoc o ceartă, ceea ce mă străduiesc din răsputeri să evit, nu întotdeauna cu rezultate bune.

Când mă cert cu oamenii, inima mea o ia la galop. Când *nu* mă cert cu oamenii, inima mea o ia la galop. Chiar și când dorm! Stau întinsă în pat când începe să bată cu putere, ca un invadator străin. Este o masă întunecată oribilă, ca monolitul din *2001*[20]*,* cu organizare autonomă, dar cu neputință de cunoscut, și intră în corpul meu și eliberează adrenalină. Ca o gaură neagră, îmi absoarbe orice gânduri benigne care mi s-ar putea plimba prin creier și le atașează o panică viscerală. De exemplu, poate că în timpul zilei m-am gândit: „Hei, aș putea să-i dau mai multe fructe proaspete la pachet lui Bee, să aibă la prânz”. Noaptea, când vine Invadatorul, gândul ăsta devine: TREBUIE SĂ-I DAU MAI MULTE FRUCTE PROASPETE LUI BEE ÎN PACHETUL DE PRÂNZ!!! Simt cum iraționalitatea și anxietatea îmi macină rezerva de energie, mi-o secătuiesc, lăsându-mă ca pe o mașinuță de curse pe baterii, blocată într-un colț al camerei. De energia asta voi avea nevoie ca să fac față zilei de mâine. Dar eu zac inertă și o privesc cum arde odată cu orice speranță de a avea o zi productivă. Văd cum se duc pe apa sâmbetei spălatul vaselor, cumpărăturile, gimnastica sau căratul tomberoanelor din stradă înapoi în curte. Bunătatea umană elementară se duce pe apa sâmbetei. Mă trezesc leoarcă de sudoare, așa că trebuie să dorm cu cana de apă lângă pat ca să nu mor din cauza deshidratării.

Of, Paul, îți aduci aminte de localul ăla mai jos de Twenty Mile House, pe La Brea, unde aveau înghețată cu apă de trandafiri și ne lăsau să ne ținem ședințele acolo și să le folosim telefonul? Tare mi-ar plăcea s-o cunoști pe Bee.

Știu ce te întrebi: când Dumnezeu mai găsesc timp să fac duș? Nu găsesc! Pot să stau nespălată zile la rând. Sunt un dezastru, nu știu ce e în neregulă cu mine. Am avut o ceartă cu o vecină – da! din nou! – și, de data asta, ca să mă răzbun, am pus un panou și, fără să vreau, i-am distrus casa. Îți vine să crezi, drăcia dracului?

Povestea asta tristă începe de la grădiniță. Școala la care merge Bee este înnebunită după implicarea părinților. Tot timpul vrea să ne înscriem în comitete. Eu nu m-am înscris niciodată, ca să le fac lor un bine, dar și mie. Una dintre mame, Audrey Griffin, m-a abordat pe hol într-o zi.

---

[20] *2001: Odiseea spațială* – celebru roman SF de Arthur C. Clarke, după care Stanley Kubrick a realizat filmul cu același titlu (n. red.).

— Am văzut că nu te-ai înscris în niciun comitet, mi-a zis ea, toată numai zâmbete și pumnale.

— Nu prea le am cu comitetele, i-am spus.

— Dar soțul tău?

— El nici atât.

— Deci niciunul din voi nu crede în comunitate, a tras ea concluzia.

Eram înconjurate de un cârd de mame care savurau confruntarea mult așteptată cu mama asocială a fetei bolnave.

— Nu știu dacă se poate vorbi despre *credință* în comunitate, am răspuns eu.

Peste câteva săptămâni, când am intrat în clasa lui Bee am văzut un „Perete al curiozității”. Pe el, puștii scriau întrebări, cum ar fi: „Oare ce mănâncă la micul dejun copiii din Rusia?” sau „Oare ce face ca un măr să fie roșu sau verde?” Mi s-a părut tare drăgălaș până am dat peste următoarea: „Oare de ce toți părinții fac voluntariat pentru clasă, mai puțin unul?” Era scrisă de Kyle Griffin, odrasla muierii cu pricina.

Niciodată nu mi-a plăcut puștiul ăsta, Kyle. Când era la grădiniță, Bee avea ditamai cicatricea pe toată lungimea pieptului. (Cu timpul, s-a mai estompat, dar atunci era o grozăvie.) Într-o zi, Kyle a văzut cicatricea lui Bee și a poreclit-o „Omidă”. Bineînțeles, nu am fost încântată când am aflat, dar copiii sunt cruzi și Bee nici măcar nu era foarte supărată din cauza asta. Am trecut peste. Directoarea, în schimb, care știa că puștiul ăla era soi rău, a folosit-o pe Bee ca pretext și a organizat un forum pe tema agresivității din școală.

După un an, încă iritată de Peretele curiozității, mi-am călcat pe inima cea dușmănoasă și m-am oferit să-i conduc pe copii cu mașina într-o vizită la Microsoft. Mă ocupam de patru școlari: Bee și încă trei, printre care și puștiul ăsta, Kyle Griffin. Treceam pe lângă niște automate de dulciuri. (Microsoft are automate de dulciuri peste tot, programate dinainte, așa că doar apeși pe un buton și cad tot felul de bunătăți.) Junele Griffin este programat pentru distrugere de gradul zero, așa că s-a repezit să lovească un automat. Din el a căzut o bomboană. Prin urmare, puștiul a început să dea șuturi cu sete în toate automatele, iar ceilalți copii s-au luat după el. Inclusiv Bee. Dulciurile și sucurile se rostogoleau pe jos, copiii țipau și săreau de colo colo. Parcă era

o scenă din *Portocala mecanică,* îți jur. În toiul balamucului, un alt grup, condus chiar de directoare, a apărut de după colț.

— Care dintre voi a început? a întrebat ea.

— Nu a început nimeni, am zis. E vina mea.

Și Kyle ce face? Ridică mâna și se pârăște singur:

— Eu am început.

Maică-sa, Audrey, mă urăște de atunci; de parcă n-ar fi suficient, le-a cooptat și pe celelalte mame.

De ce nu am dus-o pe Bee la altă școală? Celelalte școli bune la care aș fi putut s-o trimit… ei bine, ca să ajung la ele, ar trebui să trec pe lângă un Buca di Beppo[21]. Îmi uram destul viața și fără să fiu nevoită să trec pe lângă un Buca di Beppo de patru ori pe zi.

Nu te-ai plictisit încă? O, Doamne, eu da.

Pe scurt: o dată, când eram copil, s-a făcut o vânătoare de ouă de Paște la clubul de golf, iar eu am găsit un ou auriu, ceea ce îmi dădea dreptul la un iepuraș. Părinții mei nu au fost deloc amuzați. Au cumpărat totuși o cușcă și am instalat iepurașul, pe care-l botezasem Marinarul, în apartamentul nostru de pe Park Avenue. În vara aia m-am dus în tabără, iar părinții mei au plecat în Long Island, lăsându-l pe Marinar în apartament cu instrucțiuni pentru menajeră să-l hrănească. La sfârșitul lui august, când ne-am întors, am descoperit că menajera fugise cu două luni înainte, împreună cu toate bijuteriile mamei și cu argintăria. Am alergat la cușca iepurelui, să văd dacă supraviețuise. Stătea tremurând într-un colț, într-o stare jalnică: din cauza subnutriției, blana îi crescuse îngrozitor de lungă – era felul în care corpul lui încercase să compenseze încetinirea metabolismului și scăderea temperaturii. Ghearele erau lungi de doi centimetri și jumătate și, ceea ce era și mai rău, dinții din față i se curbaseră peste buza de jos, așa că abia dacă-și mai putea deschide gura. Se pare că iepurii trebuie să ronțăie chestii tari, ca morcovii, ca să nu le crească dinții. Îngrozită, am deschis ușița cuștii ca să-l îmbrățișez pe bietul Marinar, dar, într-un acces de furie, a început să mă zgârie pe față și pe gât. Încă mai am niște cicatrice. În lipsa îngrijirii, devenise o fiară.

Asta s-a întâmplat și cu mine în Seattle. Vino la mine, chiar și cu drag, și o să te zgârii de te ia dracu'. Ce soartă crudă s-a abătut asupra unui geniu MacArthur, nu crezi? Puf!

[21] Lanț de restaurante și săli de evenimente cu specific italian-american (n.tr.).

Dar te iubesc, serios.
Bernadette

Marți, 14 decembrie

De la Paul Jellinek către mami

Bernadette,

Ai terminat? Doar nu crezi prostiile astea! Oamenii ca tine trebuie să creeze! Dacă nu creezi, Bernadette, o să devii o amenințare la adresa societății.

Paul

PARTEA A TREIA

O AMENINȚARE LA ADRESA SOCIETĂȚII

Marți, 14 decembrie

Scrisoarea de Crăciun a familiei Griffin

Era puțin pân' la Crăciun
când am văzut, bieții de noi,
cum casa-ntreagă ni se-neacă
sub un val gros de noroi.

Ne-am mutat la hotelul Westin

fără prea mare suferință,
căci e luxos, iar personalul
ne-ndeplinește orice dorință.

Warren își pune halatul cel moale.

Cu casca eu îmi acopăr părul,
și seară de seară înotăm în piscină,
admirând prin cupolă cerul.

Noaptea ne cuibărim somnoroși

în patul așternut cu mătase,
cu vise de spa și room-service
și numai gânduri frumoase.

Așadar, dacă v-au speriat cumva

veștile pe care le-ați auzit,
aflați că familia Griffin e bine
și vă urează: Crăciun fericit!

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: Audrey Griffin

Audrey,

Am fost cu nervii la pământ după ce am auzit de alunecarea de teren și am încercat să-ți dau de urmă. Dar acum tocmai am primit scrisoarea asta fantastică de Crăciun și sunt pe cale să-mi revin. De asta ai fost așa tăcută, erai ocupată să transformi tot răul în bine!

Habar nu aveam că Westin este așa luxos! Probabil l-au renovat de când am fost eu acolo ultima dată. Dacă vă apucă totuși plictisul, trebuie să veniți să stați la noi. După divorț am făcut din biroul lui Barry o cameră de oaspeți și am adăugat un pat rabatabil, în care puteți să dormiți tu și Warren, deși e cam înghesuit cu noua mea bandă de alergat. Kyle poate să doarmă cu Lincoln și cu Alexandra. Vă avertizez însă că va trebui să împărțim cu toții o singură baie.

Samantha 2 se lansează peste trei luni; bineînțeles, Elgin se gândește că acum ar fi un moment perfect să plece în Antarctica, singurul loc fără internet de pe planetă. În absența lui, eu trebuie să mă asigur că totul merge fără probleme. Trebuie să recunosc totuși că este amuzant într-un fel să rămân imperturbabilă în fața tuturor pretențiilor lui.

Ar fi trebuit să-l vezi azi-dimineață. Le-a tras-o bine unor tipe de la marketing. Nici mie nu prea-mi plac gagicile alea care se plimbă prin toată lumea și stau la hoteluri de cinci stele, dar la sfârșit tot l-am luat pe Elgin deoparte.

— Sunt sigură că ai fost ocupat până peste cap acasă weekendul ăsta, i-am zis. Nu uita însă că toți avem același obiectiv.

Ha, i-am închis gura cu asta. Unu-zero pentru noi, Audrey!

*

Miercuri, 15 decembrie

De la: Audrey Griffin
Către: Soo-Lin Lee-Segal

Of, Soo-Lin!

Trebuie să mărturisesc, Westin nu e deloc așa cum l-am descris eu în versurile de sărbători. Cu ce să încep?

Toată noaptea, ușile automate se trântesc, țevile de scurgere pufăie de fiecare dată când cineva trage apa la toaletă, iar când cineva face duș se aude de parcă mi-ar șuiera în ureche un ceainic. Familiile de turiști străini încep să stea de vorbă abia când ajung în fața ușii mele. Frigiderul minuscul zbârnâie și bâzâie așa de tare, încât ai crede că urmează să prindă viață. Mașinile de gunoi scârțâie în timp ce golesc tomberoanele pline de sticle zornăitoare la unu noaptea. Apoi se închid barurile, și străzile se umplu cu oameni care țipă unii la alții cu voci răgușite, de beți. Toate discuțiile sunt despre mașini. „Urcă în mașină!” „Nu urc în mașină”. „Taci din gură, sau te dau jos din mașină”. „Nu-mi zice nimeni mie că nu pot să mă urc în mașina mea”.

Ăsta e ca un cântec de leagăn față de urletul ceasului deșteptător. Probabil menajera trece cu cârpa peste el când face curat, așa că acum alarma pornește în fiecare noapte la altă oră. Până la urmă am scos drăcia din priză.

Azi-noapte, la 3.45, a început să țiuie *alarma de fum.* Nu a putut nimeni să ne ajute, pentru că omul de la reparații nu era de serviciu. Chiar când ne obișnuiam cu sunetul ăla care te zgârie pe creier, a pornit deșteptătorul din *camera de alături.* Era pus pe radio cu sunetul la maximum, pe jumătate pârâia, pe jumătate vorbea în spaniolă. Dacă te-ai întrebat vreodată din ce sunt făcuți pereții de la Westin, îți spun eu: din hârtie igienică. Warren doarme ca lemnul, așa că n-a fost de niciun ajutor.

M-am îmbrăcat ca să ies să cer ajutor. S-a deschis ușa liftului. Nici nu-ți închipui ce bandă de degenerați s-a năpustit afară. Arătau ca boschetarii ăia îngrozitori care se adună peste drum de Westlake Center. Erau vreo șase, plini de cele mai abominabile piercinguri, cu păr fosforescent, ras pe alocuri, șuvițe care arătau ca dracu’ și cu tatuaje din cap până în picioare. Unul dintre tipi avea tatuată pe ceafă o linie sub care scria: TAIE AICI. O tipă purta o geacă de piele de spatele căreia era prins cu bolduri un ursuleț din care atârna un tampon cu sânge. N-aș putea să inventez așa ceva.

În cele din urmă, l-am găsit pe administratorul de noapte și am ținut să-i împărtășesc revolta mea față de genul de personaje dubioase cărora li se permite să stea în hotel.

Bietul Kyle, care doarme două camere mai încolo, resimte tot stresul ăsta. Are mereu ochii injectați din cauza lipsei de somn.

Aș vrea să avem acțiuni la Visine, la ce cantitate de picături folosește!

Ca și cum astea nu erau de ajuns, Gwen Goodyear tot încearcă să ne târască pe mine și pe Warren la încă o ședință despre Kyle. Având în vedere circumstanțele, ai crede că ne lasă și ea o perioadă de grație înainte să pună iar placa aia veche și plicticoasă. Kyle nu este copilul cel mai înclinat înspre studii, o știu foarte bine, dar Gwen are ceva cu el de când cu povestea aia cu automatul de dulciuri.

Of, Soo-Lin, doar faptul că-ți scriu toate astea îmi aduce aminte de zilele de glorie când adunam cu bucurie motive de revoltă împotriva lui Bernadette. Ce vremuri simple erau!

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: Audrey Griffin

Dacă ți-e dor de zilele alea, Audrey, atunci ținte bine! Tocmai am avut cea mai devastatoare conversație cu Elgin Branch, și ce-am aflat o să te șocheze.

Îi rezervasem lui Elgie o sală de ședințe pentru ora unsprezece. Alergam de colo colo cu treburi, răspunzând la cereri de laptopuri, urgentând schimburile de mobilier, autorizând comenzi de baterii, ba chiar am găsit și o minge de fusbal în sala de odihnă. Tot ce pot să spun despre viața la Mister Softy este că o nenorocire nu vine niciodată singură. Când am ajuns la biroul meu – ți-am zis că, în sfârșit, am biroul meu? –, mai multe persoane m-au anunțat că Elgie venise să mă caute personal. Asta ar trebui să-ți spună cam cât de important este el pe aici. Șase colegi observaseră că venise el le mine, în loc să mă duc eu la el. Îmi lăsase un bilețel pe ușă, unde putea să-l vadă toată lumea, în care mă întreba dacă puteam să iau prânzul cu el. Se semnase EB, dar vreun glumeț trecuse pe acolo și mâzgălise „E-Dawg”[22], una dintre numeroasele lui porecle.

Chiar când ieșeam, Elgie a apărut la ușa mea, încălțat de data asta.

— M-am gândit că am putea merge cu bicicletele, mi-a zis.

[22] Artist hip-hop din Seattle (n.tr.).

Era așa frumos afară, că am hotărât să luăm niște sandvișuri de la magazinul de jos și să mergem într-un loc drăguț din afara campusului.

Cum sunt nouă la Samantha 2, nu știam că au flota lor de biciclete, în propriul garaj. Elgie este foarte acrobatic. Și-a pus un picior pe o pedală și și-a făcut vânt cu celălalt picior, apoi l-a tras pe deasupra șeii. Eu n-am mai mers cu bicicleta de ani de zile, ceea ce mă tem că s-a văzut.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Elgie când am ieșit de pe drum și am intrat pe gazon.

— Cred că nu e bine strâns ghidonul.

Era o porcărie, pur și simplu nu puteam să fac bicicleta să meargă drept. În timp ce eu mă chinuiam, Elgie a rămas pe bicicletă cu ambele picioare pe pedale, doar mișcându-le puțin înainte și înapoi pe loc, ca să-și țină echilibrul. Crezi că e ușor? Să încerci odată!

În cele din urmă m-am prins cum funcționează și am plecat. Uitasem ce libertate îți dă mersul pe bicicletă. Simțeam aerul proaspăt în față, soarele strălucea și copacii încă se scuturau de apă după furtună. Am traversat pajiștea, unde oamenii luau prânzul afară, bucurându-se de soare și de majoretele de la Seahawks, care tocmai făceau o demonstrație pe teren. Simțeam o mulțime de ochi curioși ațintiți asupra mea. „Cine e aia? Ce caută *ea* cu Elgin Branch?”

După aproape doi kilometri am găsit o biserică cu o curte minunată, în care erau o fântână și niște bănci. Ne-am desfăcut sandvișurile.

— Te-am invitat la prânz din cauza afirmației pe care ai făcut-o după ședință, cum că am fost ocupat până peste cap acasă. Te refereai la Bernadette, nu-i așa?

— Bernadette?

Am fost șocată. Munca e muncă. Pentru mine, era foarte derutant să schimb registrul.

— Mă întrebam dacă ai observat ceva diferit la ea în ultima vreme.

— Bernadette e Bernadette! E o figură, asta-i clar! Văzând că ochii lui Elgie se umpluseră de lacrimi, am coborât glasul: Ce s-a întâmplat?

L-am luat de mână, ceea ce știu că probabil ți se pare îndrăzneț din partea mea, dar a fost un gest de compasiune. El și-a ferit privirea, apoi și-a retras mâna ușor.

— Ai fost acolo, mi-a zis, iar eu am presupus că se referea la alunecarea de teren. Mă îngrijorează. Dar *dacă* e ceva în neregulă cu Bernadette, atunci e și vina mea. Nu prea stau pe acasă. Muncesc tot timpul. Adică, e o mamă minunată.

Nu-mi plăcea felul în care vorbea Elgie. Datorită Victimelor Contra Victimizării, am devenit expertă în a detecta semnele victimizării prin abuz emoțional: confuzie, izolare, crearea unei realități paralele, reproșuri îndreptate împotriva propriei persoane. La VCV nu-i ajutăm pe nou-veniți, le aplicăm procedura CAPUL.

C: confirmarea realității lor

A: admiterea abuzului prin care am trecut noi

P: primirea în VCV

U: uitarea abuzului

T: trecerea la o nouă etapă din viață

Am început să-i povestesc saga vieții mele, cu afacerile ratate ale lui Barry, călătoriile lui la Vegas și, în final, cum am găsit puterea de a divorța de el, dar nu înainte ca Barry să secătuiască economiile noastre de o viață.

— În legătură cu Bernadette, a zis el.

M-am înroșit. E adevărat că *vorbisem o* grămadă despre mine și despre VCV, ceea ce nu-i o noutate.

— Îmi pare rău. Cum pot să te ajut?

— Cum pare ea la școală? Ai observat ceva?

— Ca să fiu sinceră, am răspuns eu prudentă, încă din primele zile Bernadette nu a părut interesată de comunitate. Iar la Galer Street se pune foarte mare accent pe comunitate. Nu *scrie* nicăieri că părinții trebuie să participe, dar școala este construită pe niște principii de la sine înțelese, chiar dacă nespuse. De exemplu, eu mă ocup de voluntari. Bernadette nu s-a înscris niciodată. Un alt lucru ar fi că niciodată nu o conduce pe Bee în clasă.

— Asta e din cauză că părinții îi aduc pe copii cu mașina și-i lasă în fața școlii.

— *Poți* să faci asta, dar majoritatea mamelor preferă să vină pe jos cu copiii până în clasă. Mai ales dacă sunt mame casnice și nu au altceva de făcut.

— Cred că nu înțeleg, a zis Elgie.

— Galer Street se bazează în mare parte pe participarea părinților, am subliniat eu.

— Dar scriem un cec în fiecare an, în plus față de taxa de școlarizare. Nu participăm destul așa?

— Există participarea *financiară* și participarea cealaltă, mai *semnificativă.* Ca atunci când faci prăjituri pentru Prăjituromania, sau când te ocupi de standuri la Nebunia primăverii, sau când piepteni copiii în ziua de fotografii, sau te înscrii să dirijezi traficul.

— Îmi pare rău, a spus el. Dar sunt de acord cu Bernadette în privința asta…

— Tot ce încerc… Simțind că ridicasem tonul, am respirat adânc. Încerc să-ți dau un context pentru tragedia din weekendul ăsta.

— Ce tragedie? m-a întrebat el.

Audrey, am crezut că glumește.

— Nu ai primit e-mailurile?

— Ce e-mailuri?

— De la Galer Street!

— Doamne, nu, a zis Elgie. Am cerut să fiu exclus din lista destinatarilor acum mulți ani.

Am început să-i povestesc despre Bernadette și panoul ei și despre cum asta ți-a distrus casa. Jur cu mâna pe inimă, omul nu știa nimic! A stat acolo, pur și simplu, și a ascultat totul de la cap la coadă, uitând să-și mai înghită bucata de curcan afumat cu pâine de secară. Până la urmă, sandvișul i-a căzut pe jos, și nici măcar nu s-a aplecat să-l ridice.

Dintr-odată mi-a sunat alarma de la ceas. Era 2.15, și el avea o ședință peste un sfert de oră

Ne-am întors la birou. Cerul era înnegurat, cu excepția unei pete luminoase de nori albi prin care pătrundeau razele soarelui, afundându-se apoi în Lacul Washington. Am trecut printr-un cartier foarte drăguț, cu case mici, îngrămădite. Îmi plac la nebunie culorile gri-verzi-maronii în contrast cu arțarii japonezi și cireșii desfrunziți. Simțeam bulbii de brânduțe, narcise și lalele sub pământ, adunându-și puterile, suportând cu răbdare iarna și așteptând să întâmpine o nouă primăvară glorioasă în Seattle.

Mi-am ridicat mâna și am despicat cu ea aerul dens și sănătos. Ce alt oraș a mai dat naștere jumbo jet-ului, computerului personal, telefonului celular, hypermarketului, supermagazinului online, agențiilor de voiaj online, muzicii grunge, *cafelei bune*? Unde aș mai putea eu să merg cu bicicleta alături de omul aflat pe locul patru în topul celor mai urmărite conferințe TED?

Am început să râd.

— Ce e? m-a întrebat Elgie.

— A, nimic.

Mi-am adus aminte ce disperată am fost când tatăl meu nu și-a permis să mă trimită la USC[23] și, în loc de asta, m-am dus la UW[24]. Abia dacă ieșisem din statul Washington. (Și nici acum nu am văzut încă New York-ul!) Brusc, nu mi-a mai păsat. Lasă-i pe ceilalți să călătorească prin toată lumea. Ce caută ei în Los Angeles și New York și oriunde altundeva, eu am deja. Sunt îndrăgostită de Seattle! Îl vreau pe tot numai pentru mine.

*

De la: Audrey Griffin
Către: Soo-Lin Lee-Segal

Crezi că m-am născut ieri? N-ar fi convenabil ca Elgin Branch să nu aibă habar despre distrugerile provocate de nevastă-sa? I-am povestit și lui Warren ce mi-ai zis tu, și el e de aceeași părere ca mine: Elgin Branch încearcă să se acopere pentru ca, atunci când îl vom da în judecată și vom cere despăgubiri cât toată averea lui, să poată pretinde că nu știa. Warren zice că șmecheria asta n-o să țină. Spune-i asta lui E-Dawg data viitoare când lăsați gunoaie lângă casa Domnului. Auzi la el, n-a primit niciun e-mail! Ce rahat!

*

De la: Audrey Griffin
Către: Gwen Goodyear

Te rog să verifici lista cu e-mailurile tuturor părinților și să-mi confirmi că este inclusă și adresa lui Elgin Branch. Nu vorbesc despre Bernadette, ci despre Elgin Branch anume.

[23] University of Southern California, una dintre cele mai bune universități particulare cu accent pe cercetare, aflată în inima orașului Los Angeles (n.tr.).
[24] University of Washington, universitate publică, aflată în Seattle (n.tr.).

*

Era ziua lui Kennedy în seara aia și mama ei lucra de noapte, așa că mami și cu mine am făcut ca de obicei, adică am scos-o pe Kennedy în oraș, la o cină aniversară. Dimineața, când m-a lăsat mami la școală, Kennedy ne aștepta nerăbdătoare.

— Unde mergem, unde mergem? a întrebat ea.

Mami a coborât geamul.

— La restaurantul de la Space Needle.

Kennedy a țipat de bucurie și a început să sară de colo colo.

Mai întâi la Daniel's Broiler, acum asta?

— Mami, am zis eu, de când ai devenit tu așa supercool când vine vorba de restaurante?

— De acum.

Pe drumul spre clasă, Kennedy nu putea să-și potolească entuziasmul.

— Nimeni nu se duce la restaurantul de la Space Needle *vreodată*! a țipat ea.

Ceea ce este adevărat, pentru că, deși e tocmai în vârf și se rotește, motiv pentru care ar trebui să fie singurul restaurant la care ar vrea cineva să meargă, este plin de turiști și mâncarea e scumpă. Apoi Kennedy a mârâit, cum face ea de obicei, și m-a placat ca la fotbal.

Nu mai fusesem la restaurantul de la Space Needle de cel puțin zece ani și uitasem cât de tare era. Am comandat, apoi mama a umblat în poșetă și a scos un creion și o bucată de carton alb. În mijloc scrisese cu markere de diferite culori: MĂ CHEAMĂ KENNEDY ȘI ÎMPLINESC SUPERBA VÂRSTĂ DE CINCISPREZECE ANI.

— Ha? a făcut Kennedy.

— N-ai mai fost aici, nu-i așa? a întrebat-o mami, apoi s-a întors spre mine. Și tu nu-ți aduci aminte, nu?

Am clătinat din cap.

— Punem asta pe pervaz, ne-a explicat mami sprijinind cartonul pe geam. Alături punem un creion. În timp ce restaurantul se învârte, toată lumea va scrie ceva, așa că atunci când va ajunge din nou la noi, o să ai o felicitare plină cu urări de „la mulți ani".

— Ce tare-i asta! a exclamat Kennedy în același timp ce eu am bombănit:

— Nu e corect!

— Dacă vrei, venim aici de ziua ta la anul, a spus mami în timp ce felicitarea se îndepărta ușor de noi.

Ne-am distrat de minune. Am făcut ce facem mereu Kennedy și cu mine când suntem cu mami, adică am vorbit despre Grupul pentru tineret. Mama a primit o educație catolică în copilărie și a devenit atee la facultate, așa că a luat-o razna când m-am înscris în Grupul pentru tineret. Numai că eu am început să mă duc acolo pentru că fusese ideea lui Kennedy. Mama ei își petrece jumătate din viață la Costco, așa că acasă au pungi mari cu dulciuri și cutii cu lemn-dulce. Mai au și un televizor imens, cu toate canalele pe cablu. Prin urmare, petreceam mult timp acasă la Kennedy mâncând dulciuri și uitându-mă la *Prietenii tăi*. Într-o zi, lui Kennedy i s-a părut că e grasă și a vrut să înceapă să țină regim. Zicea:

— Bee, nu poți să mănânci lemn-dulce, pentru că nu vreau să mă îngraș.

Așa e Kennedy, complet nebună, și mereu avem cele mai nebune conversații. Atunci a decretat că nu mai aveam voie să mergem la ea acasă, pentru că așa se îngrășa, și că trebuia să mergem în schimb la Grupul pentru tineret. A zis că ăsta era „regimul ei”.

Am păstrat secretul față de mami cât am putut, dar, când a aflat, a făcut ca toate alea, fiind convinsă că aveam să mă transform într-o ciudată obsedată de Iisus. Numai că Luke și soția lui, Mae, care conduc Grupul pentru tineret, nu le au deloc cu astea. Bine, da, le au puțin cu astea, dar discuția despre Biblie durează numai vreo cincisprezece minute, și după ce termină ne lasă vreo două ore să ne uităm la televizor și să ne jucăm. Într-un fel, mi-e milă de Luke și Mae, care sunt așa de entuziasmați că jumătate din Galer Street vine la ei vinerea. Habar n-au ei că nu avem unde altundeva să ne ducem vinerea, fiindcă e singura zi când nu avem sport sau alte activități extrașcolare, și tot ce vrem să facem este să ne uităm la televizor.

Cu toate astea, mami urăște Grupul pentru tineret, ceea ce lui Kennedy i se pare cel mai amuzant lucru din lume.

— Hei, mama lui Bee! a zis Kennedy. Ai auzit vreodată de caca în tocană?

— Caca în tocană? a repetat neîncrezătoare mami.

— Am învățat despre asta la Grupul pentru tineret, a spus Kennedy. Luke și Mae au făcut un spectacol cu păpuși pe tema drogurilor. Și măgarul zicea: „Ei, doar un fum de marijuana n-are cum să facă rău”. Dar mielul zicea: „Viața este o tocană, iar drogul este caca. Dacă pui chiar și un strop de caca în tocană, îți mai vine s-o mănânci?”

— Și ameții ăia se întreabă de ce fug oamenii de biserică? Spectacole de marionete pentru adolescenți…

Înainte ca mami să explodeze, am înșfăcat-o pe Kennedy de mână și i-am zis:

— Hai să mergem iar la toaletă.

Toaleta este în partea care nu se învârte a restaurantului, așa că, atunci când vii înapoi, masa ta nu mai este unde ai lăsat-o. Ne tot întrebam unde a dispărut masa noastră când, în cele din urmă, am zărit-o pe mami.

Era și tati acolo. Nu era deloc îmbrăcat ca pentru restaurantul Space Needle. Purta blugi, bocanci și o geacă și încă avea legitimația de la Microsoft pe după gât. Unele lucruri le știi instinctiv. Și atunci, instinctul mi-a spus că tati aflase despre alunecarea de noroi.

— A venit tatăl tău! a țipat Kennedy. Nu pot să cred că a venit la ziua mea. Ce drăguț!

Am încercat s-o opresc, dar a tulit-o de lângă mine și s-a dus glonț spre ei.

— Murii ăia erau singurele lucruri care mai țineau panta dealului să nu cadă, zicea tati. Știi asta, Bernadette. De ce Dumnezeu ai dezgoli o întreagă coastă de deal în toiul celei mai umede ierni înregistrate vreodată?

— Noul admin îți toarnă otravă în urechi cumva? a întrebat mami.

— N-o amesteca pe Soo-Lin în chestia asta! a spus tati. Dacă n-ar fi ea, nici nu m-aș putea gândi să plec timp de trei săptămâni.

— Dacă vrei să știi adevărul, am pus să fie scoși murii la instrucțiunile lui Bugs Meany.

— Bugs Meany din *Encylopedia Brown*[25]? a intervenit Kennedy. Ce tare!

[25] Serie de cărți pentru copii despre un băiat-detectiv, Leroy Brown, supranumit „Enciclopedia” datorită vastelor și diverselor lui cunoștințe. Bugs Meany este personajul negativ, bătăușul orașului, lider de gașcă și capul răutăților (n.tr.).

— Ai de gând să iei chestia asta în serios? i-a zis tati lui mami. Mă uit la tine, Bernadette, și mă înspăimânt. Nu vrei să vorbești cu mine. Nu vrei să te duci la doctor. Tu nu ești așa.

— Tati, nu mai face așa caz din asta! l-am rugat.

— Da, chiar așa, a zis Kennedy. La mulți ani mie!

A urmat un moment de liniște, după care Kennedy și cu mine am izbucnit în chicoteli.

— Cică la mulți ani mie! a repetat Kennedy, declanșând o altă criză de râsete.

— Alunecarea asta de noroi a distrus casa familiei Griffin, a zis tati. Acum locuiesc la hotel. O să trebuiască să plătim pentru asta?

— Alunecările de noroi sunt considerate forță majoră, așa că sunt acoperite de asigurarea lor.

Tati avea aerul unui nebun care intrase la Space Needle fluturând un pistol încărcat. S-a întors spre mine:

— De ce nu mi-ai spus *tu,* Bee? Ai fost și tu de față.

— Nu știu, am răspuns eu încet.

— Haaa, e genial! a zis Kennedy. Mi se întoarce felicitarea!

M-a prins de braț și mi l-a strâns foarte tare.

— Nu vrei să iei un calmant și să taci din gură? m-am burzuluit eu.

— Bee! a țipat tati. Ce ai spus? Nu așa se vorbește cu oamenii!

— Lasă-le! i-a zis mami. Așa vorbesc ele una cu alta.

— Nu-i adevărat!

Tati s-a întors spre Kennedy.

— Kennedy, îmi cer scuze pentru fiica mea.

— De ce? Uite felicitarea mea!

— Tati, de ce te agiți așa? Kennedy nici măcar nu-ți place! am spus.

— Nu-i place de mine? m-a întrebat Kennedy.

— Bineînțeles că-mi place de tine, Kennedy! Bee, cum poți să spui așa ceva? Ce se întâmplă cu familia asta? Am venit aici doar ca să avem o conversație.

— Ai venit aici ca să țipi la mami, am zis. Audrey Griffin a țipat deja la ea. Tu nici n-ai fost acolo. A fost oribil!

— Ia-o! Ia-o!

Kennedy s-a cățărat peste mine și și-a smuls felicitarea de pe pervaz.

— Nu am venit aici ca să țip la mama ta. Am venit ca să... Părând confuz, tati a continuat peste câteva clipe: Asta este o conversație între mine și mama ta. Am greșit că am întrerupt petrecerea de ziua lui Kennedy. Nu știam când aș mai avea timp.

— Pentru că tot timpul muncești, am mormăit eu.

— Ce ai spus? a întrebat sever tati.

— Nimic.

— Muncesc tot timpul *pentru tine* și *pentru mami* și pentru că munca mea poate ajuta milioane de oameni. Muncesc mai mult *mai ales acum,* ca să pot să-mi iau trei săptămâni libere să te duc în Antarctica.

— O, nu! a strigat Kennedy. Urăsc chestia asta!

A început să-și rupă felicitarea, dar i-am smuls-o din mâini. Erau câteva urări de „La mulți ani!”, dar, în cea mai mare parte, erau chestii de genul: „Iisus este Mântuitorul nostru. Nu uita că Domnul nostru Iisus a murit pentru păcatele noastre”. În plus, citate lungi din Biblie. Am început să râd. Apoi Kennedy a început să plângă. Mai face asta uneori. Pe bune, în situații din astea, trebuie să treci peste.

Mami a înșfăcat felicitarea.

— Nu-ți face griji, Kennedy! O să-i vânez pe ciudații ăia ai lui Iisus.

— Ba nu o să faci așa ceva, i-a zis tati.

— Du-te! a îndemnat-o Kennedy, brusc plină de viață. Vreau să văd.

— Da, mami, și eu vreau să văd!

— Eu plec, a oftat tati. Nimănui nu-i pasă, nimeni nu mă ascultă, nimeni nu mă vrea aici. La mulți ani, Kennedy! La revedere, Bee. Bernadette, n-ai decât, fă-te de râs, atacă niște străini binevoitori. Continuăm discuția acasă.

Când am ajuns, lumina din dormitorul lor era aprinsă, iar mami s-a dus direct în Micul Trianon. Eu am intrat în casă. Podeaua de deasupra mea a scârțâit. Era tati, care se dădea jos din pat și se ducea în capul scărilor.

— Fetelor? a strigat el. Voi sunteți?

Mi-am ținut respirația. A trecut un minut întreg. Tati s-a dus înapoi în dormitor, apoi la baie. Am auzit apa de la toaletă. Am luat-o pe Înghețată de gâtul ei moale și am dormit amândouă cu mami în Micul Trianon.

Iar mami nu i-a vânat pe ciudații cu Iisus la restaurant. În schimb, a scris pe felicitare: E ZIUA DE NAȘTERE A UNUI COPIL. CE DRACU' AVEȚI? și a rezemat-o de geam, iar când am plecat, bucata de carton tocmai începea să facă turul restaurantului.

*

Joi, 16 decembrie

De la: Gwen Goodyear
Către: Audrey Griffin

Bună dimineața, Audrey. Am întrebat-o pe Kate Webb și își amintește că Bernadette și Elgin Branch au solicitat să fie excluși din lista de e-mailuri de la Galer Street încă de când au înscris-o pe Bee. Am verificat și eu și, într-adevăr, nu se află pe niciuna dintre listele pe care le folosim în prezent.

În altă ordine de idei, mă bucur că te-ai instalat și că ai conexiune la internet. Așa cum ți-am scris și în ultimele trei e-mailuri, domnul Levy este de părere că trebuie neapărat să ne întâlnim cu toții și să avem o discuție despre Kyle. Eu pot să mă adaptez la programul tău și al lui Warren.

Numai bine,
Gwen

*

În dimineața aceea, făceam exerciții fulger de vocabular, adică domnul Levy spunea un cuvânt și apoi arăta spre cineva care trebuia să-l folosească într-o propoziție. Domnul Levy a spus „a băga" și a arătat spre Kyle. Kyle a zis: „Băga-mi-aș pula". Niciodată n-am râs așa de tare. Ăsta era motivul pentru care domnul Levy insista să aibă o întâlnire cu Audrey Griffin. Pentru că, deși a fost superamuzant, înțeleg unde era problema.

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: Audrey Griffin

Am decis să nu iau în seamă tonul obraznic al mesajului tău de data trecută și să dau vina pe stresul legat de condițiile în care locuiești acum. Audrey, l-ai înțeles greșit pe Elgie.

Azi-dimineață m-am urcat în navetă la stația mea obișnuită și m-am așezat pe un loc din spate. Elgie s-a urcat câteva stații mai târziu, arătând de parcă nu dormise toată noaptea. Fața i s-a luminat când m-a văzut. (Cred că uitase că eram înscrisă pentru aceeași navetă.)

Știai că provine dintr-o familie de seamă din Philadelphia? Bine, nu mi-a zis el asta. Dar în copilărie și-a petrecut toate verile în Europa. Mi-a fost rușine să recunosc că eu n-am ieșit niciodată din Statele Unite.

— Va trebui să schimbăm asta, nu-i așa? a zis el.

Nu trage concluzii pripite, Audrey! A spus-o retoric. Nu e ca și cum ar face planuri să mă ia cu el într-o excursie în Europa.

A urmat o școală particulară cu internat. (Apropo de asta, se pare că noi două am fost prost informate, pur și simplu. Cei ca mine și ca tine, care ne-am născut în Seattle și am mers la UW, nu avem… nu vreau să folosesc cuvântul *sofisticare…* dar nu avem acel *ceva* pentru a înțelege o viziune mai largă asupra lumii.)

Când Elgie m-a întrebat despre viața mea, m-am fâstâcit, pentru că a fost așa de plicticoasă. Singurul lucru care mi-a venit în cap a fost că tatăl meu a orbit când eu aveam șapte ani și că a trebuit să am grijă de el.

— Serios? a zis Elgie. Deci ați comunicat prin limbajul semnelor?

— Numai când voiam să fiu rea, am răspuns eu. Observându-i confuzia, i-am explicat: Era *orb,* nu surd.

Am izbucnit în râs amândoi. Cineva a remarcat sarcastic:

— Ce-i aici, naveta de Belltown?

Este o glumă a angajaților MS: se știe că naveta de Belltown este extrem de gălăgioasă, mult mai mult decât naveta de Queen Anne. Deci era o combinație de „Luați-vă o cameră” și o referință la atmosfera veselă din naveta de Belltown. Nu sunt sigură că explicația mea te ajută să înțelegi gluma. Poate că trebuia să fii acolo.

Am început apoi să vorbim despre muncă. Elgie era îngrijorat din cauză că-și ia atâta timp liber de Crăciun.

— Zici mereu că sunt trei săptămâni, i-am spus. Sunt nouăsprezece zile, din care unsprezece pică între Crăciun și Anul Nou, când toată lumea își ia concediu la Microsoft. Încă două sunt în weekend. Patru zile o să fii pe drum, în hoteluri cu acces

la internet, am verificat. Asta înseamnă că n-o să fii absent decât trei zile lucrătoare, cu totul. Cât ai sta acasă răcit.

— *Uimitor!* a exclamat el. Mă simt mai bine.

— Singura ta greșeală a fost că ți-ai anunțat plecarea. Aș fi putut să te acopăr și nu ar fi știut nimeni.

— Le-am spus înainte să vii tu.

— Atunci te iert.

Cel mai frumos a fost că, până când am ajuns, Elgie s-a înveselit. Și asta m-a făcut și pe mine fericită.

*

De la doamna Goodyear,

livrat personal la hotelul Westin

Audrey și Warren.

Mi-a fost adusă la cunoștință o informație tulburătoare cu privire la Kyle. Acum o lună, un părinte a venit la mine cu acuzația că Kyle vânduse droguri elevilor pe holurile de la Galer Street. Nu am vrut să cred, de dragul vostru, dar și al lui Kyle.

Cu toate acestea, ieri, un alt părinte a găsit douăzeci de pastile în rucsacul copilului său. Pastilele au fost identificate ca OxyContin. Când a fost întrebat, elevul l-a indicat drept furnizor pe Kyle. Elevul a primit permisiunea de a-și continua cursurile săptămâna viitoare, cu condiția să urmeze un tratament în vacanța de iarnă. Trebuie să vorbesc imediat cu tine și cu Warren.

Numai bine,
Gwen Goodyear

*

De la: Audrey Griffin
Către: Gwen Goodyear

Va trebui să te străduiești mai mult dacă vrei să-l implici pe Kyle într-un circuit al drogurilor la Galer Street. Warren este curios ce legătură au cele douăzeci de pastile de OxyContin cu o rețetă legală pentru Vicodin, care mi-a fost prescrisă *mie* și pe care i-am dat-o lui Kyle să o țină, pentru că *eu eram în cârje din cauză că am fost rănită în campusul școlii* – lucru pentru care nu m-am gândit niciodată să trag Galer Street la răspundere, deși

am o grămadă de timp să mă răzgândesc până când se prescrie. Tot numele meu era și pe pastilele alea?

Apropo de Warren, să știi că se interesează dacă este legal să lăsați un elev cunoscut ca dependent de droguri să termine semestrul. Asta nu înseamnă că-i puneți în pericol cu bună știință pe ceilalți elevi? Întreb din pură curiozitate.

Dacă ești așa chitită să dai vina pe cineva, îți sugerez să te uiți în oglindă.

*

De la: Audrey Griffin
Către: Soo-Lin Lee-Segal

Scuză-mă că n-am răspuns mai devreme, dar o oră am rămas cu gura căscată. Eu îmi petrec Crăciunul într-un hotel de trei stele întunecat și zgomotos, iar tu îi cânți osanale torționarului meu? Când m-am uitat în calendar ultima dată, parcă era mijlocul lui decembrie, nu 1 aprilie.

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: Audrey Griffin

Dă-mi voie să explic. Închipuie-ți-l pe Elgin Branch pășind pe culoarul navetei Microsoft ca Diana Ross care mergea prin mijlocul publicului adorator, când am văzut-o noi în Las Vegas. Oamenii chiar *se întind să-l atingă.* Nu sunt sigură că Elgie îi cunoaște, dar a condus atâtea ședințe uriașe și a fost în atâtea echipe, încât fața lui le este familiară unor sute, dacă nu chiar mii de angajați MS. Anul trecut, când a câștigat premiul Outstanding Technical Leadership, care le este acordat celor mai mari *zece* inovatori dintr-o companie de 100.000 de oameni, un banner uriaș cu poza lui a fost agățat de Clădirea 33. Știai că a strâns cei mai mulți bani când a acceptat să fie azvârlit în bazinul cu apă la un eveniment caritabil al companiei? Ca să nu mai vorbesc despre conferința lui din cadrul TED, care ocupă locul patru pe lista celor mai urmărite conferințe TED din toate timpurile. Nici nu-i de mirare că poartă căști antifonice. Altfel, oamenii ar călca unii peste alții ca să obțină câteva minute cu el. Sincer, sunt uimită că merge cu naveta la muncă.

Ce voiam să spun este că ar fi fost complet neprofesional să ne lansăm într-o discuție despre Bernadette cât timp toată lumea din jur se chinuia să tragă cu urechea la ce vorbeam noi.

*

De la: Audrey Griffin
Către: Soo-Lin Lee-Segal

Mă doare-n cot de Ted. Nu știu cine e Ted ăsta. Nu-mi pasă ce are de spus în conferința asta despre care tot vorbești întruna.

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: Audrey Griffin

TED vine de la Technology, Entertainment and Design[26]. Conferințele TED sunt o întâlnire exclusivistă a celor mai strălucite minți din lume. Se organizează o dată pe an, în California, și este un privilegiu enorm să fii selectat ca să vorbești acolo. Ți-am inclus un link la prelegerea lui Elgie de la TED.

*

Prelegerea lui tati de la TED chiar *a fost* șmecheră. Toți colegii mei știau despre ea. Doamna directoare l-a invitat pe tati la școală ca să facă o demonstrație live. E greu de crezut că Audrey Griffin nu auzise niciodată despre asta.

*

Transcriere live a prelegerii lui tati de la TED, realizată de Enzima Mascată, un blogger din public

16:30 PAUZĂ DE CAFEA

Jumătate de oră până la Sesiunea a X-a: „Codul și mintea”, ultima de azi. Fetele care distribuie ciocolata Vosges s-au întrecut pe sine, oferindu-ne tuturor trufe cu șuncă. Detaliu picant: la sfârșitul Sesiunii a IX-a, în timp ce Mark Zuckerberg bătea câmpii despre un știu ce inițiativă educațională pe care nimeni nu dădea doi bani, fetele de la Vosges au început să-și prăjească

[26] Tehnologie, divertisment și design (n. red.).

șunca, iar mirosul s-a răspândit în sală. Asta i-a făcut pe toți să murmure încântați: „Simți miros de șuncă? Eu da”. Chris[27] a sărit la fetele de la Vosges și probabil le-a tras o mușteluială zdravănă, pentru că acum rimelul li se scurge pe obraji. Chris are dintotdeauna niște detractori înverșunați, iar asta n-are cum să-l ajute.

16:45 AUDITORIUMUL SE UMPLE DE OAMENI PENTRU SESIUNEA A X-A

- Ben Affleck se pozează cu Murray Gell-Mann[28]. Profesorul Gell-Mann a sosit dimineață și a oprit în fața valetului în Lexusul lui cu numere de New Mexico, pe care scria QUARK[29]. Un tip cu clasă! Un tip simpatic.
- În timpul pauzei, scena a fost transformată într-o cameră de zi sau poate o cameră de cămin universitar. Fotoliu confortabil, televizor, cuptor cu microunde, aspirator. Și un robot!
- Uau, e un robot pe scenă! E drăguț – înalt cam de un metru și 30 de centimetri, antropomorf. Formă de clepsidră. Să îndrăznesc să spun că e un robot sexy? Hmm, în program scrie că următorul vorbitor este o dansatoare din Madagascar care va vorbi despre procesul ei de creație. Robotul pentru ce e oare? O să fie vreun fel de dans experimental lesbo-robotic african? Stați pe fază, s-ar putea să iasă ceva mișto.
- Un tip cu plasture pe un ochi și haină gen Nehru, care a ținut un discurs dezordonat anul trecut despre orașele plutitoare, tocmai s-a așezat pe locul unde stă de obicei Al Gore. Nu sunt locuri rezervate aici, sigur, dar Al Gore a stat în rândul al treilea, la marginea intervalului din dreapta încă de la

[27] Chris Anderson, fondatorul Conferințelor TED (n. red.).

[28] Fizician american care a primit premiul Nobel pentru fizică în 1969 pentru activitatea sa legată de teoria particulelor elementare (n.tr.).

[29] La începutul anilor ’70, Murray Gell-Mann a demonstrat experimental că nucleonii (protonii și neutronii) sunt, de fapt, compuși din „quarcuri” (în engleză, *quarks*), care sunt indivizibile, deci particule elementare la fel ca electronii (n.tr.).

Monterey, și toți știu asta. Nu se face așa ceva, să te trântești pe locul lui Al Gore!

- Jane face niște anunțuri administrative. E ultima seară în care se pot ridica pungile cu cadouri. Ultima șansă pentru înscrierile la drive-test cu Tesla. Mâine, un prânz special cu (fabulosul) E.O. Wilson[30] care ne va informa cum mai merge proiectul său TED, Enciclopedia vieții.
- Tocmai a intrat Al Gore. Stă de vorbă cu părinții lui Sergey Brin[31]. Sunt așa de drăguți și de scunzi și nu vorbesc engleză!
- Toți ochii sunt pe vicepreședinte, așteptăm să vedem cum va reacționa când constată că i-a fost ocupat locul. Tipul în haină Nehru se oferă să se mute, dar Al Gore refuză. Imitatorul lui Nehru îi dă lui Al Gore o carte de vizită. Ce truc murdar! Publicul îl huiduie practic, dar nimeni nu vrea să-și admită curiozitatea. Al Gore o ia zâmbind. Ce gest elegant! Eu inimioară Al Gore.

17:00 CHRIS URCĂ PE SCENĂ

Anunță o conferință-surpriză înainte de doamna cu dansul din Madagascar. Va fi o chestie extraordinară, promite el, despre interfața dintre creier și computer. Oamenii se trezesc instantaneu din moleșeala de după trufele cu bacon. Chris îl prezintă pe Elgin Branch de la… stați așa… Departamentul de Cercetare de la Microsoft. Ăsta e singurul departament cât de cât OK de acolo, dar serios? Microsoft? Publicul se dezumflă. Energia se risipește.

17:45 PE DRACU'!

Nu luați în seamă postarea precedentă. Stați o secundă… O să am nevoie de mai mult timp…

19:00 SAMANTHA 2

[30] Biolog, cercetător, teoretician, naturalist și autor american, considerat cel mai mare expert mondial în mirmecologie – studiul furnicilor (n.tr.).

[31] Informatician și om de afaceri american de origine rusă, cofondator al companiei Google (n.tr.).

Vă mulțumesc pentru răbdare. Prelegerea asta n-o să apară pe site-ul TED decât peste o lună. Până atunci, dați-mi voie s-o prezint așa cum merită. Un mare mersi pentru bloggerița mea favorită, TEDGRRRL, care mi-a permis să-i transcriu înregistrarea făcută pe telefon.

17:00. Branch își pune microfonul. Pe ecran apare:

ELGIN BRANCH

(Trebuie să-i înțelegi pe tipii ăștia care au numai cinci minute la dispoziție. Sunt așa grăbiți și nervoși!)

17:01 Branch: „Acum douăzeci și cinci de ani, prima mea slujbă a fost să testez codurile pentru o echipă de cercetare de la Universitatea Duke care încerca să realizeze o fuziune între minte și computer”.

17:02 Telecomanda nu funcționează. Branch apasă din nou. Și din nou. Branch se uită în jur. „Asta nu funcționează”, le zice el tuturor și nimănui în special.

17:03 Branch continuă curajos fără suportul video. „Cercetătorii au plasat două maimuțe rhesus în fața unui ecran video și le-au dat manete care controlau o mingiuță animată. De câte ori maimuțele vârau mingiuță într-un coș cu ajutorul manetei, primeau o recompensă”. Apasă de mai multe ori pe telecomandă și se uită în jur. Nu vine nimeni să-l ajute. E ridicol! Tipul ăsta e foarte înțelegător, trebuie să recunoașteți. David Byrne[32] a luat-o razna azi-dimineață, când a avut probleme tehnice.

17:05 Branch: „Ăsta trebuia să fie un videoclip despre experimentul deschizător de drumuri al cercetătorilor de la Duke. În el, ați fi văzut două maimuțe cu două sute de electrozi implantați în cortexul motor. Arată ca acele păpuși Barbie cărora le crește părul, cu calotele craniene deschise și cu un mănunchi de fire ieșind de acolo în cascadă. E destul de înfiorător. Poate că e mai bine să nu vedeți așa ceva. Oricum, a fost una dintre primele tentative de a realiza o interfață între creier și computer, sau BCI”. Apasă din nou pe telecomandă, dar degeaba. „Aveam un slide chiar bun în care explicam cum funcționează”.

[32] Muzician american de origine scoțiană, fondator al formației Talking Heads (n. red.).

După mine, tipul ar trebui să fie mai furios! La naiba, e o conferință de tehnologie, și ăstora nu le merge telecomanda?

17:08 Branch: „După ce maimuțele s-au obișnuit să folosească maneta pentru a deplasa mingile, cercetătorii au deconectat manetele. Maimuțele au încercat să le manevreze câteva secunde, dar și-au dat seama că nu mai funcționau. Își doreau însă recompensa, așa că au rămas să se holbeze la ecran, *gândindu-se* la cum ar fi putut să deplaseze mingile în coșuri. În momentul acesta, electrozii implantați în cortexul motor au fost activați pentru a orienta «gândurile» maimuțelor spre un computer, pe care-l programaserăm ca să le interpretăm semnalele de la creier și să acționeze în concordanță cu gândurile lor. Maimuțele și-au dat seama că puteau să deplaseze mingea doar *gândindu-se la asta* și că apoi își primeau recompensa. Cel mai uimitor lucru când urmăriți înregistrarea asta…” Branch își mijește ochii spre sală. „Avem înregistrarea? Ar fi grozav s-o putem vedea. Oricum, ce e remarcabil e rapiditatea cu care maimuțele au reușit să deplaseze mingile cu puterea gândului. Le-a luat cam cincisprezece secunde”.

17:10 Branch își mijește iarăși ochii spre sală. „Mi se spune că mai am un minut la dispoziție”.

17:10 Chris sare pe scenă și își cere scuze. E nervos. Toți suntem. Tipul ăsta, Branch, e de treabă și relaxat. Și încă nu a zis nimic despre robot!

17:12 Branch: „Contractul meu cu Duke s-a încheiat. Peste mulți ani, mi-am croit drum la Microsoft, în domeniul roboticii”. Publicul izbucnește în urale. Branch își mijește ochii. „Poftim?” Evident, habar n-are cât de entuziasmați suntem cu toții în legătură cu robotul ăla afurisit.

17:13 Branch: „Acolo am conceput robotul personal cu activare vocală, pe care îl vedeți aici”. Murmure din public. Cui îi pasă că Craig Venter a anunțat azi-dimineață că a sintetizat o formă de viață bazată pe arsenic într-o eprubetă? Dați-ne oricând un robot ca în *Familia Jetson*!

17:13 Branch continuă: „Să zicem că mi-e poftă de pop-corn. Zic: «Samantha!»” Robotul se aprinde. „Am numit-o Samantha după eroina din *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea*”. Râsete. „Samantha, adu-mi niște pop-corn”. Trebuie să-l vedeți pe tipul ăsta, Branch. E foarte simpatic și modest. Poartă blugi, un tricou și e desculț. Parcă abia s-a dat jos din pat.

17:14 Samantha alunecă spre cuptorul cu microunde, deschide ușa și scoate o pungă cu pop-corn. Branch: „A trebuit să le pregătim dinainte, ca în emisiunile culinare”. Robotul înaintează către Branch și-i întinde punga de pop-corn. Aplauze. Branch: „Mulțumesc, Samantha”. Robotul răspunde: „Cu plăcere”. Râsete. Branch: „Este o tehnologie isteață, activată pe bază de voce”.

17:17 O voce din primul rând întreabă: „Pot să primesc și eu niște pop-corn?” E David Pogue[33]. Branch: „Sigur, cere-i”. Pogue: „Samantha, adu-mi niște pop-corn”. Robotul nu se mișcă. Branch: „Trebuie s-o rogi”. Pogue: „Hai să fim serioși!” Râsete. Branch: „Vorbesc foarte serios. Fiica mea avea opt ani când lucram la proiectul ăsta, și mă tot acuza că-s prea dur. Prin urmare, am introdus formula «te rog» în programul Samanthei. E literalmente cuvântul magic”. Pogue: „Samantha, adu-mi niște pop-corn… *te rog*”. Toată lumea râde în hohote. Robotul rulează până la marginea scenei și se înclină, dar scapă punga de pop-corn înainte ca Pogue s-o poată apuca. Floricelele se răspândesc pe scenă.

17:19 Branch: „E vorba de Microsoft aici. Am avut niște buguri”. Furtună de aplauze în rândul publicului. Branch pare jignit. „N-a fost atât de amuzant”.

17:21 Branch: „Am învățat-o pe Samantha să răspundă la cinci sute de comenzi. Am fi putut s-o mai învățăm încă cinci sute, dar ceea ce ne-a tras înapoi a fost numărul uriaș de componente mobile. Costurile de fabricație erau mari, și creșterea producției nu ne-ar fi adus economii de scară. Până la urmă, proiectul Samantha a fost anulat”. Toată lumea din public

[33] Autor de articole și cărți și realizator al unor emisiuni TV pe teme tehnologice (n.tr.).

exclamă: „Ooo!” Branch: „După cum se vede, nu sunt singurul tocilar de aici!” Asta devine instantaneu replică clasică de TED!

17:23 Un tip fuge spre scenă ținând în mână o nouă telecomandă. La jumătatea drumului se oprește să-și ridice pantalonii în talie. Branch: „Dar de ce te grăbești?” Râsete generale.

17:24 Branch: „Așadar, proiectul Samantha a fost anulat. Dar apoi mi-am adus aminte de maimuțele de la Duke. Și m-am gândit: Hm, factorul care complică enorm realizarea unui robot personal e robotul însuși. Poate că ar fi o idee *să renunțăm* pur și simplu la robot”.

17:25 Telecomanda lui Branch funcționează în sfârșit, așa că-și poate începe prezentarea cu imagini. Prima înfățișează maimuțele cu cabluri ieșindu-le din capete. Din sală se aud icnete, chiar și țipete. Branch: „Scuze, scuze!” Oprește derularea imaginilor pe ecran.

17:26 Branch: „Conform legii lui Moore, numărul de tranzistori care pot fi amplasați pe un circuit integrat se dublează la fiecare doi ani. Deci, după douăzeci de ani, imaginea asta oribilă s-a transformat în așa ceva…” Ajunge la o imagine reprezentând o persoană cu capul ras și ceea ce pare a fi un circuit integrat sub piele.

17:26 Branch: „Care apoi s-a transformat în asta…” Ține în mână o cască de fotbal american pe care e lipit un abțibild Seahawks. Pe partea interioară sunt electrozi care se continuă cu cabluri. „Puteați să v-o puneți pe cap și atât, nu trebuia să existe o conexiune directă cu creierul”.

17:27 Branch lasă jos casca și vâră mâna în buzunar. „În cele din urmă s-a transformat în asta”. Arată ceva ce seamănă cu un plasture. „Dragi invitați la TED, v-o prezint pe Samantha 2”.

17:27 Branch își lipește plasturele pe frunte, sub linia părului, și se așază în fotoliu. Branch: „Pentru sceptici, o să fac o demonstrație în timp real”. Trage de manetă, iar fotoliul se lasă pe spate.

17:29 Un sunet ciudat… a început să meargă aspiratorul! Se mișcă singur, vine și curăță pop-cornul de pe jos. Elgin Branch stă întins cu ochii deschiși, concentrat pe pop-corn. Aspiratorul se oprește. Branch își întoarce capul spre televizor.

17:31 Televizorul pornește singur. Se schimbă canalele. Se oprește la un meci al celor de la Lakers.

17:31 Pe ecran apare o fereastră de Outlook. Se deschide un mesaj nou. Cursorul se duce la câmpul CĂTRE. Scrie singur! BERNADETTE. Cursorul sare în câmpul de mesaj. A FOST BINE LA CONFERINȚA TED. TELECOMANDA NU A MERS. PĂCAT CĂ NIMENI DE AICI NU SE PRICEPE LA POWERPOINT. DAVID POGUE NU-ȘI COORDONEAZĂ BINE MIȘCĂRILE. P.S. LAKERS CONDUCE CU 3 PUNCTE LA PAUZĂ.

Toată sala e în picioare. Dinspre public vine un zgomot asurzitor, practic un muget. Branch se ridică, își dezlipește „plasturele” de pe frunte și ni-l arată.

17:32 Branch: „În martie implementăm Samantha 2 la Spitalul Walter Reed. Intrați astăzi pe site-ul Microsoft și urmăriți înregistrarea cu veteranii paralizați care folosesc Samantha 2 ca să-și gătească într-o bucătărie «inteligentă», să se uite la televizor, să lucreze la computer, chiar să aibă grijă de un animal de companie. Scopul echipei care a realizat Samantha 2 este să-i ajutăm pe veteranii noștri răniți să ducă o viață independentă și productivă. Posibilitățile sunt nelimitate. Vă mulțumesc”.

Publicul a înnebunit. Chris s-a urcat pe scenă și-l îmbrățișează pe Branch. Nimănui nu-i vine să creadă ce tocmai a văzut.

*

Voilà! Asta este Samantha 2.

*

De la: Audrey Griffin
Către: Soo-Lin Lee-Segal

M-am săturat de tine. Ai înțeles? M-am săturat!

*

De la dr. Janelle Kurtz

Stimate domnule Branch.

Am primit scrisoarea cu privire la soția dumneavoastră. Poate nu v-am înțeles bine intenția, dar ceea ce dumneavoastră numiți blând „odihnă și relaxare sub supraveghere”, idee care – vă temeți dumneavoastră – nu prea o să-i placă lui Bernadette, înseamnă, de fapt, o solicitare ca soția dumneavoastră să fie internată la Madrona Hill împotriva voinței sale.

Procedura pentru astfel de măsuri extreme este detaliată în Legea care reglementează tratamentul fără acordul pacientului, titlul 71, capitolul 5, secțiunea 150 din Codul revizuit al statului Washington. Conform acestui cod, pentru ca un profesionist din domeniul sănătății mintale, desemnat de autoritățile locale competente, să rețină o persoană într-o instituție psihiatrică, specialistul trebuie să evalueze amănunțit persoana respectivă și să stabilească dacă aceasta reprezintă un pericol iminent pentru ea însăși, pentru alții sau pentru bunuri din cauza unei boli psihice.

În cazul în care considerați că soția dumneavoastră reprezintă o astfel de amenințare, trebuie să sunați imediat la 911 ca să fie dusă la un serviciu de urgențe psihiatrice. Acolo i se va evalua starea psihică. Dacă se constată că într-adevăr reprezintă o amenințare gravă, i se va cere să se supună din proprie inițiativă unui tratament adecvat. Dacă soția dumneavoastră refuză, i se vor suspenda libertățile civile și va fi transferată într-un spital psihiatric de stat pentru șaptezeci și două de ore. Din acel moment, va fi în mâna medicilor și a instanțelor de judecată.

Madrona Hill, aflată pe Orcas Island, este unică prin faptul că, pe lângă tratamentul excepțional acordat pacienților, avem și singurul serviciu privat de urgențe psihiatrice din tot statul. Prin urmare, în fiecare zi sunt martoră la efectele dăunătoare ale internării împotriva voinței pacientului. Familiile sunt destrămate. Sunt implicați polițiști, avocați și judecători. Informațiile devin publice și pot fi consultate de viitorii angajatori și de instituțiile financiare. Dat fiind că este un proces care costă sânge, bani și emoții, internarea forțată ar trebui

luată în calcul numai după ce au fost epuizate toate celelalte variante.

Din ce descrieți dumneavoastră, comportamentul soției este îngrijorător. Am fost surprinsă că nu apelează la serviciile unui psihoterapeut. Acesta ar fi un prim pas logic. Mi-ar face plăcere să vă recomand câțiva psihiatri minunați în zona dumneavoastră, care ar putea să o vadă pe Bernadette și să-i pună întrebările potrivite astfel încât să-i aplice tratamentul adecvat. Dacă vă hotărâți să urmați această cale, nu ezitați să mă sunați.

Cu stimă,
Dr. Janelle Kurtz

*

Schimb de mesaje între tati și Soo-Lin în timpul unei ședințe

Soo-LinL-S: E totul în regulă? Pari abătut.

ElginB: Încep să mă întreb dacă mai sunt întreg la cap. Chestii acasă.

Soo-LinL-S: Dacă ai povesti despre Bernadette la o ședință VCV, ai fi PARLAR-it după nici două propoziții. PARLAR vine de la PAUZĂ! REVENIRE LA REALITATE!

Soo-LinL-S: De fiecare dată când o persoană adoptă limbajul abuzatorului în timp ce vorbește, de exemplu, dacă eu aș spune ceva de genul: „Știu că sunt tot timpul obosită și nu vreau să vorbesc decât despre muncă”, astea fiind reproșurile pe care mi le făcea mereu Barry, cineva se ridică și strigă: „Pauză! revenire la realitate!”

Soo-LinL-S: Astfel, învățăm să separăm realitatea *noastră* de ceea ce spune abuzatorul nostru, acesta fiind primul pas spre oprirea ciclului de abuz.

Soo-LinL-S: Știu că nu te-ai simți în largul tău cu unii termeni VCV. Și eu am fost surprinsă la început. Mă gândeam: Eu nu sunt *abuzată* de Barry.

Soo-LinL-S: Dar, la VCV, definiția abuzului este intenționat una largă și orientată spre creșterea stimei de sine. Suntem victime, nu-i nicio îndoială în privința asta, dar vrem să depășim condiția de victime – o distincție subtilă, dar foarte importantă.

Soo-LinL-S: Elgie, ești la nivelul 80 în cea mai de succes companie din lume. Ai un pachet consistent de acțiuni la Microsoft. Ai o fiică extrem de talentată și foarte bună la școală, în ciuda câtorva operații de inimă.

Soo-LinL-S: Discursul tău de la TED este al patrulea pe lista celor mai vizualizate din toate timpurile. *Și totuși trăiești cu o femeie care nu are prieteni, distruge case și adoarme în public*?

Soo-LinL-S: Îmi pare rău, Elgie, dar acum strig eu: Pauză! Revenire la realitate!

ElginB: Mersi, dar trebuie să mă concentrez acum. O să citesc mai atent după ședință.

*

Vineri, 17 decembrie

De la: Bernadette Fox
Către: Manjula Kapoor

M-am întors! Ți-a fost de mine? Mai ții minte că ți-am spus că o să găsesc eu o modalitate de a scăpa de excursia în Antarctica?

Dacă mi s-ar face o operație de urgență?

Dentistul meu, dr. Neegaard, tot insistă să-mi scot toate cele patru măsele de minte, lucru pe care nu m-am grăbit să-l fac până acum.

Dar ce-ar fi să-l sun pe dr. Neergaard și să fac o programare ca să-mi scoată toate cele patru măsele de minte *cu o zi înainte de excursie*? (Iar când spun „ce-ar fi să-l sun *eu* pe dr. Neegaard și să fac o programare ca să-mi scoată toate cele patru măsele de minte cu o zi înainte de excursie”, de fapt, ce vreau să spun este: „Ce-ar fi să-l suni *tu* pe dr. Neegaard și să faci o programare ca să-mi scoată toate cele patru măsele de minte cu o zi înainte de excursie?”)

Pot să mă prefac că a fost o urgență și că îmi pare extrem de rău, dar doctorul nu-mi dă voie să zbor. În felul ăsta, soțul și fiica pot să plece singuri și nimeni nu va putea să dea vina pe mine.

Îți dau mai jos numărul dentistului. Programează-mi operația pe 23 decembrie, oricând după ora zece. (Are loc un recital în

dimineața aia și Bee se ocupă de coregrafie. Micuța ticăloasă mi-a interzis să mă duc, dar am aflat ora de pe internet.) Deci planul meu este așa: mă duc la școală, apoi plec în oraș, chipurile să fac cumpărături de Crăciun. Data următoare când mă vede cineva, o să arăt ca o veveriță cu fălci. O să spun că m-au durut măselele, așa că am trecut pe la cabinetul doctorului Neergaard și, cât ai zice pește, mi-a scos patru măsele de minte și acum nu mai pot să merg în Antarctica. Aici, în America, zicem că asta este o situație din care toată lumea are de câștigat.

*

Luni, 20 decembrie

De la Marcus Strang, FBI

Stimate domnule Branch,

Sunt directorul regional al Centrului de Reclamații privind Criminalitatea Informatică (CRCI), care își desfășoară activitatea în colaborare cu FBI și cu Departamentul pentru Siguranță Națională. Departamentul meu din cadrul CRCI urmărește escrocheriile cu plăți încasate în avans și furt de identitate.

Cazul dumneavoastră a ajuns în atenția noastră din cauza unei plăți cu un card Visa, în valoare de 40 de dolari, din data de 13 octombrie, către o societate care își spune Delhi Virtual Assistants International. Această societate nu există. Este o firmă-fantomă a unui grup infracțional care operează din Rusia. În ultima lună am urmărit e-mailurile schimbate între soția dumneavoastră, Bernadette Fox, și o așa-numită „Manjula”.

În cursul acestei corespondențe, soția dumneavoastră a transmis informații despre carduri de credit, instrucțiuni de transferuri bancare, numere de securitate socială, numere ale permiselor de conducere, adrese, numere de pașaport și fotografii cu dânsa, cu dumneavoastră și cu fiica dumneavoastră.

Din câte ne-am dat seama, dumneavoastră nu sunteți la curent cu această activitate. Soția dumneavoastră sugerează într-un e-mail către „Manjula” că i-ați interzis să folosească serviciile Delhi Virtual Assistants International.

Chestiunea este delicată și urgentă. Ieri, „Manjula” a cerut o împuternicire pentru perioada în care familia dumneavoastră va fi plecată în Antarctica. Am interceptat acest e-mail înainte să ajungă la soția dumneavoastră. În baza comportamentului de până acum al soției, aveam motive să credem că aceasta ar fi semnat împuternicirea fără să ezite.

Când veți citi această scrisoare, eu voi ateriza în Seattle de la Washington D.C. Voi fi la Centrul pentru Vizitatori de la Microsoft la prânz, unde mă aștept să mă întâmpinați și să-mi oferiți cooperare deplină.

În următoarele trei ore este imperativ să nu comunicați nimănui aceste informații, în special soției dumneavoastră, care a dovedit că nu este de încredere.

Mandatul pe care l-am obținut de la FBI era pentru toate e-mailurile soției dumneavoastră care conțineau cuvântul „Manjula”. Sunt sute de astfel de mesaje. Am inclus numai douăzeci dintre cele mai relevante, precum și unul consistent, adresat lui Paul Jellinek. Vă rog să le citiți înainte de sosirea mea. Vă sugerez să vă eliberați programul în restul zilei și al săptămânii.

Aștept cu nerăbdare să ne cunoaștem la Centrul pentru Vizitatori, astăzi la prânz. Cu cooperarea dumneavoastră completă, sperăm să nu fie cazul să implicăm numele companiei Microsoft.

Cu stimă,
Marcus Strang

P.S. Tuturor ne-a plăcut conferința dumneavoastră de la TED și mi-ar face mare plăcere să descopăr ultima variantă a proiectului Samantha 2, dacă timpul ne-o va permite.

PARTEA A PATRA

INVADATORII

Luni, 20 decembrie

Plângere depusă de administratorul din tura de noapte de la hotelul Westin

STATUL WASHINGTON
TRIBUNALUL DIN KING COUNTY

STATUL WASHINGTON

contra lui Audrey Faith Griffin

Subsemnatul Phil Bradstock, agent la Departamentul de Poliție din Seattle, în urma depunerii jurământului, declar următoarele:

Pe data de 20 decembrie anul curent, în orașul Seattle, statul Washington, pe când se afla într-un loc public, acuzata a manifestat o atitudine indecentă, abuzivă și turbulentă, în circumstanțele în care un asemenea comportament putea să provoace dezordine în sensul prevăzut de articolul 9A.84.030 c2 din Codul Revizuit al statului Washington, și a comis o agresiune de gradul al patrulea, așa cum este definită de articolul 9A.36.041, ambele fiind delicte pentru care nu poate primi o pedeapsă mai mare de o mie (1.000) de dolari și/sau treizeci (30) de zile de detenție.

Aceste informații se bazează pe mărturia petentului STEVEN KOENIG, administrator în tura de noapte la hotelul Westin din centrul orașului Seattle. Consider că mărturia lui Steven Koenig este deopotrivă sinceră și demnă de încredere.

1. Steven Koenig declară că în noaptea de 20 decembrie, în jurul orei 2.00, pe când era de serviciu

ca administrator al hotelului Westin în tura de noapte, a primit un telefon de la Audrey Griffin, locatara din camera 1601, care se plângea de zgomotul provenit din camera 1602.

2. Domnul Koenig declară că a verificat lista oaspeților și a constatat că respectiva cameră nu era ocupată.

3. Domnul Koenig declară că, atunci când i-a transmis această informație doamnei Griffin, ea s-a înfuriat și a cerut să investigheze personal situația.

4. Domnul Koenig declară că, atunci când a ieșit din lift la etajul 16, a auzit voci, râsete, muzică rap și ceea ce, în general, s-ar descrie drept „atmosferă de petrecere”.

5. Domnul Koenig declară că a detectat urme de fum și un miros aparte pe coridor, care în opinia sa provenea de la fumatul de „iarbă”.

6. Domnul Koenig declară că, mergând pe urmele zgomotului și mirosului, a ajuns în fața camerei 1605.

7. Domnul Koenig declară că a bătut la ușă și s-a prezentat, moment în care muzica a fost oprită și zgomotele au încetat. Scurta perioadă de liniște a fost urmată de chicoteli.

8. Domnul Koenig declară că doamna Griffin, îmbrăcată în halatul oferit de hotel, l-a abordat pe coridor și a subliniat că bătuse la altă ușă, deoarece camera 1605 era ocupată de fiul ei, Kyle, care dormea.

9. Domnul Koenig declară că, după ce i-a explicat doamnei Griffin că zgomotul provenea din camera 1605, locatara și-a exprimat opinia negativă despre el, folosind termeni precum „idiot”, „tâmpit” și „imbecil incompetent”.

10. Domnul Koenig declară că i-a descris doamnei Griffin politica hotelului Westin în privința agresiunii verbale. Atunci, doamna Griffin și-a exprimat opinia negativă despre hotel, folosind termeni precum „cloacă”, „coteț de păduchioși” și „cocină”.

11. Domnul Koenig declară că, în timp ce doamna Griffin continua să-și exprime opiniile, soțul dânsei,

WARREN GRIFFIN, a apărut pe coridor mijind ochii, îmbrăcat numai în boxeri.

12. Domnul Koenig declară că încercările domnului Griffin de a-și potoli soția au fost întâmpinate cu rezistență și repetate agresiuni verbale.

13. Domnul Koenig declară că, în timp ce se străduia să-i liniștească pe cei doi soți, domnul Griffin a eructat, emițând o „duhoare de să-ți vină rău”.

14. Domnul Koenig declară că doamna Griffin „a sărit la bărbatu-său”, criticându-l pentru abuzul de alcool și apetitul insațiabil pentru fripturi.

15. Domnul Koenig declară că domnul Griffin s-a întors în camera 1601 și a trântit ușa.

16. Domnul Koenig declară că, în timp ce doamna Griffin își exprima nemulțumirea extremă la adresa „persoanei care a inventat alcoolul” în fața ușii închise de la camera 1601, el și-a introdus cheia master în încuietoarea ușii de la camera 1605.

17. Domnul Koenig declară că „din senin, capul mi s-a tras spre spate”, deoarece „nebuna furioasă” (doamna Griffin) îl apucase de păr și trăgea cu putere, provocându-i o durere considerabilă.

18. Domnul Koenig declară că a apelat prin radio Departamentul de Poliție din Seattle, moment în care doamna Griffin a intrat în camera 1605 și a scos un țipăt.

19. Domnul Koenig declară că a intrat în camera 1605 și a numărat nouă persoane: fiul doamnei Griffin, KYLE GRIFFIN, și diverși tineri vagabonzi din Seattle.

20. Domnul Koenig declară că a observat o mare varietate de accesorii pentru administrarea drogurilor, printre care (dar lista nu este exhaustivă): „bonguri, pachețele cu prafuri, hârtii de rulat, flacoane de pastile luate pe rețetă, clești metalici pentru țigări, pipe mai mici și mai mari, ace, linguri și o «epic vape[34]»”. La prima vedere, în cameră nu se aflau substanțe supuse controlului legal, doar „o pungă aproape goală de marijuana pe frigider”.

[34] Inhalator cu sistem electronic de încălzire (marcă înregistrată) (n. red.).

21. Domnul Koenig declară că, timp de aproximativ cinci minute, doamna Griffin și-a exprimat de o manieră isterică dezamăgirea față de modul în care fiul său își alege prietenii.

22. Domnul Koenig declară că răspunsul lipsit de vlagă dat de Kyle Griffin și însoțitorii săi indică faptul că „erau complet prăjiți”.

23. Domnul Koenig declară că doamna Griffin s-a repezit dintr-odată asupra unei fete care avea un ursuleț de pluș prins cu bolduri pe spatele gecii.

RELATAREA AGENTULUI DE POLIȚIE:

Îndată ce am ajuns, m-am prezentat ca agent al Departamentului de Poliție din Seattle. Am încercat s-o trag pe doamna Griffin de pe ursulețul de pluș, care părea să-i provoace o supărare ieșită din comun. Am informat-o pe doamna Griffin că, dacă nu-și cobora vocea și nu mă urma pe hol, eram nevoit să-i pun cătușele. Doamna Griffin a început să-mi adreseze insulte pe un ton ridicat, spunând: „Eu sunt un cetățean model. Drogații ăștia sunt cei care încalcă legea și-mi corup băiatul”. Am prins-o de brațul stâng. Doamna Griffin nu înceta să mă insulte în timp ce-i puneam cătușele. Doamna Griffin a încercat să se smulgă, spunând: „Ia-ți dracului mâinile de pe mine, n-ai dreptul să mă atingi, n-am făcut nimic rău”. M-a amenințat, afirmând că soțul dânsei este procuror, că va folosi sistemul de supraveghere video al hotelului pentru a demonstra că am reținut-o fără temei și că se va asigura că înregistrarea va fi difuzată la „toate jurnalele de știri”. I-am explicat că era reținută numai temporar, până când reușeam să stabilesc ce se întâmpla acolo. Atunci au sosit doi agenți de securitate și, cu ajutorul partenerului meu, agentul Stanton, i-au escortat în afara clădirii pe cei care nu erau clienți ai hotelului. În acel moment s-a petrecut incidentul cu trasul de păr la care face referire reclamantul. Doamna Griffin a negat cu hotărâre incidentul respectiv. L-am întrebat pe domnul Koenig dacă voia să depună plângere. Doamna Griffin a intervenit sarcastic: „Ete fleoșc, e cuvântul meu împotriva cuvântului lui. Pe cine o să creadă judecătorul? Pe soția unui procuror, sau pe regele încoronat al cocinii?” Domnul Koening a declarat că dorea să depună plângere.

Pe baza informațiilor de mai sus, subsemnatul, agent de poliție Phil Bradstock, solicit ca acuzata să răspundă pentru învinuirile care i se aduc.

*

De la: Audrey Griffin
Către: Soo-Lin Lee-Segal

Ce mai faci, că de când nu ne-am văzut, multă vreme a trecut! Se pare că ai avut dreptate. Statul la hotel și-a pierdut farmecul, în cele din urmă. Vreau să profit de oferta ta de găzduire. Nu-ți face griji! Știu că ești ocupată cu jobul tău nou și important, așa că nici nu-mi trece prin cap să te incomodez.

Te-am căutat azi, când l-am dus pe Kyle la școală, dar Lincoln mi-a spus că lucrezi mult. A zis că nici măcar brad de Crăciun nu aveți! O să trec pe acasă și o să iau cutiile mele cu ornamente. Casa ta o să fie aranjată până ajungi tu. Nu încerca să mă oprești. Știi că Crăciunul este sărbătoarea mea preferată!

Ce ironică e viața, nu-i așa? Mai ții minte când divorțai de Barry și Warren s-a ocupat de toate detaliile pentru tine, gratis, scutindu-te de o cheltuială de treizeci de mii de dolari? Mai ții minte cum practic ai căzut în genunchi și i-ai mulțumit, promițând c-o să te revanșezi față de noi? Acum ai ocazia! Ne descurcăm cu intratul, o să iau cheia de sub statueta amorașului.

O întrebare: ce vrei să mănânci la cină? Vreau să te aștept cu un festin când ajungi acasă.

Doamne ajută!

*

De la: Elgin Branch
Către: Soo-Lin Lee-Segal

Soo-Lin,

Îmi dau seama că tot ce-ai aflat în cadrul întâlnirii cu agentul Strang a fost o povară imensă pentru tine și-ți depășește cu mult responsabilitățile profesionale. Dar eram absolut copleșit și nu puteam să fac față singur. Pe cât de șocat eram, și sunt și acum, sunt și incredibil de recunoscător că agentul Strang ți-a permis să asiști la întrevedere. Îți sunt încă și mai recunoscător ție, pentru că mi-ai stat alături.

*

Bilet scris de mână de Soo-Lin

Elgie,

Treaba mea este să mă asigur că *S2* se desfășoară fără probleme. Cunoscându-ți situația mai în detaliu pot să-mi fac treaba mai bine. Încrederea ta mă onorează. Îți promit că n-o să te dezamăgesc. De acum înainte, hai să n-o mai menționăm pe B. în corespondența noastră electronică.

SL

*

Răspunsul tatei, scris tot de mână

Soo-Lin,

Tocmai am vorbit la telefon cu dr. Kurtz. Dacă „vătămarea altor persoane” este una dintre cerințe, căsuța e bifată, dacă ne gândim la piciorul lui Audrey Griffin și la alunecarea de teren. Povestea lui B. despre cum intenționa să ia o supradoză constituie fără îndoială „autovătămare”. Dr. Kurtz vine mâine să discutăm despre internarea lui Bernadette.

EB

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: ECHIPA SAMANTHA 2 (în BCC)

EB nu va fi disponibil din cauza unei situații personale care îi solicită toată atenția. Toate ședințele se vor desfășura conform planului. EB va fi ținut la curent prin e-mail.

Mersi!

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: Audrey Griffin

NU ESTE UN MOMENT POTRIVIT să stați la noi. Urgențe la muncă. Am plătit-o deja pe Maura să-i ia pe Lincoln și pe Alexandra de la școală și să stea cu ei toată săptămâna. Doarme în camera de oaspeți. Îmi pare foarte, foarte rău. Poate încercați

la un alt hotel? Sau să închiriați o casă pe termen scurt? Te ajut să cauți.

*

De la: Audrey Griffin
Către: Soo-Lin Lee-Segal

Am sunat-o pe Maura și i-am spus că n-o să mai ai nevoie de ea. S-a mutat înapoi în apartamentul ei.

Casa ta arată fantastic. Moșul gonflabil face cu mâna către trecători, pervazurile sunt încărcate cu „zăpadă". Iosif, Maria și pruncul Iisus sunt instalați pe gazon, alături de un indicator pe care scrie VĂ URĂM CRĂCIUN FERICIT. Eu ar trebui să-ți mulțumesc *ție.*

*

De la tati către responsabilul cu admiterile de la Choate

Stimate domnule Jessup.

După cum știți, am primit o scrisoare de la Hillary Loundes cu privire la acceptarea fiicei noastre, Bee, la Choate din toamnă. Când am citit sugestia doamnei Loundes ca Bee să sară o clasă, primul meu instinct a fost să refuz. Totuși, cuvintele înțelepte ale doamnei Loundes mi-au rămas în minte. Acum sunt de acord că este spre binele lui Bee ca expunerea ei la abundența academică de la Choate să înceapă imediat. Având în vedere că Bee a început să lucreze peste nivelul clasei a noua, vă rog să luați în considerare admiterea ei încă din ianuarie – da, peste o lună – în clasa a noua.

Dacă nu mă înșală memoria, la Exeter erau mereu câțiva elevi care plecau la mijlocul anului și alții care le luau locul. Dacă este posibil, aș vrea să începem cu actele cât mai curând posibil, astfel încât tranziția lui Bee să se facă fără probleme.

Cu cele mai bune gânduri,
Elgin Branch

*

De la tati către fratele lui

De la: Elgin Branch
Către: Van Branch

Van,

Sper că ești bine, sănătos. Știu că nu am mai vorbit de ceva timp, dar a apărut o urgență în familie și mă întrebam dacă ai putea să vii la Seattle săptămâna viitoare, ca să stai de Crăciun și poate și de Revelion. O să-ți trimit biletul de avion și îți rezerv o cameră la hotel. Aștept răspunsul tău.

Mersi,
Elgie

*

Marți, 21 decembrie

O avalanșă de e-mailuri între tati și unchiul Van

Elgie,

Ahoi, străine! Îmi pare rău, dar nu cred că pot să ajung prin părțile alea. Pentru mine, perioada Crăciunului e tare aglomerată. Hai s-o lăsăm pe altă dată. După ploaie vine soare. (Probabil auzi des chestia asta în Seattle.)

Mahalo[35].
Van

*

Van,

Poate nu am fost destul de clar. Este vorba despre o urgență de familie, familia mea. Acopăr eu toate costurile și orice pierderi de venituri ai suferi în perioada asta. Datele sunt 22-25 decembrie.

*

Frate-miu,

Poate eu n-am fost destul de clar. Am o viață în Hawaii. Am responsabilități. Nu pot să mă urc într-un avion doar pentru că te hotărăști tu să-mi faci onoarea de a-mi trimite primul e-mail după cinci ani, ca să mă inviți să-mi petrec Crăciunul într-un hotel.

*

Van,

Ești un amărât de îngrijitor de case! Bernadette e bolnavă. Bee nu știe. Am nevoie să fii alături de Bee cât timp mă asigur

[35] Termen hawaiian însemnând „mulțumesc” (n. red.).

că Bernadette primește ajutor. Ce-i cu tine? Îmi cer scuze dacă oferta cu hotelul a părut nepoliticoasă. Casa mea e un talmeș-balmeș. Camera de oaspeți este peticită toată cu scânduri de câțiva ani din cauza unei găuri din podea pe care nimeni nu s-a obosit s-o repare. Totul are legătură cu boala lui Bernadette. Vino!

*

Elgie,

Vin de dragul lui Bee. Ia-mi bilet la un avion care pleacă din Kona. Mai e un loc la clasa întâi, și ar fi drăguț dacă ai pune mâna pe el. Am găsit un hotel Four Seasons care are disponibile apartamente cu vedere spre lac. Am găsit pe cineva care să-mi țină locul, așa că nu mă grăbesc să mă întorc.

*

Cerere de autorizare depusă de dr. Janelle Kurtz

CERERE DE APROBARE A UNEI DEPLASĂRI PENTRU CONSULTAȚIE ÎN AFARA INSULEI
RE: BERNADETTE FOX/ELGIN BRANCH

Am aflat despre cazul lui Bernadette Fox pe 12 decembrie, când soțul ei, Elgin Branch, un prieten de-al doamnei Hannah Dillard, membră a consiliului de administrație, mi-a scris un mesaj întortocheat și foarte emoțional prin care cerea detalii despre internarea fără acordul pacientului (Anexa nr. 1).

Descrierea pe care domnul Branch i-a făcut-o soției sale sugera anxietate socială, dependență de medicamente, agorafobie, depresie posptartum netratată și posibil comportament maniacal. Dacă ar fi să-l cred pe cuvânt, aș pune un diagnostic dublu de abuz de substanțe și sindrom bipolar de tip doi.

I-am răspuns domnului Branch și i-am explicat care sunt procedurile legale, apoi i-am sugerat ca soția sa să facă psihoterapie (Anexa nr. 2).

Ieri am primit un telefon de la domnul Branch, care îmi solicita să ne întâlnim față în față. A menționat că sunt noutăți legate de soția sa, inclusiv referiri la sinucidere.

Sunt extrem de suspicioasă în privința acestui caz din mai multe motive.

1. SINCRONIZAREA: în primul meu răspuns către domnul Branch am afirmat clar că, pentru a putea interna o persoană fără acordul acesteia, trebuie ca persoana respectivă să prezinte un pericol iminent pentru ea însăși și pentru alte persoane. Peste doar câteva zile, el susține că are dovezi în acest sens.

2. ÎMPOTRIVIREA LA IDEEA DE PSIHOTERAPIE: domnul Branch pare să aibă o idee fixă cu internarea doamnei Fox la Madrona Hill. De ce nu ar încerca mai întâi terapie ambulatorie pentru soția sa?

3. CARACTERUL SECRET: domnul Branch refuză să-mi dea informații specifice prin telefon sau e-mail.

4. URGENȚA: în cursul convorbirii de azi, domnul Branch m-a implorat să accept o întâlnire în cel mai scurt timp, de preferință la biroul său.

În baza celor de mai sus, am motive serioase să pun la îndoială motivațiile și credibilitatea domnului Branch. Totuși, am sentimentul că trebuie să urmăresc acest caz. Clinica Madrona Hill a fost notificată în două rânduri cu privire la comportamentul doamnei Fox. De vreme ce a fost menționată explicit intenția de sinucidere, e o chestiune de responsabilitate. Mai mult, tenacitatea domnului Branch sugerează că nu va înceta să mă contacteze până când nu voi accepta o întrevedere.

Astăzi plec de pe insulă ca să țin un curs la UW, așa că voi fi în Seattle. Am stabilit să mă întâlnesc cu domnul Branch diseară, la biroul său. Recunosc că este neconform cu uzanțele, dar mă bucur să fac un efort suplimentar pentru prietenul unei membre a consiliului de administrație. Sper să-l conving pe domnul Branch să caute un tratament mai adecvat pentru soția sa.

L-am informat că tariful meu este de 275 de dolari pe oră plus o dată și jumătate această sumă pentru deplasare. A înțeles că nu facturăm către societatea de asigurări și că, după toate probabilitățile, deplasarea mea la biroul său nu este acoperită de asigurare.

*

De la: Audrey Griffin
Către: Soo-Lin Lee-Segal

Hei! Am cumpărat case de turtă dulce, pe care să le decorăm după ore. Când ajungi acasă la cină? Vreau să știu când să bag friptura la cuptor.

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: Audrey Griffin

După cum ți-am spus deja, sunt foarte ocupată la muncă, așa că n-o să ajung acasă la cină. Dar îmi plouă în gură numai când mă gândesc la faimoasa ta friptură!

*

De la: Audrey Griffin
Către: Soo-Lin Lee-Segal

Să știi că am înțeles aluzia. Ce-ar fi să trag o fugă până la tine la birou, cu o farfurie de mâncare în seara asta?

*

De la: Soo-Lin Lee-Segal
Către: Audrey Griffin

Ce-ar fi să nu? Mersi, oricum!

*

În seara aceea, marți, îmi făceam temele în camera mea, când a sunat telefonul de două ori, ceea ce însemna că era cineva la poartă, dar și că era vremea cinei. Am apăsat *7 ca să deschid poarta, apoi am coborât la parter și i-am deschis curierului. Am fost superentuziasmată să văd că avea pungi de la Tilth. Am dus mâncarea în bucătărie. Tata stătea acolo în picioare, scrâșnind din dinți.

— Am crezut că ești la muncă, i-am spus.

În ultimele două nopți nu venise acasă, și-mi închipuisem că era nevoit să lucreze mai mult din cauza excursiei în Antarctica.

— Vreau să văd cum îți merge, a zis el.

— Mie? Bine.

Mami a venit din Micul Trianon și și-a aruncat cizmele de ploaie din picioare.

— Hei, ia uite cine-i acasă! Îmi pare bine. Am comandat prea multă mâncare.

— Bună, Bernadette, i-a spus tati fără s-o îmbrățișeze.

Am deschis cutiile de mâncare și le-am pus în fața scaunelor de la masa din bucătărie.

— Hai să scoatem farfuriile în seara asta.

Mami a scos vasele de porțelan din cămară și eu am transferat mâncarea pe farfuriile frumoase.

Dar tati pur și simplu stătea acolo, cu geaca încheiată până sus.

— Am niște vești. Mâine vine Van.

Unchiul Van era singurul meu unchi, prin urmare, unchiul meu preferat. Mami îi dăduse o poreclă: Van „Mai-Mănânci-Chestia-Aia" Branch. Locuiește în Hawaii, într-o căsuță de îngrijitor de pe o proprietate imensă care aparține unui producător de filme de la Hollywood. Producătorul abia dacă se duce vreodată pe acolo, dar probabil suferă de tulburare obsesiv-compulsivă, pentru că îl plătește pe Van ca să se ducă la vilă în fiecare zi și să tragă apa la toalete. Producătorul de la Hollywood are o casă și în Aspen și, într-o iarnă, țevile au înghețat, toaletele au dat pe dinafară și i-au distrus o grămadă de antichități, așa că este superparanoic să nu i se întâmple din nou, chiar dacă în Hawaii țevile nu au cum să înghețe. Deci, așa cum îi place lui mami să sublinieze, Van se ocupă cu trasul apei la toaletă. Odată, ne-am dus în Hawaii și Van m-a luat să-mi facă turul proprietății și m-a lăsat să trag apa la toalete, ceea ce a fost amuzant.

— De ce vine Van? am întrebat.

— Chiar așa!

Mami rămăsese în picioare, înlemnită, la fel ca tati.

— M-am gândit că ar putea să aibă grijă de câine cât timp suntem noi plecați. De ce, Bernadette? Ai o problemă cu asta?

— Unde o să stea? a întrebat mami.

— La Four Seasons. Îl iau mâine de la aeroport. Bee, aș vrea să vii cu mine.

— Nu pot, am zis. Mă duc la spectacolul de Crăciun al celor de la The Rockettes cu Grupul pentru tineret.

— Avionul lui aterizează la patru, a zis tati. Te iau de la școală.

— Poate să vină și Kennedy? am întrebat eu zâmbind larg.

— Nu. Nu-mi place să fiu în mașină cu Kennedy. Știi asta.

— N-ai niciun haz.

M-am uitat la el cu cea mai răutăcioasă expresie à la Kubrick și am început să mănânc.

Tati a ieșit în trombă din bucătărie, lăsând ușa să se trântească de blat. După o secundă s-a auzit o bufnitură, urmată de înjurături. Eu și mami am alergat în camera de zi și am aprins lumina. Tati era pe jos, căzut printre o grămadă de cutii și valize.

— Ce dracu' sunt toate rahaturile astea?

— Plecăm în Antarctica, i-am zis. Mai știi?

Cutiile de la UPS sosiseră într-o succesiune înspăimântătoare. Mami lipise pe perete trei liste cu lucruri de împachetat, câte una pentru fiecare dintre noi. Toate cutiile erau pe jumătate deschise și erau pline cu geci, cizme, mănuși și pantaloni de zăpadă, toate în stadii diferite de despachetare, atârnând în afară ca niște limbi.

— Am luat aproape tot, a spus mami pășind cu băgare de seamă printre cutii. Aștept oxidul de zinc pentru tine. A arătat cu piciorul spre un sac de voiaj negru, imens. Încerc să-i găsesc lui Bee o mască din aia care se pune pe față și gât într-o culoare care să-i placă…

— Văd valiza *mea,* a zis tati. Văd valiza lui *Bee.* Unde e valiza *ta,* Bernadette?

— E chiar acolo, a spus mami.

Tati s-a dus până la valiză și a ridicat-o. Atârna pur și simplu, ca un balon dezumflat.

— De ce nu e nimic în ea?

— Dar tu ce cauți aici? i-a replicat mami.

— Ce caut eu aici?

— Ne pregăteam să mâncăm. Nici nu te-ai așezat. Nici nu ți-ai dat haina jos.

— Trebuie să mă întorc la birou. Nu rămân la masă.

— Stai măcar să-ți aduc niște haine curate.

— Am haine la birou.

— De ce ai mai bătut drumul până acasă? Doar ca să ne spui despre Van?

— Uneori e plăcut să dai veștile personal.

— Atunci rămâi la masă, a zis mami. Nu înțeleg ce se întâmplă.

— Nici eu, am intervenit.

— O să fac cum cred eu de cuviință, a spus tati. Tu fă cum crezi tu de cuviință.

Apoi a ieșit pe ușa din față.

Eu și mami am rămas pe loc, așteptându-l să intre din nou, jenat. În schimb, i-am auzit mașina pornind și îndepărtându-se.

— Chiar a venit până acasă să ne spună despre Van, așa se pare, am zis.

— Ciudat, a spus mami.

*

Miercuri, 22 decembrie

Raportul doctoriței Kurtz

PACIENTĂ: Bernadette Fox

PREZENTARE: Conform raportului meu din 21 decembrie, stabilisem să mă întâlnesc cu Elgin Branch la biroul lui din campusul Microsoft. De atunci, când îmi exprimasem scepticismul față de domnul Branch, opinia mea despre dânsul și motivațiile sale s-a modificat radical. Pentru a explica această schimbare, voi descrie întrevederea în detaliu.

NOTE DESPRE ÎNTREVEDERE: Cursul meu se terminase mai repede decât era prevăzut și speram să prind feribotul de ora 10.05, așa că am ajuns la întâlnire cu jumătate de oră mai devreme. Am fost îndrumată spre biroul administratoarei domnului Branch. La masa de lucru stătea o femeie care ținea în poală o farfurie cu mâncare acoperită cu folie. Această persoană mi-a explicat că era prietenă cu administratoarea și venise să-i aducă o cină-surpriză. Mi-a spus că toată lumea era la o ședință în marea sală de la parter.

Am spus că și eu venisem cu o problemă personală. Observându-mi legitimația de la Madrona Hill agățată de servietă, a făcut un comentariu de genul: „Madrona Hill? Oho, asta zic și eu problemă personală!”

Administratoarea și-a reprimat în ultimul moment un țipăt când m-a văzut discutând cu prietena ei care-i adusese farfuria cu mâncare. A pretins că eram angajată la Microsoft. Am încercat să-i semnalez că-mi declinasem deja identitatea, dar m-a tras repede într-o sală de conferințe și a tras jaluzelele. Administratoarea mi-a înmânat un dosar FBI secretizat și a ieșit. Nu pot să divulg conținutul documentelor, cu excepția detaliilor referitoare la starea mintală a doamnei Fox:

• a lovit o mamă cu mașina în fața școlii

• a instalat un panou în fața casei aceleiași femei pentru a o tachina

• strânge cantități imense de medicamente eliberate pe rețetă

• suferă într-o măsură extremă de anxietate, grandomanie și gânduri suicidare

În cele din urmă, domnul Branch și-a făcut apariția. Era agitat, pe motiv că-și ținuse colegii în ședință până târziu și identificaseră chiar atunci o problemă de programare. I-am promis că n-o să dureze mult și i-am dat o listă cu numele unor psihiatri excepționali din zonă. Domnul Branch a fost descumpănit. Era convins că dosarul FBI conținea suficiente dovezi pentru ca soția sa să fie internată.

Mi-am exprimat preocuparea față de hotărârea sa de a-și interna soția fără acordul acesteia. M-a asigurat că tot ce voia era să-i asigure cea mai bună îngrijire posibilă.

Administratoarea domnului Branch a bătut la ușă și l-a întrebat dacă văzuse modificările aduse codului de programare. Domnul Branch s-a uitat la telefonul mobil și s-a cutremurat. Primise patruzeci și cinci de e-mailuri cât stătuserăm de vorbă. A spus: „Dacă nu mă bagă în mormânt Bernadette, funcția Reply All o să mă bage cu siguranță”. A parcurs repede mesajele și a mormăit ceva în jargon informatic despre transmiterea

unei liste cu modificări, pe care administratoarea le-a notat în grabă înainte să iasă în trombă din încăpere.

După un schimb de replici aprinse în cursul căruia domnul Branch m-a acuzat de neglijarea îndatoririlor profesionale, am recunoscut că soția sa ar putea suferi de tulburări de adaptare, acestea fiind, după cum i-am explicat, reacția psihologică provocată de un factor de stres, implicând anxietate și depresie. În cazul soției sale, factorul de stres pare să fie o excursie în Antarctica, planificată pentru perioada următoare. În cazuri extreme, mecanismele de adaptare ale unei persoane pot fi atât de inadecvate, încât factorul de stres provoacă o cădere psihotică.

Domnul Branch a părut foarte ușurat când a primit confirmarea că exista ceva în neregulă cu soția sa.

Administratoarea a intrat iarăși, de data aceasta însoțită de doi bărbați. A urmat o nouă discuție în jargon despre implementarea modificărilor aduse codului.

După ce au plecat, i-am spus domnului Branch că tratamentul recomandat pentru tulburările de adaptare este psihoterapia, nu internarea într-o secție de psihiatrie. Am afirmat fără ocolișuri că este complet lipsit de etică și nemaiauzit ca un psihiatru să decidă internarea unui pacient înainte de a-l examina. Domnul Branch m-a asigurat că nu ținea neapărat ca soția lui să fie pusă în cămașă de forță și m-a întrebat dacă nu existau niște etape intermediare.

Administratoarea a bătut la ușă a treia oară. După toate aparențele, modificarea adusă de domnul Branch dăduse rezultate, iar ședința luase sfârșit. Au mai intrat și alte persoane în sală, iar domnul Branch a expus lista de priorități pentru a doua zi.

M-a frapat *intensitatea* activității lor. N-am mai văzut niciodată un grup de oameni atât de motivați, care să lucreze la un nivel atât de înalt. Presiunea era palpabilă, dar la fel erau și camaraderia și dragostea de muncă. Cel mai izbitor era respectul arătat domnului Branch, o persoană cu o atitudine jovială, amabilă, chiar și în condiții de stres extrem.

La un moment dat, am observat că domnul Branch era în șosete. Atunci mi-am dat seama că el este specialistul de la conferința TED! Cel care demonstrează cum poți să-ți lipești un circuit integrat pe frunte și să nu mai ai nevoie să încordezi vreun mușchi tot restul vieții. Este o versiune extremă a ceea ce eu consider a fi o tendință alarmantă spre evitarea realității.

După plecarea tuturor, am rămas doar eu, domnul Branch și administratoarea. Am sugerat că, de vreme ce doamna Fox pare să se trateze singură pentru anxietate, i-aș putea da o recomandare spre un coleg specializat în identificarea dependențelor. Domnul Branch a fost recunoscător. Dar, cum nimeni în afară de mine nu putea să aibă acces la dosarul FBI, m-a rugat să efectuez eu însămi ședința de identificare și conștientizare a dependenței. Am acceptat.

Am subliniat că era important ca domnul Branch să se odihnească. Administratoarea a spus că-i rezervase o cameră la hotel și că urma să-l ducă acolo cu mașina.

*

A doua zi după-amiază, tati m-a luat de la școală și am pornit spre aeroport.

— Ești entuziasmată că te duci la Choate? m-a întrebat el.

— Mda, am zis.

— Îmi pare tare, tare bine. Știi cum, după alegerea succesorului, președintele nu face mare lucru, așteptând doar să i se termine mandatul oficial?

— Mda.

— Cam la fel mă simțeam și *eu* imediat după ce am fost acceptat la Exeter. Aveam impresia că bat pasul pe loc la gimnaziu. Pun pariu că la fel te simți și tu acum.

— Nu chiar.

— Până i se termină mandatul oficial, președintele nu are dreptul să…

— Știu cum e, tati. Ce legătură are asta cu Choate? Toți ceilalți copii pleacă de la Galer Street și se duc la altă școală, ca mine. E ca și cum ai zice că toți cei din clasa a opta nu facem decât să stăm și să așteptăm. Sau că, atunci când împlinim

paisprezece ani, nu facem decât să așteptăm să împlinim cincisprezece.

Asta i-a închis gura câteva minute. Dar a luat-o de la capăt în curând.

— Îmi pare bine că îți place la Grupul pentru tineret. Dacă timpul petrecut acolo te ajută să devii mai puternică, atunci să știi că eu te susțin complet.

— Pot să dorm la Kennedy în noaptea asta?

— Petreci foarte mult timp la Kennedy în ultimul timp, a zis el cu îngrijorare în glas.

— Pot?

— Sigur că poți.

Am trecut pe lângă încrengătura de linii de cale ferată de pe Elliott Bay, cu imensele macarale portocalii aplecate deasupra miilor de containere stivuite asemenea unor struți care beau apă. Când eram mică, am întrebat-o pe mami ce era în containerele alea. Ea mi-a zis că erau ouă de struț pline cu păpuși Barbie. Chiar dacă nu mă mai joc cu păpuși Barbie, tot mă entuziasmează gândul că acolo ar putea să fie așa de multe.

— Îmi pare rău că nu prea am fost prezent în ultima vreme.

Iar vorbea tati.

— Ești prezent.

— Mi-ar plăcea să fiu și mai mult, a zis el. O *să fiu* și mai mult. Începem cu Antarctica. O să ne distrăm foarte bine amândoi acolo.

— Toți trei.

Mi-am scos flautul și am cântat tot restul drumului până la aeroport.

Unchiul Van era superbronzat, avea fața ridată și buze albicioase, uscate. Purta o cămașă hawaiiană, șlapi, o pernă gonflabilă în jurul gâtului și o pălărie mare de pai de care era prinsă o bandană pe care scria MAREA MAHMUREALĂ.

— Frate-miu! Van l-a îmbrățișat pe tati. Unde e Bee? Unde e fetița ta?

I-am făcut cu mâna.

— *Tu* ești mare. Nepoata mea, Bee, e mică.

— Eu sunt Bee, am zis.

— Nu pot să cred! A ridicat o mână. Bate palma c-ai crescut.

Am bătut palma cu o mână moale.

— Am adus cadouri. Și-a scos pălăria de pai și, de sub ea, a extras alte pălării de pai, fiecare cu câte o bandană pe care scria MAREA MAHMUREALĂ. Una pentru tine, a zis el punând o pălărie pe capul lui tati. Una pentru tine, a continuat punând o pălărie și pe capul meu. Și una pentru Bernadette.

I-am smuls-o din mână.

— I-o dau eu.

Era așa hidoasă, că trebuia să i-o dau lui Kennedy.

În timp ce Van stătea acolo, dându-și cu strugurel pe buzele crăpate, am sperat să nu mă vadă nimeni la grădina zoologică cu tipul ăsta.

*

Raport al doctoriței Kurtz către șeful clinicii

PACIENTĂ: Bernadette Fox

PLAN DE INTERVENȚIE: Le-am prezentat cazul pacientei doctorilor Mink și Crabtree, specializați în identificarea dependențelor. Am căzut de acord că, dat fiind abuzul de medicamente, ar fi adecvat să organizăm o ședință de conștientizare.

MODELUL JOHNSON comparat cu INTERVENȚIA MOTIVAȚIONALĂ: În ultimul deceniu, Madrona Hill s-a îndepărtat de modelul Johnson de intervenție „în stil de ambuscadă”, în favoarea abordării „motivaționale”, mai cuprinzătoare, propuse de Miller și Rollnick, care, conform studiilor, este mai eficientă. Cu toate acestea, din cauza elementului de confidențialitate impus de FBI, am hotărât să aplicăm modelul Johnson.

ȘEDINȚĂ PREGĂTITOARE: M-am întâlnit cu domnul Branch la biroul doctorului Mink din Seattle astăzi după-amiază. Dr. Mink, care a efectuat numeroase intervenții de tip Johnson în anii ’80 și ’90, ne-a prezentat etapele.

1. „Prezentarea realității” fără menajamente.
2. Membrii familiei își exprimă cu propriile cuvinte dragostea pentru pacient.

3. Membrii familiei detaliază răul pe care pacientul l-a provocat până acum.

4. Membrii familiei garantează că-l vor susține pe pacient în timpul tratamentului.

5. Membrii familiei și personalul medical explică urmările negative pe care le poate avea refuzul pacientului de a urma tratamentul.

6. Pacientului i se oferă posibilitatea de a solicita voluntar tratament.

7. Transferul imediat al pacientului la centrul de tratament.

Sperăm cu toții că Bernadette Fox își va recunoaște boala și se va interna voluntar la Madrona Hill.

*

În seara aceea m-am dus la *Radio City Christmas Spectacular* cu Grupul pentru tineret. Prima parte, cu formația Rockettes, a fost plictisitoare. Era doar muzică înregistrată pe care trupa țopăia de zor. Am crezut că măcar aveau să cânte sau să facă și alte figuri de dans. Dar ele nu făceau decât să dea din picioare, aliniate toate în aceeași direcție. Apoi dădeau din picioare aliniate în cealaltă direcție. Șirul de fete care dădeau din picioare se rotea în ritmul unor cântece precum „It's Begining to Look a Lot Like Christmas" și „I Saw Mommy Kissing Santa Claus". A fost o porcărie. Eu și Kennedy ne uitam una la alta gen: „Cu ce-am greșit?"

A venit pauza. Nu aveam motiv să mergem pe hol, pentru că nu aveam bani să cumpărăm ceva de la bar, cel mult puteam să bem apă de la dozator. Așa că și eu, și ceilalți puști de la Grupul pentru tineret am rămas pe locurile noastre. În timp ce publicul umplea sala din nou, doamnele cu coafuri în formă de cască, machiaj exagerat și broșe strălucitoare de Crăciun au început să bâzâie agitate. Până și Luke și Mae, care ne însoțeau, se ridicaseră de pe scaune, privind fix la cortina roșie.

În sală s-au stins luminile. Pe cortină era proiectată o stea imensă. Publicul a murmurat surprins și a aplaudat mult prea tare pentru o simplă stea.

— Astăzi este cea mai sfântă zi pentru toată omenirea, a bubuit o voce înspăimântătoare. Este nașterea fiului meu, Iisus, regele regilor.

Cortina s-a deschis. Pe scenă era un bebeluș adevărat, care-l întruchipa pe Iisus în iesle, încadrat de Maria și Iosif. Dumnezeu povestea, cu cea mai amenințătoare voce posibilă, scena nașterii. Au venit păstori cu oi, capre și măgari, toate animale adevărate. La fiecare animal nou care intra pe scenă se auzea câte un „aaa” sau un „ooo”.

— Oamenii ăștia n-au fost niciodată la grădina zoologică? a pufnit Kennedy.

Au intrat cei trei magi pe o cămilă, un elefant și un struț. Până și mie mi s-a părut mișto, nu știam că poți să călărești pe struți.

Apoi a intrat o femeie neagră, solidă, care a cam spart vraja, pentru că purta o rochie roșie, sclipicioasă și superstrâmtă, în genul rochiilor de la Macy’s.

— *O, noapte sfântă, binecuvântată!* a început ea să cânte.

De jur-împrejurul meu s-au auzit icnete de extaz.

— *În lumea de păcate frământată,* a continuat femeia, *Mântuitorul azi a coborât.*

Ceva din melodie m-a făcut să închid ochii. Versurile și muzica mă umpleau de căldură.

— *Speranța în sufletul trudit răsare/A zorilor lumini ne strălucesc.*

A urmat o pauză. Am deschis ochii.

— *Îngenuncheați!* a intonat ea cu o bucurie tumultuoasă, înfricoșătoare. *E ceru-n sărbătoare/Mulțimi de îngeri azi Îl preamăresc!*

— *O, noapte sfântă!* a început și corul.

Pe scenă, deasupra copilului Iisus, erau vreo cincizeci de oameni, toți negri, îmbrăcați în haine strălucitoare. Nici măcar nu observasem când intraseră. În mine a început să crească ceva, ceva tare, care nu mă lăsa să înghit.

— *Glorie Lui, El printre noi trăiește/Și chiar în iesle/ El e Dumnezeu.*

Era așa de ciudat și de extrem, încât, preț de o clipă, n-am mai știut unde mă aflam, și aproape că m-am simțit ușurată când s-a terminat. Dar muzica nu s-a oprit. Am știut că trebuia să mă pregătesc pentru următorul val. Deasupra scenei au apărut niște cuvinte pe un ecran digital. Asemenea corului, și el părea să se fi materializat acolo într-o clipită. Pe ecran se perindau cuvinte formate din puncte roșii…

NE-A ARĂTAT IUBIREA JERTFITOARE…

CU PACE EL A VENIT PE PĂMÂNT.

În jurul meu, glasurile spectatorilor erau tot mai puternice. În timp ce cântau, aceștia se ridicau în picioare.

NU VOR FI ROBI, NICI LANȚURILE-AMARE…

NICI ASUPRIRE-N AL SĂU NUME SFÂNT.

Nu mai vedeam versurile din cauza oamenilor din fața mea. M-am ridicat și eu.

CÂNTĂRI DE MULȚUMIRE SĂ-I ADUCEM.

SLĂVITU-I NUME VEȘNIC SĂ-L CINSTIM.

Toți au început să ridice brațele pe jumătate și să dea din degete, de parcă erau la un concert de jazz. Kennedy își pusese pe cap bandana cu MAREA MAHMUREALĂ.

— Ce? a zis ea.

I-am dat un brânci.

Apoi, solista, care nu cântase așa de tare, ci lăsase corul să facă toată treaba, a pășit brusc în față și i-a dat drumul.

— *El este Domnul!* a urlat ea în timp ce pe ecran străluceau versurile:

EL ESTE DOMN, HRISTOS ÎN VECI E REGE.

Era așa de vesel, cu o pioșenie atât de clar asumată, încât mi-am dat seama că oamenii ăștia, „bisericoșii”, cum le zicea mami, erau, de fapt, oprimați și numai acum puteau să se deschidă cu adevărat, pentru că se simțeau în siguranță printre ai lor. Doamnele care arătau așa de drăguț cu coafurile lor speciale și puloverele tematice de Crăciun începeau și ele să cânte, nu le păsa că nu aveau voce. Unele chiar și-au dat capul pe spate și au închis ochii. Nu știu, dar am ridicat și eu mâinile, să văd cum e. Mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii.

IUBIREA, SLAVA LUI O PREAMĂRIȚI.

Eram copilul Iisus. Mami și tati erau Maria și Iosif, iar paiele erau patul meu de spital. Eram înconjurată de chirurgii, rezidenții și asistentele care m-au ajutat să rămân în viață când m-am născut albastră și fără de care aș fi fost moartă acum. Toți oamenii aceia pe care nici măcar nu-i cunoșteam și pe care n-aș fi putut să-i recunosc nici dacă ar fi stat aliniați în fața mea munciseră toată viața lor ca să adune cunoștințele care, într-un final, mi-au salvat mie viața. Și, datorită lor, eram una cu valul acela de oameni și muzică.

O, NOAPTE DIVINĂ! O, NOAPTE!

O, NOAPTE DIVINĂ!

Am simțit un ghiont în coaste. Era Kennedy.

— Ia! Mi-a dat bandana ei cu MAREA MAHMUREALĂ, pentru că îmi curgeau lacrimile șiroaie pe obraji. Să nu te faci și tu ca ăștia, cu Iisus al lor.

Am ignorat-o și mi-am lăsat capul pe spate. Poate că asta înseamnă religia, să te arunci de pe o stâncă și să ai încredere că ceva superior o să aibă grijă de tine și o să te ducă unde trebuie. Nu știu dacă este posibil să simți totul odată, atât de mult încât să ai impresia c-o să explodezi. Îl iubeam așa de mult pe tati. Îmi părea rău că fusesem rea cu el în mașină. El doar încercase să stea de vorbă cu mine, nu știu de ce nu putusem să fac asta pentru el. Sigur că observasem că nu prea mai trecea pe acasă. Observasem de mulți ani asta. Îmi venea să fug și să-l îmbrățișez pe tati și să-l rog să nu mai stea la muncă atâta, să nu mă trimită la Choate, pentru că îi iubeam prea mult pe el și pe mami, iubeam prea mult casa noastră și pe Înghețată, și pe Kennedy, și pe domnul Levy ca să plec. Mă simțeam așa plină de dragoste pentru orice. În același timp, mă simțeam suspendată acolo, de parcă aș fi fost pusă la uscat pe frânghia de rufe, știind că nimeni n-ar fi înțeles. Mă simțeam așa de singură pe lume și totuși atât de iubită.

•

A doua zi dimineață, mama lui Kennedy a venit să ne trezească.

— Rahat! a zis ea. O să întârziați.

Ne-a aruncat niște batoane de cereale ca mic dejun și s-a întors în pat.

Era 8.15, iar spectacolul pentru Ziua Mapamondului începea la 8.45. M-am îmbrăcat repede și efectiv am alergat tot drumul, fără să mă opresc. Kennedy întârzie mereu la școală, însă mamei ei nici măcar nu-i pasă, așa că ea a rămas acasă, a mâncat cereale și s-a uitat la televizor.

M-am dus direct la vestiar, unde domnul Kangana și elevii de clasa întâi făceau o ultimă repetiție.

— Am ajuns! am zis eu fluturându-mi de zor *shakuhachi*-ul. Scuze!

Copiii arătau așa de dulci în chimonourile lor. Au început să se cațere pe mine ca niște maimuțe.

Dincolo de perete am auzit-o pe doamna directoare Goodyear anunțându-ne și am intrat în sala de sport, care era plină ochi de părinți.

— Iar acum, a zis ea, urmează elevii de clasa întâi, acompaniați de Bee Branch, din clasa a opta.

Copiii din clasa întâi s-au aliniat. Domnul Kangana mi-a dat semnalul, iar eu am intonat primele note. Copiii au început să cânte.

Zousan, zousan

O-ha-na ga na-ga-l no ne
So-yo ka-a-san mo
Na-ga-l no yo

S-au descurcat foarte bine. Au fost la unison, mai puțin Chloe, care, pentru că tocmai îi căzuse primul dinte, stătea nemișcată și-și tot băga limba în gaura rămasă în locul dintelui. Am făcut o pauză, după care urma cântecul în engleză, cu coregrafia mea. Copiii au început să cânte și să se miște ca elefanții, cu degetele de la mâini împreunate și cu brațele atârnând ca niște trompe care se legănau.

Elefănțelule, elefănțelule,

ai un nas foarte lung.
Da, domnule, și mama mea are un nas lung.

Chiar atunci mi-am dat seama. Mami era acolo, în picioare în prag, cu ochelarii ei de soare imenși.

Elefănțelule, elefănțelule,

spune-mi pe cine iubești.
O, știi că pe mama o iubesc.

Am râs, știind că lui mami avea să i se pară nostim că acum *eu* eram cea care plângea. Mi-am ridicat privirea. Dar dispăruse. A fost ultima dată când am văzut-o pe mami.

*

Vineri, 24 decembrie

De la dr. Janelle Kurtz

Către Consiliul de administrație

Aș vrea să vă informez că îmi dau demisia din postul de director al secției de psihiatrie de la Madrona Hill, cu intrare în vigoare imediat. Nu îmi este ușor să iau această decizie. Îmi iubesc munca. Mă simt ca într-o familie alături de colegii mei. Cu toate acestea, întrucât eu m-am ocupat de internarea lui Bernadette Fox, îmi asum toată răspunderea pentru evenimentele misterioase și tragice care s-au petrecut în cursul intervenției. Vă mulțumesc că mi-ați oferit ocazia să lucrez la Madrona Hill într-o atmosferă extraordinară.

Cu stimă,
Dr. Janelle Kurtz

*

Raportul doctoriței Kurtz cu privire la intervenția care a vizat-o pe mami

PACIENTĂ: Bernadette Fox

Intenționam s-o abordăm pe doamna Fox la cabinetul dentistului, unde avea programare la ora 10. Doctorul Neergaard fusese informat despre planul nostru și ne pregătise o cameră liberă. Fratele domnului Branch, Van, trebuia să o ia pe fiică de la școală și să o ducă la grădina zoologică până când primea un semn de la noi.

Nu voiam ca doamna Fox să vadă mașina soțului ei când sosea la dentist. Prin urmare, am hotărât să mă întâlnesc cu Elgin Branch acasă la familia Branch și să mergem cu mașina mea la cabinetul doctorului Neergaard.

REȘEDINȚA FOX/BRANCH: Este important să descriu reședința Fox/Branch, deoarece va avea un rol important în evenimentele ulterioare. Este fosta școală de fete Straight Gate, un conac de cărămidă imens, dar părăginit, așezat pe o peluză enormă, cu vedere spre golful Elliott. Interiorul este șocant de dărăpănat. Ferestrele camerelor sunt acoperite cu scânduri. Este întunecat și umed, cu un miros copleșitor de mucegai. Faptul că o familie cu venituri semnificative locuiește în asemenea condiții sugerează lipsă de respect pentru propria persoană, ambivalență cu privire la superioritatea lor financiară/socială și un slab simț al realității.

*

La ora 9.00, când am ajuns la reședință, am găsit câteva mașini de poliție în față.

Doamna Lee-Segal, administratoarea de la Microsoft, a deschis ușa. Am fost surprinsă s-o văd, dar mi-a explicat că trecuse numai să-l lase pe domnul Branch și tocmai pleca. Agentul FBI Marcus Strang tocmai îi informa că „Manjula”, asistenta de pe internet, furase toate milele acumulate de domnul Branch la American Airlines.

Domnul Branch a fost șocat că agentul Strang îi comunica vestea abia acum. Agentul Strang i-a explicat că nu luaseră amenințarea în serios, deoarece indivizii care fură pe internet abia dacă-și părăsesc sălașurile de la subsol, darămite să ia avionul. Dar noaptea trecută milele fuseseră folosite pentru a cumpăra un bilet numai dus de la Moscova la Seattle, zborul fiind programat pentru mâine. Mai mult, „Manjula” îi trimisese e-mailuri doamnei Fox, cerându-i să confirme că avea să fie singură acasă în timp ce domnul Branch și fiica lor erau în Antarctica.

Domnului Branch i s-au înmuiat picioarele la auzul veștii, și a trebuit să se sprijine de perete. Doamna Lee-Segal l-a masat pe spate și l-a asigurat că soția lui va fi în siguranță la Madrona Hill, pe insula Orcas. Am subliniat că nu exista nicio garanție de felul acesta, că trebuia s-o evaluez pe doamna Fox înainte de a o interna împotriva voinței sale.

Domnul Branch și-a direcționat atunci mânia și neputința contra mea, acuzându-mă de obstrucționism și de folosirea excesivă a unui jargon birocratic.

Doamna Lee-Segal a intervenit spunând că întârziam la doctorul Neergaard. L-am întrebat pe agentul Strang dacă ne expuneam vreunui pericol în timpul intervenției, din moment ce „Manjula” era în libertate. Ne-a asigurat că eram în siguranță, protejați de o echipă numeroasă de polițiști. Destul de zguduiți, ne îndreptam cu toții spre ușa de la intrare când, dintr-odată, am auzit din spate o voce de femeie.

— Elgie, cine sunt toți oamenii ăștia?

Era Bernadette Fox. Tocmai intrase dinspre bucătărie.

I-am făcut o scurtă evaluare vizuală: o femeie de cincizeci și ceva de ani, de înălțime și constituție medii, nemachiată, cu fața palidă, dar fără să fie o paloare bolnăvicioasă. Purta o pelerină de ploaie albastră, iar pe dedesubt blugi, un pulover alb, pufos, de cașmir și mocasini, fără șosete. Părul lung părea să fie pieptănat și legat la spate cu o eșarfă. Nimic din aspectul ei nu arăta că ar fi fost neglijentă cu propria persoană. Ba chiar părea îngrijită și elegantă.

Am pornit reportofonul. Cele de mai jos sunt transcrise de pe înregistrare:

FOX: E vorba de Bee? Nu s-a întâmplat nimic cu Bee. Tocmai am văzut-o la școală…

BRANCH: Nu, Bee n-a pățit nimic.
FOX: Atunci cine sunt oamenii ăștia?
DR. KURTZ: Numele meu este dr. Janelle Kurtz.
BRANCH: Trebuia să fii la dentist, Bernadette.
FOX: De unde știi asta?

DR. KURTZ: Haideți să ne așezăm.
FOX: De ce? Cine sunteți dumneavoastră? Elgie…
BRANCH: O facem acum, doamna doctor?
DR. KURTZ: Bănuiesc…
FOX: Ce să faceți aici? Nu-mi place. Plec.
DR. KURTZ: Bernadette, suntem aici pentru că ne pasă de tine și vrem să primești ajutorul de care ai nevoie.
FOX: Ce fel de ajutor mai exact? Ce caută aici un polițist? Și ce-i cu musculița enervantă?
DR. KURTZ: Am vrea să iei loc ca să-ți putem prezenta realitatea situației tale.
FOX: Elgie, te rog, spune-le să plece. Orice ar fi chestia asta, hai să discutăm în particular. Vorbesc serios. Oamenii ăștia nu au ce căuta aici.
BRANCH: Știu tot, Bernadette. Tot. Și ei la fel.
FOX: Dacă e vorba despre doctorul Neergaard, dacă ți-a spus sau ai aflat tu cumva, am anulat programarea acum zece minute. Merg în excursie. Merg în Antarctica.
BRANCH: Bernadette, te rog, nu mai minți.
FOX: Uită-te pe telefonul meu. Vezi? Apeluri date. Sună tu. Uite, ia, sună-l!
BRANCH: Doamnă doctor Kurtz, ar trebui să…?
DR. KURTZ: Bernadette, ne facem griji pentru abilitatea ta de a avea grijă de tine și de fiica ta.
FOX: Asta e o glumă? Chiar nu înțeleg. E vorba despre Manjula?
BRANCH: Nu există nicio Manjula.
FOX: Cum…
DR. KURTZ: Domnule agent Strang, dacă tot sunteți aici, ați putea…?
FOX: *Agent* Strang?
AGENTUL STRANG: Eu sunt. De la FBI.
BRANCH: Domnule agent, din moment ce sunteți aici, îi puteți explica soției mele ce dezastru au provocat acțiunile ei?
AGENTUL STRANG: Dacă toată povestea asta s-a transformat dintr-odată într-o intervenție psihiatrică, eu n-am ce căuta aici.

BRANCH: Vreau doar...

AGENTUL STRANG: E în afara competenței mele.

BRANCH: Manjula este un alias pentru o rețea de furt de identități care acționează din Rusia. S-au dat drept Manjula pentru a face rost de toate informațiile noastre bancare. Nu numai asta, dar vin la Seattle ca să acționeze cât timp Bee și cu mine suntem în Antarctica. E corect, domnule agent?

AGENTUL STRANG: Da, în mare.

FOX: Nu cred. Adică, sigur, cred. În ce fel o să acționeze?

BRANCH: Of, nu știu! Să ne golească toate conturile bancare, portofoliul de acțiuni, titlurile de proprietate, ceea ce n-ar fi prea greu, de vreme ce le-ai dat toate informațiile noastre personale și parolele! Manjula a cerut chiar o împuternicire notarială.

FOX: Asta nu-i adevărat. N-am mai primit niciun mesaj de la ea de câteva zile. Mă pregăteam s-o concediez.

BRANCH: Asta din cauză că FBI-ul a interceptat e-mailurile, și agenții îi răspundeau ca din partea ta. Nu înțelegi?

DR. KURTZ: Ar fi o idee bună să stai jos, Bernadette. Hai să ne așezăm cu toții.

FOX: Nu acolo...

DR. KURTZ: Ah!

FOX: E ud. Scuze, ne plouă în casă. Doamne, Elgie, am făcut-o de oaie în ultimul hal. A luat ceva?

BRANCH: Deocamdată nu, slavă Domnului.

LEE-SEGAL: (ȘOPTEȘTE INAUDIBIL)

BRANCH: Așa e. Uitasem! A folosit milele noastre!

FOX: Milele noastre? Dumnezeule, mi se face rău. Îmi pare rău, sunt în șoc.

DR. KURTZ: Acum că ne-am așezat comod... cât de cât. Ah! Fusta mea!

FOX: Canapeaua e udă? Scuze. Portocaliul e din cauză că tabla de pe acoperiș a ruginit, iar apa se scurge pe acolo. De obicei iese cu zeamă de lămâie și sare. Cine ești dumneata?

DR. KURTZ: Doctorița Janelle Kurtz. În regulă, Bernadette, aș vrea să îndrept discuția spre prezentarea realității. Cu ajutorul celor de la FBI am avut acces la contul tău de e-mail și am constatat că în trecut te-ai gândit la suicid. Ai pus pastile deoparte pentru viitoare încercări de a-ți lua viața. Ai încercat să calci cu mașina o mamă la școală.

FOX: Nu fi ridicolă!

LEE-SEGAL: (OFTEAZĂ ADÂNC)

FOX: Of, mai tacă-ți gura! Oricum, ce dracu' cauți tu aici? Cineva să deschidă fereastra și să dea afară musculița asta enervantă!

BRANCH: Nu-i mai spune așa, Bernadette!

FOX: Scuză-mă. Cineva s-o dea afară pe *admin* din casa mea!

DR. KURTZ: Doamnă Lee-Segal, poate *că ar fi o* idee bună să plecați.

BRANCH: Poate să rămână.

FOX: Serios? Poate să rămână? Cum așa?

BRANCH: E o prietenă…

FOX: Ce fel de prietenă? Nu e prietena noastră, a cuplului, asta pot să-ți garantez eu.

BRANCH: Nu tu controlezi situația acum, Bernadette.

FOX: Stai puțin, ce-i aia?

LEE-SEGAL: Ce?

FOX: Ce-ți iese din partea de jos a pantalonilor.

LEE-SEGAL: La mine? Unde?

FOX: E o pereche de chiloți. Îți cad chiloții din pantaloni!

LEE-SEGAL: Habar nu am cum au ajuns acolo. Scuze…

FOX: Ești o secretară născută în Seattle și nu ai ce căuta în casa asta!

DR. KURTZ: Bernadette are dreptate. Este o situație care privește numai familia.

LEE-SEGAL: Plec cu plăcere.

AGENTUL STRANG: Și eu la fel.

(SE AUDE UȘA DE LA INTRARE DESCHIZÂNDU-SE ȘI ÎNCHIZÂNDU-SE.)

FOX: Vă rog să continuați, doamnă căpitan Kurtz… scuze, doamnă *doctor Kurtz.*

DR. KURTZ: Bernadette, agresiunea la adresa vecinei tale a dus la distrugerea casei acesteia și la posibile cazuri de stres posttraumatic în două grupe de grădiniță. Nu ai nicio intenție să pleci în Antarctica. Ai plănuit să-ți scoți la cerere patru măsele de minte ca să scapi de asta. Ai dat de bunăvoie informații personale unor infractori, ceea ce îți putea ruina familia. Ești incapabilă și de cea mai elementară interacțiune umană, te bazezi pe o asistentă virtuală ca să-ți cumpere alimente, să-ți facă programări și să se ocupe de toate treburile casnice banale. Casa ta este într-un asemenea hal, încât departamentul urbanistic ar putea decide că este nelocuibilă. Pentru mine, acesta este un indiciu de depresie gravă.

FOX: Încă îmi „prezinți realitatea”? Sau pot să spun și eu ceva?

VOCE MASCULINĂ: Prinde-l!

KURTZ/BRANCH: (ȚIPETE DE PANICĂ)

(NE-AM ÎNTORS ȘI AM VĂZUT UN BĂRBAT CU PARDESIU LUNG PRIVINDU-ȘI TELEFONUL)

BRANCH: Cine ești dumneata?

DETECTIVUL DRISCOLL: Detectivul Driscoll de la Departamentul de Poliție din Seattle.

FOX: E aici de la început. Am trecut pe lângă el când am venit.

DETECTIVUL DRISCOLL: Scuze, m-am lăsat dus de val. Clemson a prins de veste și m-a trimis încoace. Nu mă băgați în seamă.

DR. KURTZ: Bernadette, Elgin ar vrea să înceapă prin a-ți spune cât de mult te iubește. Elgin…

BRANCH: Ce dracu’ ai, Bernadette? Credeam că toate sarcinile alea pierdute te-au întristat mai mult decât chiar și pe mine. De fapt, tot timpul nu ți-a păsat decât de o prostie de casă? Prin ce-ai trecut tu cu Twenty Mile House, ei bine, eu trec prin rahaturi din astea de zece ori pe zi la Microsoft. Oamenii trec peste ce li se întâmplă. Își revin. Ai câștigat o bursă MacArthur. După douăzeci de ani, tu încă te agăți de nedreptatea unei lupte pe care ai dus-o cu un cretin

englez, o luptă pe care ai căutat-o cu lumânarea? Îți dai seama ce atitudine egoistă și jalnică e asta? Zi!

DR. KURTZ: Da. Este important să recunoaștem că au existat multe nedreptăți și reacții nepotrivite. Dar haideți să revenim în prezent. Elgin, încearcă *să-ți exprimi dragostea* pentru Bernadette. Menționaseși ce mamă minunată…

BRANCH: Și stai acolo, în rulota ta, mințindu-mă de dimineața până seara și lăsându-ți viața, lăsând viețile *noastre,* pe mâna unora din India? Eu n-am niciun cuvânt de spus? Ți-e teamă că o să ți se facă rău în timp ce traversăm Strâmtoarea Drake? Există o soluție pentru asta. Se numește plasture cu scopolamină. Nu-ți faci programare să ți se scoată *patru măsele de minte,* mințindu-ne pe mine și pe Bee. Sunt oameni care mor când li se extrag măselele de minte. Dar tu o faci numai ca să eviți conversația cu niște străini? Ce naiba o să creadă Bee când o să afle despre toate astea? Și totul pentru că ești o „ratată”? Dar soție nu ești? Dar mamă? De ce nu ai venit la mine, soțul tău? De ce trebuie să-ți verși amarul către un arhitect pe care nu l-ai mai văzut de douăzeci de ani? Doamne, ești bolnavă! Mă îmbolnăvești pe mine și ești și tu bolnavă!

DR. KURTZ: Un alt mod de exprimare a dragostei este îmbrățișarea.

BRANCH: Ai înnebunit, Bernadette! Parcă au venit extratereștrii și te-au înlocuit cu o clonă, numai că clona asta este o versiune travestită, dementă, a ta. Am devenit așa convins de chestia asta, încât într-o noapte, în timp ce dormeai, ți-am pipăit coatele. M-am gândit că, indiferent cât de bună era clona asta, coatele n-aveau cum să iasă exact la fel de ascuțite. Numai că erau coatele tale ascuțite. Te-ai trezit când am făcut asta. Mai știi?

FOX: Da, îmi aduc aminte.

BRANCH: Când mi-am dat seama ce făceam, m-am gândit: „O, Doamne, o să mă tragă și pe mine după ea! Bernadette a luat-o razna, dar n-o s-o las să mă

tragă după ea. Sunt tată. Sunt soț. Sunt liderul unei echipe de două sute cincizeci de oameni care se bazează pe mine, ale căror *familii* se bazează pe mine. Refuz să mă arunc de pe stâncă odată cu tine.

FOX: (PLÂNGE)

BRANCH: Și pentru asta mă urăști? Faci mișto de mine că sunt un prostănac din cauză că-mi iubesc familia? Pentru că-mi iubesc munca? Pentru că iubesc cărțile? Când a început disprețul ăsta față de mine, Bernadette? Știi data exactă? Sau trebuie să o întrebi pe asistenta ta de pe internet, pe care o plătești cu șaptezeci și cinci de cenți pe oră, dar de fapt în locul ei e mafia rusă, care ne-a furat toate milele și acum se îndreaptă spre Seattle să te ucidă? Doamne, trebuie să mă opresc din vorbit!

DR. KURTZ: Haideți să depășim etapa cu exprimarea dragostei și să trecem la *daunele* pe care le-a provocat comportamentul lui Bernadette.

BRANCH: Glumiți? Daunele pe care le-a provocat?

FOX: Știu daunele.

DR. KURTZ: Bine. Urmează… am uitat ce urmează. Am bifat realitatea, dragostea, daunele…

DETECTIVUL DRISCOLL: Nu vă uitați la mine.

DR. KURTZ: Dați-mi voie să-mi consult notițele.

DETECTIVUL DRISCOLL: E momentul potrivit să întreb: Asta e cafeaua cuiva? Nu mai știu unde am pus-o pe a mea…

DR. KURTZ: Garantarea sprijinului!

BRANCH: Bineînțeles c-o să te sprijin. Ești soția mea. Ești mama lui Bee. Avem noroc cu toții că ne-au mai rămas bani cât să pot plăti pentru sprijinul ăsta.

FOX: îmi pare rău, Elgie. Nu știu cum pot să mă revanșez față de tine. Ai dreptate, am nevoie de ajutor. O să fac orice e nevoie. Hai să începem prin a merge în Antarctica, doar noi trei, fără computere, fără muncă…

BRANCH: Ce-ar fi să *nu* dai vina pe Microsoft pentru asta?

FOX: Ziceam doar să mergem doar noi trei, familia noastră, fără ceva care să ne distragă atenția.

BRANCH: Nu merg în Antarctica cu tine. Te-aș arunca peste bord cu prima ocazie.

FOX: Excursia e anulată?

BRANCH: Niciodată nu i-aș face așa ceva lui Bee. În ultimul an a tot citit cărți și a tot scris referate despre Antarctica.

FOX: Atunci nu înțeleg…

DR. KURTZ: Bernadette, ți-aș propune să lucrăm împreună în următoarele câteva săptămâni.

FOX: Veniți cu noi în excursie? Ce exotic!

DR. KURTZ: Nu. Trebuie să te gândești la un singur lucru acum, Bernadette: să te faci bine.

FOX: Tot nu înțeleg rolul dumneavoastră în toate astea.

DR. KURTZ: Sunt psihiatră la Madrona Hill.

FOX: Madrona Hill? Casa de nebuni? Doamne ferește! Mă expediezi la o casă de nebuni? Elgie! Nu faci așa ceva!

DETECTIVUL DRISCOLL: La dracu', chiar aveți de gând?

BRANCH: Ai nevoie de ajutor, Bernadette.

FOX: Așa că tu te duci cu Bee în Antarctica în timp ce pe mine mă trimiți la Madrona Hill? Nu poți să faci asta!

DR. KURTZ: Am vrea să vii din proprie inițiativă.

FOX: O, Doamne, de asta a venit Van aici? Să o țină pe Bee ocupată cu leoparzii zăpezilor și niște ture în carusel în timp ce tu mă închizi la nebuni?

BRANCH: Tu încă nu înțelegi cât de bolnavă ești, nu-i așa?

FOX: Elgie, uită-te la mine! Sunt într-o mare încurcătură. Dar pot să ies singură din ea. Putem să facem asta împreună. Pentru noi. Pentru Bee. Dar n-o să cooperez cu invadatorii ăștia. Îmi pare rău, dar am nevoie să fac pipi de când am ajuns. Sau am nevoie de aprobarea medicului?

DR. KURTZ: Mergeți, desigur…

BRANCH: E în regulă, doamnă doctor?

FOX: O, Doamne! *Tu* ești! El e! Elgie…

BRANCH: Ce?

FOX: Tipul despre care am zis că m-a urmărit la restaurant în seara aia. El e! M-ai urmărit, nu-i așa?

DETECTIVUL DRISCOLL: N-ar fi trebuit să mă vedeți. Dar da, doamnă.

FOX: Știu, ideea e că sunt nebună. Dar sunt așa ușurată că el *chiar* m-a urmărit, pentru că acum *știu* că nu sunt nebună.

(SE AUDE UȘA DE LA BAIE ÎNCHIZÂNDU-SE.) (TĂCERE ÎNDELUNGATĂ)

DR. KURTZ: Vă spusesem că intervențiile nu sunt punctul meu forte.

BRANCH: Bernadette chiar *era* urmărită. Dacă chiar l-a sunat pe doctorul Neergaard să anuleze programarea? N-ar trebui să verificăm măcar?

DR. KURTZ: Așa cum am discutat, îndoiala este o componentă normală, chiar *necesară,* a intervențiilor. Nu uitați, soția dumneavoastră nu va cere ajutor din proprie inițiativă. Vrem s-o împiedicăm să se ducă la fund.

BRANCH: Nu a ajuns deja la fund? Nu acolo suntem acum?

DR. KURTZ: Vorbesc despre moarte. Ce facem acum este ca s-o împiedicăm să cadă atât de jos.

BRANCH: Cum o ajută asta pe Bee?

DR. KURTZ: Mama ei primește ajutor.

BRANCH: La dracu'!

DR. KURTZ: Ce este?

BRANCH: Valiza ei. Acum două seri, doar valiza mea și cea a lui Bee erau gata. Asta este valiza lui Bernadette. În momentul ăsta e pregătită.

DR. KURTZ: Ce vreți să spuneți?

BRANCH: Doamnă doctor, asta dovedește că într-adevăr intenționa să meargă în excursie. Poate că s-a încrezut prea mult în internet și a ajuns victima unei escrocherii. Oamenilor li se fură identitățile tot timpul. Asta nu înseamnă că sunt nebuni…

DR. KURTZ: Domnule Branch…

(CIOCĂNITURI ÎN UȘA DE LA BAIE)

BRANCH: Bernadette! Îmi pare rău! Hai să stăm de vorbă despre toate astea.

(LOVITURI CU PICIORUL ÎN UȘĂ)
DETECTIVUL DRISCOLL: Avem nevoie de întăriri.
DR. KURTZ: Domnule Branch...
BRANCH: Lăsați-mă în pace! Bernadette! De ce nu răspunde? Domnule...
DETECTIVUL DRISCOLL: Da, aici sunt.
BRANCH: Dacă are pastile ascunse pe acolo? Sau a spart un geam și și-a tăiat venele? Bernadette!
(SE AUDE UȘA DE LA INTRARE DESCHIZÂNDU-SE.)
AGENTUL STRANG: E vreo problemă?
DETECTIVUL DRISCOLL: E în baie de câteva minute și nu răspunde.
AGENTUL STRANG: Dați-vă înapoi. Doamnă Fox!
(LOVITURI PUTERNICE ÎN UȘĂ)
DETECTIVUL DRISCOLL: Nu-i aici. Apa de la chiuvetă e lăsată să curgă.
BRANCH: A dispărut?
DR. KURTZ: E vreo fereastră...
AGENTUL STRANG: E închisă. (SE AUDE CUM SE DESCHIDE FEREASTRA.) E prea sus ca să fi sărit fără să se rănească. Nu este nicio margine pe care să se fi sprijinit. Eu eram în fața ușii de la intrare. (PÂRÂITUL STAȚIEI RADIO) Kevin, vezi ceva?
VOCE DIN STAȚIE: Nimeni n-a intrat, nici n-a ieșit.
BRANCH: Doar nu putea să se evapore. Stăteați în dreptul ușii de la baie, nu?
DETECTIVUL DRISCOLL: M-am îndepărtat o clipă ca să mă uit la valiză.
AGENTUL STRANG: Fir-ar să fie!
DETECTIVUL DRISCOLL: Părea o chestie foarte interesantă.
DR. KURTZ: Asta e singura ușă prin care putea... Unde duce ușa asta?
BRANCH: La subsol. Nu am deschis-o de câțiva ani. E năpădită de muri. Domnule detectiv, dacă m-ați putea ajuta...
(SCÂRȚÂIT PUTERNIC LA DESCHIDEREA UȘII)
DR. KURTZ: O, Doamne, ce miros!
DETECTIVUL DRISCOLL: Pfuai!
AGENTUL STRANG: E clar că n-a coborât pe aici.

(SE AUDE UN MOTOR PORNIND.)
DR. KURTZ: Ce-i asta?
BRANCH: O mașină de plivit. Dacă a coborât în subsol…
DR. KURTZ: N-avea cum…
(ZGOMOT DE MOTOR)
DR. KURTZ: Domnule Branch!

Domnul Branch nu a apucat să pătrundă prea mult în subsol, pentru că s-a împiedicat de crengile de muri. Când s-a ridicat, era plin de sânge și cu hainele sfâșiate. Avea o rană la pleoapa stângă, iar ochiul prezenta zgârieturi grave. O ambulanță l-a dus de urgență la clinica oftalmologică de la Virginia Mason.

O echipă de la Brigada Canină a căutat în toată proprietatea. Bernadette Fox nu era de găsit nicăieri.

PARTEA A CINCEA

TOT CE-AM ÎNDURAT

Vineri, 14 ianuarie

De la tati

Bee,

Doamna Webb m-a sunat să-mi spună că girafa ta e gata și putem s-o luăm. M-am dus la Galer Street, iar învățătoarea de la clasa întâi mi-a dat posterul ăsta de rămas-bun pe care elevii ei l-au făcut pentru tine. E atât de frumos colorat, încât m-am gândit că ți-ar plăcea să-l pui pe perete. (Păstrez cana, totuși, pe motiv c-ar putea să se spargă pe drum!) Toți cei de la Galer Street își transmit dragostea lor, scumpo, de la picii de grădiniță până la Gwen Goodyear.

Seattle e așa cum l-ai lăsat. Am avut trei zile însorite, dar acum plouă din nou. Tot niciun semn de la mami. Păstrez legătura cu companiile de telefonie și cărți de credit. Îndată ce sesizează vreo activitate, o să mă anunțe.

Să nu uiți, Bee, că toată povestea asta n-are nimic de-a face cu tine. Este o problemă de-a adulților, între mami și mine. E complicat, și nu sunt sigur că înțeleg tot ce s-a petrecut. Ceea ce contează însă e ca tu să știi cât de mult te iubim amândoi.

Săptămâna viitoare mă duc la D.C. pentru o ședință. Aș putea să trec pe la Choate, să te iau și să petrecem un weekend prelungit la New York. Putem să stăm la Piaza, ca Eloise.

Mi-e foarte dor de tine. Sunt întotdeauna gata să răspund la telefon sau pe Skype, dacă te răzgândești în privința asta.

Cu drag,
Tati

*

Fax de la Soo-Lin

Dragă Audrey, îți trimit acest fax cu speranța că ești bine acolo în Arizona. (Utah? New Mexico? Tot ce știu este că ai plecat undeva în deșert, la un motel fără semnal la telefon și fără e-mail, fir-ar al naibii!)

Nu sunt sigură câte vești din ultima lună au ajuns la tine, așa că o să o iau de la început.

După cum bănuiai cu mult timp înaintea mea, între mine și Elgie se dezvolta o legătură puternică la Samantha 2. În ceea ce mă privește, a început ca admirație pentru geniul lui și a înflorit în ceva mult mai amplu când mi-a făcut confesiuni despre căsnicia sa.

Elevii de clasa a opta îl studiază pe Shakespeare, și una dintre temele lui Lincoln este să memoreze un monolog. (Spune-i asta lui Kyle. O să fie încântat că nu mai merge la Galer Street!) Lincoln a primit unul din *Othello,* în care maurul apără dragostea imposibilă dintre el și Desdemona. Rezumă exact relația dintre mine și Elgie.

Ea m-a iubit pe tot ce-am îndurat

Și-n mila ei de mine, am iubit-o.[36]

Shakespeare le zice întotdeauna cel mai bine, nu-i așa?

Știi că Bernadette a dispărut de acasă atunci când psihiatrul se pregătea s-o facă să-și conștientizeze problemele. Prima teamă a tuturor a fost că o răpise mafia rusă. Totuși, în curând am aflat că rușii fuseseră prinși la Dubrovnik, între două avioane. În acel moment, poliția și FBI-ul au dispărut aproape la fel de repede ca Bernadette!

Elgie și Bee nu s-au mai dus în Antarctica. Elgie a trebuit să primească un tratament pentru abraziunea corneeană pe care o suferise și i s-au pus copci la pleoapa sfâșiată. După șaptezeci și două de ore a reclamat dispariția soției sale, dar nici până azi nu se știe nimic despre Bernadette.

Dacă mă întrebi pe mine, a fost înghițită de fantomele fetelor de la Straight Gate. Știi că Straight Gate nu a fost doar o „școală pentru fetele care o apucaseră pe căi greșite”? Acolo erau închise fetele *însărcinate,* și în subsol se făceau avorturi ilegale.

[36] William Shakespeare, *Othello,* actul I, scena 3, traducere de Ion Vinea, Editura Litera, 2018 (n.tr.).

Tocmai într-un astfel de loc a ales Bernadette să-și crească fetița?

Dar mă abat de la subiect.

Elgie făcuse niște planuri de rezervă, s-o trimită pe Bee la școala cu internat în ianuarie. Când Bernadette a dispărut, s-a răzgândit, dar Bee a fost cea care a insistat.

I-am propus lui Elgie să se mute la mine, dar el încă preferă să stea la hotel, decizie pe care i-o respect. M-am ales însă cu câinele ăla mare și bleg al lor, care se învârte zi și noapte în jurul cozii scâncind după Bernadette și lăsând bale peste tot.

Elgie mi-a sugerat să caut o casă mai mare în Queen Anne, urmând ca el să plătească ratele. Apoi Lincoln a fost primit la Lakeside. (O, nu ți-am spus? Am fost acceptați la Lakeside!) Cum Lakeside urma să fie centrul vieților noastre în următorii patru ani, m-am gândit:

„Ce ne mai ține aici, în Queen Anne? De ce nu ne-am muta în Madison Park? E mai aproape de Lakeside. E mai aproape de Microsoft”. Elgie a zis că n-are nimic împotrivă, atât timp cât casa nu necesită renovări.

Am găsit o casă superbă, chiar pe partea opusă a Lacului Washington, un exemplu superb de stil Craftsman care le-a aparținut pe vremuri lui Kurt Cobain și Courtney Love. Cota lui Lincoln a crescut exponențial la școală, de asta poți fi sigură!

Mi-am dat demisia de la Microsoft, și nu pot decât să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Urmează să aibă loc o nouă reorganizare de mari proporții. Da, atât de curând! Desigur, proiectul Samantha 2 n-o să aibă de suferit, dar tot nu e prea multă distracție la Microsoft în perioada asta. Din cauza zvonurilor, productivitatea e aproape zero.

După ce-am recitit scrisoarea asta îmi dau seama că e de un prost gust îngrozitor, ținând seama de locul unde te afli tu. Chiar așa, unde ești de fapt? Ce face Kyle? Sper că poți să te bucuri pentru mine.

Cu drag,
Soo-Lin

*

Sâmbătă, 15 ianuarie

Fax de la Audrey Griffin

Dragă Soo-Lin,

Felicitări pentru veștile bune! Ești o persoană minunată și meriți toată bucuria pe care ți-a adus-o viața aceasta nouă. La mai mare!

Și eu mi-am găsit seninătatea în Utah, unde Kyle este la un centru care practică reabilitarea în sălbăticie. Este dependent de droguri și a fost diagnosticat cu hiperactivitate cu deficit de atenție și cu personalitate *borderline.*

Am găsit un program de adaptare minunat, chiar dacă dificil. Motivul pentru care am venit aici e că Utah este singurul stat care practic te lasă să-ți răpești copilul, așa că se specializează în programele astea desfășurate în sălbăticie. În prima zi, i-au dus pe Kyle și restul grupului de copii, legați la ochi, la vreo treizeci și ceva de kilometri în deșert și i-au lăsat acolo fără saci de dormit, mâncare, periuțe de dinți, corturi sau apă, spunându-le că aveau să se întoarcă după ei peste o săptămână.

Nu e ca în emisiunile alea de la televizor unde sunt camere de luat vederi peste tot și toată lumea este supravegheată. Nu. Copiii ăștia sunt obligați să coopereze ca să supraviețuiască. Mulți dintre ei, inclusiv Kyle, au încetat să consume droguri dintr-odată, cu un sevraj cumplit.

Bineînțeles, eram îngrozită. Kyle nu e în stare să facă nimic singur. Ții minte când ieșeam și noi ca fetele și el mă suna întruna. „Mami, telecomanda nu mai are baterii”. Iar eu plecam mai devreme ca să mă duc la magazin să-i cumpăr baterii. Cum să supraviețuiască el șapte zile în deșert? Sau, mai rău, mă uitam în jur la celelalte mame și mă gândeam că fiul meu avea să omoare pe vreunul dintre copiii ăia.

După o săptămână, copiii au fost recuperați și aduși înapoi la centrul de reabilitare. Kyle s-a întors în viață, mai slab cu aproape cinci kilograme, mirosind de-ți muta nasul și o idee *sfios.*

Warren s-a întors la Seattle, dar eu nu am putut să plec. M-am cazat la un hotel pe lângă care Westin pare Taj Mahal. Automatele de suc sunt închise cu grilaje metalice. Cearșafurile îmi dădeau mâncărimi, așa că am condus vreo sută șaizeci de kilometri până la cel mai apropiat Walmart, ca să cumpăr o lenjerie de bumbac.

Am început să frecventez reuniunile cu părinți ai căror copii au probleme cu abuzul de substanțe. Am ajuns să accept faptul că viața mea a devenit greu de controlat. Dintotdeauna am mers la biserică, dar programul acesta este profund spiritual într-un mod pe care nu l-am mai trăit până acum. Atât o să zic despre asta.

Sincer, mi-e teamă să mă întorc la Seattle. Gwen Goodyear s-a oferit cu generozitate să-l primească pe Kyle la Galer Street după vacanța de primăvară și să-l lase să recupereze pe durata verii, astfel încât să absolve odată cu clasa lui. Dar eu nu sunt sigură că vreau să mă întorc încă. Nu mai sunt aceeași femeie care a scris prostia aia de poezie de Crăciun. Pe de altă parte, nu sunt sigură cine sunt. Am încredere că Dumnezeu mă va îndruma.

Veștile despre Bernadette sunt foarte triste. Știu c-o să apară. Întotdeauna are un as în mânecă, nu-i așa?

Cu drag,
Audrey

*

Duminică, 16 ianuarie

De la: Soo-Lin
Către: Audrey Griffin

Audrey! Sunt în mijlocul celui mai cumblit coșmar! Ar trepui să-i scriu unui coleg de la VCV. Nu bot pentru că labtobul meu cu toate adresele e mort, iar adresa ta e singura be care o știu be de rost. Sunt la un internet café din America de Sud,, și tastatura asta e așa de murdară și ORIPILĂ și dacă tastezi B scrie P, iar dacă tastezi P scrie B și tasta de virgulă e plocată, așa că trepuie să ții degetul pe packspace ca să nu ai textul plin de virgule! Aș sta să corectez, dar mă taxează la minut și nu accebtă cartea de credit și n-am decât 20 de besos. E cu temborizator, iar JAFUL ĂSTA de combuter se stinge în 2 minute. Nu vreau ca Elgie să știe că m-am strecurat bână aici, așa c-o să încerc să-ți sbun cât mai multe bână mi se termină creditul.

Au găsit-o!!! Au găsit-o pe Pernadette!!! Ieri, pe extrasul VISA al lui Elgie a abărut o blată de 1.300 de dolari către o combanie

de croaziere în Antarctica. Elgie a sunat la agenția de voiaj, care i-a confirmat. Pernadette s-a dus în Antarctica fără ei!!! Își dăduse cardul ei de credit,,,, și pentru că excursia se încheia,, i s-au facturat cheltuielile sublimentare, așa că Elgie a brimit înștiințarea. Agentul de voiaj a zis că vaborul se îndrepta chiar atunci sbre Strâmtoarea Drake, întorcându-se din Antarctica, și urma să ancoreze la Ushuaia, în Argentina, beste 24 de ore! Elgie m-a sunat, iar eu am cumbărat două pilete bână acolo.

Audrey,,, sunt gravidă!!! Da, bort în bântece cobilul lui Elgin! Nu voiam să spun nimănui pentru că am 40 de ani și e o sarcină geriatrică. Elgie știe, desigur, și de fabt de asta mi-am dat demisia, ca să nu mă stresez brea mult, și tot de asta Elgie cumbără o casă, nu ca să trăim noi doi fericiți bână la adânci pătrâneți, HA HA HA, cum aș vrea, ci pentru noul lui pepeluș!!! Acum că Pernadette s-a întors în viața lui, ce-o să se întâmble cu mine? N-ar fi trepuit să blec de la MS! Sunt o idioată! Trăiam într-un palon de săbun fantezist, crezând ca o broastă că Elgie și cu mine și cu cobiii o să trăim fericiți bână la adânci pătrâneți. Cum o să-mi câștig traiul? Pernadette mă urăște. Ar fi trepuit să auzi ce răutăți mi-a sbus. Sunt îngrozită de ea. Elgie era să moară când a auzit că mergeam și eu la Ushuaia. Nu înțelesese că-mi luam și eu bilet. Ce era să facă, s-o resbingă pe femeia care-i boartă pepelușul? Ha ha, nu. Sunt la Ushuaia, aici sunt, scriind de la tastatura asta ORIPILĂ!!!!! Trepuie trepuie trepuie să fiu aici, alături de Elgie, când Pernadette copoară mâine de pe vabor. Dacă EL nu-i spune că sunt însărcinată, fii sigură că eu o să-i sbun și

*

Marți, 18 ianuarie

De la Bruce Jessup

Stimate domnule Branch,

Am încercat să vă sun la birou, dar conform mesajului înregistrat sunteți plecat din țară. Vă scriu cu mare tristețe și dezamăgire. După ce m-am sfătuit cu profesorii și cu consilierul lui Bee, precum și cu supervizorul de la internat, recomandarea

noastră unanimă este ca Bee să se retragă imediat de la Choate Rosemary, fără să termine anul școlar.

După cum știți, am fost cu toții încântați de sosirea bruscă a lui Bee. I-am găsit o cameră la Homestead, unul dintre cele mai bune cămine, și o colegă de cameră, pe Sarah Wyatt, o elevă cu rezultate excelente din New York.

Din prima săptămână au apărut indicii că Bee nu se simțea prea bine în mediul de internat. După cum afirmau profesorii, stătea în fundul clasei și nu își lua notițe niciodată. În timpul meselor, când elevii se adună la cantină, Bee își lua mâncarea în cameră și mânca singură.

În scurt timp, colega ei de cameră a cerut să fie mutată. Se pare că Bee își petrecea orele de studiu urmărindu-l pe Josh Groban cântând „O, noapte sfântă” pe YouTube. În speranța că aceasta era o cale de comunicare cu Bee, l-am trimis pe capelan la ea. A găsit-o retrasă și neinteresată de discuția spirituală.

Ieri-dimineață am observat că avea mersul mai vioi prin campus. M-am simțit foarte ușurat, până când Sarah Wyatt a venit în biroul meu într-o stare de agitație. Mi-a spus că, în urmă cu câteva zile, când ea și Bee s-au dus la centrul de activități pentru elevi ca să-și ridice corespondența, în cutia lui Bee se afla un plic gros fără adresa expeditorului. Bee a remarcat că scrisul nu-i era cunoscut.

Plicul conținea un teanc de documente.

Bee a început să țopăie pe măsură ce le citea. Sarah a întrebat-o despre ce era vorba, însă a refuzat să-i spună. Odată întoarsă în cameră, Bee a încetat să mai urmărească videoclipuri de pe YouTube și i-a spus colegei sale că scria o „carte” pe baza acelor documente.

Ieri după-amiază, când Bee era plecată, Sarah Wyatt s-a uitat pe furiș la această „carte”. Conținutul ei – mai ales documentele FBI marcate CONFIDENȚIAL – a zguduit-o într-o asemenea măsură, încât a venit direct la mine să mă informeze.

Din câte spune Sarah, Bee a scris o narațiune care pune cap la cap documentele din plic. Printre acestea se numără: rapoarte FBI de supraveghere a soției dumneavoastră, e-mailuri dintre dumneavoastră și administratoarea dumneavoastră, bilete schimbate de o femeie oarecare și grădinarul ei, factura de la Urgențe emisă pe numele aceleiași femei, un schimb de mesaje referitor la un eveniment dezastruos organizat de

părinții de la Galer Street, un articol despre cariera de arhitectă a soției dumneavoastră, corespondența dintre dumneavoastră și un psihiatru.

Cea care mă îngrijorează este Bee. După cum probabil știți, John F. Kennedy a fost elev la Choate. În acea perioadă, directorul școlii, Seymour St. John, a ținut un discurs de început de an în cursul căruia a rostit aceste cuvinte nemuritoare: „Nu vă întrebați ce poate face Choate pentru voi. Întrebați-vă ce puteți face voi pentru Choate”.

Deși este dificil, iată ce pot face eu pentru Choate. Pot să-mi dau seama când o elevă, chiar și una atât de înzestrată ca Bee, a venit la școala noastră cu internat într-un moment din viața ei când trebuia să fie acasă, cu familia. Sper că veți fi de acord și că vă veți prezenta imediat la Wallingford să vă luați fiica acasă.

Cu stimă,
Bruce Jessup

*

Miercuri, 19 ianuarie

Fax de la Soo-Lin

Audrey,

AVERTISMENT: Ieri, extratereștrii au pus stăpânire pe creierul meu! A trecut atât de mult timp de la ultima mea sarcină, încât am uitat complet ce lucruri nebunești te pot pune hormonii să faci, de pildă să fugi la un internet café din Argentina în toiul nopții și să le scrii e-mailuri jenante prietenilor de acasă.

Acum că mi-am recuperat creierul, o să încerc să-ți descriu mai calm saga lui Bernadette. Dar trebuie să te avertizez, dacă evenimentele expuse în ultimul și incoerentul meu e-mail păreau palpitante, nu sunt nimic în comparație cu ceea ce s-a întâmplat în ultimele patruzeci și opt de ore.

După ce-am ajuns la miezul nopții, Elgie și cu mine ne-am trezit în jalnicul și umedul orășel Ushuaia. Era vară acolo, dar o vară diferită de tot ce am văzut eu vreodată. Ceața era groasă și constantă, iar aerul, mai umed chiar decât pădurile tropicale de pe peninsula Olympic. Mai era destul timp până la sosirea navei lui Bernadette, așa că l-am întrebat pe domnul de la ghișeu dacă

era ceva de văzut în oraș. Ne-a spus că atracția turistică cea mai faimoasă era o închisoare. Da, așa înțeleg ei să se distreze. Mersi, dar nu e cazul. Elgie și cu mine ne-am dus direct în port, să așteptăm vaporul.

Pe drum am văzut niște maci islandezi, lupini și degeței, care mi-au adus aminte de casă. Am făcut poze și pot să ți le trimit, dacă vrei.

Docurile puteau a pește și erau înțesate cu cele mai neatractive bărci de pescuit și cu cei mai vulgari docheri. La Seattle, navele de croazieră sunt ancorate departe de bărcile de pescuit. Dar nu și în Argentina!

Elgie și cu mine am așteptat la „biroul de imigrări”, o coșmelie amărâtă cu o fotografie înrămată a lui Michael Jackson pe perete și un aparat de raze X care nici măcar nu era băgat în priză. Mai erau și trei telefoane pătrățoase cu fise, dintr-o epocă de mult trecută. O mulțime de marinari din toate țările stăteau la coadă ca să sune acasă. Parcă era Turnul Babel acolo.

Ca să-ți faci o idee despre starea emoțională a lui Elgie în ultimele săptămâni, ba credea că Bernadette avea să intre dintr-odată pe ușa casei, ba își făcea griji că i se întâmplase ceva îngrozitor. Dar când a aflat că Bernadette o tulise în Antarctica, lăsându-i pe toți să înnebunească de grijă, a fost furios. Să știi că mi s-a părut cam ciudat.

— Nu te înfurii pe cineva că s-a îmbolnăvit de cancer, i-am zis. E clar că e bolnavă.

— Ăsta nu e *cancer,* mi-a replicat el. Este egoistă și slabă. În loc să dea piept cu realitatea, a fugit. A fugit din Los Angeles. A fugit în rulota ei. A fugit de orice responsabilitate personală. Ce a făcut când i-am arătat toate astea? A *fugit de-adevăratelea.* Iar acum sunt orb, la dracu’.

Audrey, nu e orb. Tatăl meu era orb, așa că nu am răbdare cu exagerările. Elgie trebuie doar să poarte niște bandă adezivă peste lentila stângă a ochelarilor până când i se vindecă pe deplin corneea, ceea ce se va întâmpla în curând.

În cele din urmă, H&H *Allegra* a intrat în port. E o navă mică, mai mică decât orice navă de croazieră pe care am văzut-o în Seattle, dar e o adevărată bijuterie proaspăt vopsită. Docherii au desfășurat o scară, iar pasagerii au început să iasă în șir, îndreptându-se spre biroul de imigrări. Elgie a trimis vorbă printr-un membru al echipajului că eram acolo ca s-o vedem pe

Bernadette Fox. Pe lângă noi au trecut tot mai mulți pasageri, dar nici urmă de Bernadette.

Bietul Elgie era ca un câine care scâncea la ușă, așteptând să-i vină stăpânul acasă. „Uite-o”, zicea. Apoi: „Nu, nu-i ea. A, uite-o!” Apoi, trist: „Nu, nu e ea”. Pasagerii care debarcau s-au tot împuținat, dar noi continuam să așteptăm.

După o pauză lungă și îngrijorătoare în care n-a mai ieșit niciun pasager, căpitanul navei și alți câțiva ofițeri au coborât într-un grup compact, discutând între ei pe un ton grav.

— Nu se poate! a mormăit Elgie.

— Ce? am zis.

— Pe bune? *Faceți mișto de mine?!* a răbufnit el.

— Ce? am repetat eu în timp ce căpitanul și gașca lui intrau în coliba pentru imigrări.

— Domnule Branch, a spus căpitanul cu un puternic accent german. Se pare că e o problemă. N-o putem găsi pe soția dumneavoastră.

Nu glumesc, Audrey. Iar a făcut-o! Undeva, pe drum, Bernadette a dispărut de pe navă.

Căpitanul era zguduit, se vedea de la o poștă. A raportat incidentul directorului liniei de croaziere și a promis că se va efectua o investigație temeinică. Apoi, totul a devenit suprarealist. Pe când stăteam acolo și asimilam bomba asta uriașă care tocmai fusese aruncată asupra noastră, căpitanul s-a scuzat politicos.

— Următorul grup de pasageri trebuie să sosească, a zis el. Trebuie să pregătim nava.

Comisarul de bord, o nemțoaică cu păr blond decolorat tuns foarte scurt, ne-a dat pașaportul lui Bernadette zâmbindu-ne timid, ca pentru a spune: „Știu că nu e mult, dar e tot ce avem”.

— Stați puțin! a strigat Elgie. Cine e responsabil pentru asta? Cine are autoritate aici?

Răspunsul, după cum s-a dovedit, a fost că *nimeni.* Când Bernadette a urcat la bordul navei, părăsise Argentina (avea viza pe pașaport), așa că nu era problema Argentinei. Dar, din moment ce Antarctica nu este o țară și nu are un guvern, Bernadette nu a *intrat* nicăieri, oficial, când a ieșit din Argentina.

— Pot să caut pe navă? a întrebat Elgie. Pot să mă uit prin cabina ei?

Dar căpitanul a insistat că nu puteam urca, pentru că nu aveam documentele necesare. Apoi și-au târât picioarele înapoi de-a lungul docului plouat, lăsându-ne cu gura căscată.

— Ceilalți pasageri, a spus Elgie, fugind către stradă. Dar ultimul autobuz plecase deja. Elgie a luat-o la goană ca nebunul spre navă. N-a ajuns departe, pentru că a intrat într-un stâlp și a căzut grămadă la pământ. (Nu vede prea bine în profunzime din cauza lentilei întunecate.) Polițistul de frontieră argentinian deja stătea cu un pistol deasupra lui Elgie. Țipetele mele au stârnit destulă agitație cât să-l facă pe căpitan să se întoarcă. Imaginea lui Elgie lățit pe docul alunecos, mormăind „Soția mea, soția mea”, cu un pistol îndreptat spre el, și cu mine sărind pe acolo a fost de ajuns să înmoaie până și un neamț. A venit la noi și ne-a spus că o să pună să fie căutată toată nava, apoi o să ne transmită dacă au găsit ceva.

Din punctul meu de vedere, dacă Bernadette era pe partea cealaltă a oceanului, în Antarctica, atunci Antarctica putea foarte bine s-o păstreze. Da, m-ai auzit. Dacă nu-mi plăcuse de femeia asta înainte, nu-mi mai place *deloc* acum că-s gravidă cu bebelușul soțului ei. Sunt egoistă, da, dar am un motiv bun. Îl iubesc atât de mult pe Elgie, încât, dacă el voia să-și găsească soția, voiam și eu să-și găsească soția. Intrasem cu totul în pielea de administratoare.

M-am așezat la rând în spatele a vreo doisprezece marinari, care stăteau la coadă să sune acasă în scurta lor pauză. Când mi-a venit rândul, în mod miraculos mi-au făcut legătura cu agentul Strang de la FBI. împreună cu Elgie, am ascultat la același receptor în timp ce ne-a transferat la un prieten, un avocat specializat în dreptul maritim, acum la pensie. I-am explicat dilema noastră, iar el s-a apucat să caute pe internet.

Marinarii de la coadă deveneau tot mai nervoși cu fiecare minut de tăcere din partea noastră. În cele din urmă, avocatul a revenit și ne-a explicat că H&H *Allegra* era înregistrată sub un „pavilion de complezență”, în Liberia. (Ca să nu mai cauți în atlas, îți zic eu că Liberia este o țară sărăcită, distrusă de război, din vestul Africii.) Asta nu ne-a oferit nici ajutor, nici consolare. Avocatul ne-a spus să ne așteptăm la cooperare zero din partea Harmsen & Heath. În trecut reprezentase familiile persoanelor dispărute de pe vase de croazieră și îi luase ani de zile să obțină până și listele pasagerilor. După aceea, avocatul ne-a explicat

că, dacă o infracțiune are loc în apele internaționale, jurisdicția revine statului de origine al victimei. Numai că Antarctica este *singurul loc de pe planetă* care nu este în apele internaționale, fiindcă este guvernată de ceva care se numește Tratatul asupra Antarcticii. A zis că, după părerea lui, picaserăm într-o situație fără ieșire. A sugerat să cerem ajutorul guvernului liberian sau al guvernului american, dacă puteam convinge un judecător că se aplică „jurisdicția extrateritorială”, dar nu ne-a mai explicat și ce însemna asta, pentru că întârziase deja la squash.

Agentul Strang era încă la telefon și a zis ceva de genul că aveam „ghinionul dracului”. Cred că devenise dezgustat de Elgie și, în special, de Bernadette din cauza necazurilor pe care le provocaseră. Dintr-un motiv oarecare, nici pe mine nu mă plăcea în mod deosebit.

Timpul trecea. Singura noastră legătură cu Bernadette, nava de croazieră, pleca peste o oră. A sosit un cârd de autocare, din care noii pasageri au coborât și-au început să se fâțâie pe acolo făcând poze.

Slavă Domnului că, în cele din urmă, căpitanul și-a respectat promisiunea și s-a întors. Nava fusese inspectată dintr-un capăt într-altul cu un soi de detector de dioxid de carbon care se folosește pentru a determina dacă nu sunt ascunși călători clandestini. Însă la bord nu era *nimeni* în afară de echipaj. Elgie l-a întrebat pe căpitan dacă știa altă navă care putea să ne ducă (pe amândoi!) în locurile pe care le vizitase Bernadette, ca s-o putem căuta. Dar pe toate spărgătoarele de gheață locurile fuseseră rezervate cu ani în avans. Pe lângă imposibilitatea clară de a porni în căutarea ei, vara antarctică se termina și gheața se închidea la loc. Așa că nici măcar H&H *Allegra* nu avea să mai pătrundă la fel de adânc ca înainte în următoarea excursie.

Crede-mă când îți spun că nu se putea face nimic.

— Stop! *Warten Sie!* Era comisarul de bord, care alerga spre noi în fusta ei scurtă și ghetele de cowboy înalte până la gleznă, fluturând un carnețel. S-a găsit ăsta pe birou. Cum o priveam mirați, deoarece nu se vedea nimic scris, ne-a lămurit: A apăsat cu stiloul pe pagină.

Elgie și-a scos ochelarii și a analizat hârtia.

— Se văd urmele scrisului, a zis el. Putem să-l trimitem la un expert criminalist. Vă mulțumesc! Vă mulțumesc!

Acum, carnețelul e la un laborator din Delaware care face asemenea teste, la un preț uriaș, ar trebui să adaug.

Se spune să nu-ți pierzi speranța. Dar cum să faci asta când tot ce poți să speri este că Bernadette a fost lăsată în urmă pe un aisberg în Antarctica? Una e să dispari din Seattle și cu totul altceva să dispari într-un loc fără vreun adăpost și cu cele mai reci temperaturi de pe planetă.

Ne-am întors la Seattle azi-dimineață, în stare de șoc. Elgie și-a verificat mesageria vocală și a găsit câteva apeluri din partea directorului de la Choate. Se pare că există noutăți în ceea ce-o privește pe *Bee.* Elgie n-a vrut să-mi spună despre ce e vorba. Acum e în avion, în drum spre ea, ceea ce mi se pare cam bizar.

Cât despre mine, încerc să mă concentrez asupra problemelor urgente: sarcina mea și mobilarea noii case. Atât de multe dormitoare, fiecare cu baia lui completă! Așteptăm până ajung în al doilea trimestru ca să le spunem Alexandrei și lui Lincoln despre noul bebeluș. Bee nu știe nimic despre sarcină sau despre călătoria la Ushuaia. Elgie vrea să aștepte raportul căpitanului înainte s-o informeze. Cum Bee are o gândire științifică, el e de părere că ar ajuta-o să aibă în față niște elemente concrete.

Oricum, ți-am spus că e o poveste extraordinară. Of, mi-e dor de tine, Audrey! Vino acasă cât mai curând!

Soo-Lin

Joi, 20 ianuarie

Fax de la Audrey Griffin

Soo-Lin,

Nu-ți face griji despre e-mailul de la Ushuaia. Eu o duc mult mai rău! Nu mă crezi? Am fost arestată pentru tulburarea liniștii publice într-o noapte, la Westin! Până la urmă s-a renunțat la acuzații, dar tot nu te poți compara cu mine în privința stării emoționale dezastruoase. Și nici măcar n-am scuza hormonilor din timpul sarcinii! Felicitări! Mă rog pentru tine, Elgie și bebeluș.

Veștile despre Bernadette sunt îngrijorătoare. Nu cred nicio clipă că a murit înghețată în Antarctica. Te rog să-mi trimiți

raportul căpitanului de îndată ce-l primești. Sunt foarte neliniștită.

Cu drag,
Audrey

Marți, 25 ianuarie

Fax de la Soo-Lin

Dragă Audrey,

Păstrează ultima scrisoare pe care ți-am trimis-o și pune-o în ramă, pentru că este un artefact dintr-un moment trecător al vieții mele în care puteam să spun că eram cu adevărat fericită.

Mai știi că ți-am spus că Elgie se ducea în est s-o vadă pe Bee? Ceea ce mi se părea cam ciudat? Ei bine, se pare că Elgie a retras-o de la Choate. Tocmai s-a întors la Seattle cu tot cu ea!

Mai ții minte ce fată dulce și liniștită era Bee? Acum copilul este de nerecunoscut, îți spun, absolut acaparată de ură. Elgie s-a mutat iar în Gate Avenue, ca să fie cu ea. Dar Bee refuză să doarmă sub același acoperiș cu el. Singurul loc în care vrea să doarmă este rulota lui Bernadette. Sfânta Bernadette!

Elgie este așa de chinuit de vină, încât ar face orice vrea Bee. Nu vrea să se întoarcă la Galer Street? Foarte bine! Refuză să pună piciorul în casa mea pentru cina săptămânală? Foarte bine!

N-o să ghicești niciodată sursa acestor probleme. O „carte” incredibilă pe care o scrie Bee. Nu vrea s-o arate nimănui, dar, din puținul pe care mi l-a zis Elgie, se bazează pe e-mailurile dintre noi două, pe raportul FBI, ba folosește chiar și un schimb de bilețele între tine și specialistul ăla în muri. Habar n-am de unde are Bee toate astea. Nu vreau să arăt pe nimeni cu degetul, dar singura persoană care ar fi putut avea acces este Kyle. (Vechiul Kyle.) Poate îl întrebi despre asta la următoarea ședință de terapie. Eu, una, aș vrea niște răspunsuri. Sunt atât de paranoică, încât mă tem că până și faxul ăsta va ajunge în mâini inamice.

Elgie vrea ca Bee să meargă la Lakeside din toamnă. Ar face bine să-și revină până atunci, pentru că *nici nu mă gândesc* să mutăm rulota aia în curtea noii case. Îți închipui așa ceva? Am fi

țărănoii din Madison Park. „Am fi”, de parcă Elgie ar accepta vreodată să trăim împreună ca o familie!

Sunt sigură că mă consideri incredibil de egoistă, dar și viața mea s-a întors cu susul în jos! Sunt gravidă la patruzeci de ani cu un tip a cărui existență e răvășită și am niște grețuri matinale insuportabile. Nu pot să mănânc decât pâine prăjită. Am pus deja cinci kilograme și nici măcar n-am ajuns în al doilea trimestru. Cine știe de ce va fi în stare Bee când va afla că maică-sa a pierit, ca să nu mai vorbesc despre noul frățior?

Uite o scrisoare de la firma de croaziere și raportul căpitanului, plus expertiza grafoscopică, ajunsă și ea tot azi. Îți trimit și pozele alea superbe cu macii din Ushuaia, așa cum ți-am promis. Mai multe mai târziu! Am întârziat la o ședință VCV, și chiar am nevoie de ea.

Cu drag,
Soo-Lin

*

De la Elijah Harmsen,

președintele Harmsen & Heath Adventure Travel

Stimate domnule Branch,

Dați-mi voie să încep prin a-mi exprima cele mai sincere condoleanțe, dumneavoastră și lui Bee, pentru dispariția bruscă a lui Bernadette. Pot doar să-mi închipui ce șoc trebuie să fie să pierdeți o femeie așa extraordinară.

De când Harmsen & Heath a fost fondată de străbunicul meu, în 1903, siguranța pasagerilor noștri a fost în permanență prioritatea noastră numărul unu. Și, timp de peste un secol, ne-am bucurat de o reputație fără pată.

După cum v-am promis, am inclus un raport întocmit de căpitanul Jürgen Altdorf. Acesta se bazează în mare parte pe semnătura electronică creată de cardul de pasager, codificat magnetic, al soției dumneavoastră, care redă o imagine detaliată și de încredere a vieții sale pe vas: traseele zilnice, cumpărăturile de la magazinul de suvenire, notele de plată de la bar. În plus, căpitanul Altdorf a luat interviuri pasagerilor și membrilor echipajului, în conformitate cu protocolul Harmsen & Heath.

Ultima activitate înregistrată a soției dumneavoastră a avut loc pe 5 ianuarie. A mers în excursia de dimineață și s-a întors în siguranță pe navă, apoi a făcut o consumație importantă la bar. În acel moment, H&H *Allegra* trecea prin Strâmtoarea Gerlache. De reținut că oceanul a fost neobișnuit de agitat în următoarele douăzeci și patru de ore. Am fost obligați să anulăm două excursii pe uscat. Din precauție, au fost făcute mai multe anunțuri publice, prin care pasagerii erau avertizați să nu iasă pe punte în timpul furtunii.

Cred că informațiile despre vreme și despre consumația făcută în Shackleton Lounge vă vor ajuta să înțelegeți mai bine starea soției dumneavoastră în ultima zi când a fost văzută. Deși nimeni nu poate ști ce s-a întâmplat, unele concluzii sunt inevitabile.

Cu toate că sunt neplăcute, sper că aceste detalii vă vor oferi într-o mică măsură alinare dumneavoastră și fiicei dumneavoastră în această perioadă dificilă de suferință.

Cu stimă și cu cele mai sincere condoleanțe,
Elijah Harmsen

*

Raportul căpitanului

ACESTA ESTE UN RAPORT ÎNTOCMIT DE CĂPITANUL JÜRGEN GEBHARD ALTDORF AL HARMSEN & HEATH *ALLEGRA* ÎN BAZA INFORMAȚIILOR AFERENTE SEMNĂTURII ELECTRONICE A CARDULUI DE PASAGER NR. 998322-01 DIN CURSA DIN 26 DECEMBRIE, CU PLECARE DIN USHUAIA, ARGENTINA, CĂTRE PENINSULA ANTARCTICĂ, PRIVIND EXISTENȚA CONFIRMATĂ A PASAGEREI NR. 998322-01 BERNADETTE FOX, CETĂȚEAN SUA, STATUL WASHINGTON, SEATTLE.

26 DECEMBRIE 16:33 PASAGERA S-A ÎMBARCAT PE HH *ALLEGRA* ÎN CABINA 322, CARE I-A FOST REPARTIZATĂ. 26 DECEMBRIE 18:08 PASAGERA A RIDICAT CARDUL CU FOTOGRAFIE. 26 DECEMBRIE 18:30 PASAGERA MARCATĂ CA PREZENTĂ LA EXERCIȚIUL DE ORIENTARE PE NAVĂ. 26 DECEMBRIE

20:05 CUMPĂRĂTURI LA MAGAZINUL DE SUVENIRE 433,09 $ PENTRU HAINE ȘI OBIECTE DE TOALETĂ.

27 DECEMBRIE ÎN LARG. 06:00 PASAGERA A PRIMIT ÎNGRIJIRI DE LA MEDICUL NAVEI PENTRU RĂU DE MIȘCARE. 27 DECEMBRIE PASAGERA A ANUNȚAT MENAJERA SĂ NU INTRE ÎN CAMERĂ PENTRU A FACE CURAT SAU A SCHIMBA LENJERIA PÂNĂ LA NOI INSTRUCȚIUNI. MENAJERA ÎȘI AMINTEȘTE DIVERSE ÎNTÂLNIRI CU PASAGERA PE CORIDOR ȘI ÎN ÎMPREJURIMI, CÂND PASAGERA I-A REFUZAT SERVICIILE. NU S-A ÎNREGISTRAT NICIUN SERVICIU DE CURĂȚENIE PE TOATĂ DURATA CĂLĂTORIEI.

30 DECEMBRIE 10:00 PASAGERA A DEBARCAT PE INSULA DECEPTION, GOLFUL WHALERS. 30 DECEMBRIE 12:30 A URCAT LA BORD. 30 DECEMBRIE 13:47 PASAGERA A PLECAT SĂ VIZITEZE MUGETUL LUI NEPTUN. 30 DECEMBRIE 19:41 A URCAT LA BORD.

31 DECEMBRIE 08:00 PASAGERA A DEBARCAT LA 70°6’ S 52°4’ V MAREA WEDDELL. 31 DECEMBRIE 13:23 ULTIMA PASAGERĂ CARE S-A ÎMBARCAT

1 IANUARIE 10:10 PASAGERA DEBARCĂ PE INSULA DIAVOLULUI. PASAGERA URCĂ LA BORD LA 16:31. 1 IANUARIE 23:30 PASAGERA SEMNEAZĂ PENTRU DOUĂ COCKTAILURI PINK PENGUIN LA SHACKLETON LOUNGE. 1 STICLĂ DE VIN CABERNET LA CINĂ.

2 IANUARIE 08:44 PASAGERA DEBARCĂ PE COASTA DANCO. 2 IANUARIE 18: 33 PASAGERA REVINE LA BORD. 2 IANUARIE 23:10 1 STICLĂ DE VIN CABERNET LA CINĂ. PASAGERA SEMNEAZĂ PENTRU DOUĂ COCKTAILURI PINK PENGUIN LA LOUNGE.

3 IANUARIE 08:10 INSULA DETAILLE – PASAGERA DEBARCĂ. 16:00 PASAGERA URCĂ LA BORD. 3 IANUARIE 19:36 PASAGERA SEMNEAZĂ PENTRU DOUĂ COCKTAILURI PINK PENGUIN LA LOUNGE.

4 IANUARIE 08:05 PASAGERA DEBARCĂ PE INSULA PETERMANN. 4 IANUARIE 11:39 URCĂ LA BORD. 4 IANUARIE 13:44 PASAGERA SEMNEAZĂ PENTRU O STICLĂ DE VIN CABERNET LA PRÂNZ. 14:30 PASAGERA DEBARCĂ ÎN PORT LOCKROY. 18:30 REVINE LA BORD.

4 IANUARIE 23:30 PASAGERA SEMNEAZĂ PENTRU 4 COCKTAILURI PINK PENGUIN, 4 COCKTAILURI WHISKEY SOUR LA SHACKLETON LOUNGE.

5 IANUARIE 08:12 PASAGERA DEBARCĂ ÎN PORTUL NEKO. 5 IANUARIE 16:22 PASAGERA SE ÎMBARCĂ. 5 IANUARIE 18:00 PASAGERA SEMNEAZĂ PENTRU 2 STICLE DE VIN LA SHACKLETON LOUNGE.

6 IANUARIE 05:30 NAVA NU POATE ANCORA DIN CAUZA OCEANULUI AGITAT. 6 IANUARIE 08:33 ANUNȚ: VREME NEFAVORABILĂ. SE SERVEȘTE NUMAI MÂNCARE CONTINENTALĂ. 6 IANUARIE 18:00 ANUNȚ: SHACKLETON LOUNGE SE ÎNCHIDE.

15 IANUARIE 17:00 CALCUL PRELIMINAR AL CHELTUIELILOR AFERENTE CAMEREI. FACTURA PUSĂ PE UȘA PASAGEREI.

16 IANUARIE 16:30 PASAGERA A FOST MARCATĂ ABSENTĂ LA INFORMAREA PRIVIND DEBARCAREA FINALĂ. 16 IANUARIE 19:00 PASAGERA NU ACHITĂ FACTURILE DE LA BAR, MAGAZINUL DE CADOURI ȘI ATENȚIILE PENTRU MEMBRII ECHIPAJULUI. 16 IANUARIE 19:00 PASAGERA NU RĂSPUNDE LA APELURI REPETATE PRIN PAGER. 16 IANUARIE 19:30 PASAGERA NU RĂSPUNDE LA ÎNCERCĂRI REPETATE DE A INTRA ÎN CABINĂ. 16 IANUARIE 19:32 COMISARUL DE BORD INTRĂ ÎN CABINĂ. PASAGERA NU ESTE PREZENTĂ. 16 IANUARIE 22:00 DUPĂ O CĂUTARE EXHAUSTIVĂ A NAVEI, PASAGERA NU ESTE GĂSITĂ.

17 IANUARIE 07:00 EU ȘI COMISARUL DE BORD AM INTEROGAT FIECARE PASAGER. NU AM AFLAT NICIO INFORMAȚIE RELEVANTĂ. PASAGERII AU PRIMIT PERMISIUNEA SĂ PLECE. 17 IANUARIE 10:00 SCANAREA TERMICĂ NU DETECTEAZĂ NICIO PREZENȚĂ UMANĂ LA BORD.

** NU S-AU GĂSIT FOTOGRAFII ALE PASAGEREI ÎN ARHIVA FOTOGRAFULUI NAVEI. NU S-AU GĂSIT ÎNREGISTRĂRI VIDEO CU PASAGERA LA CAMERAMANUL NAVEI.

*** ÎN TIMPUL CĂUTĂRILOR DIN CABINA 322, S-A GĂSIT UN CARNEȚEL CARE, CONFORM

INSTRUCȚIUNILOR, A FOST TRANSMIS UNUI EXPERT DIN SUA.

*

Raport de Tonya Woods,

expert criminalist în grafoscopie

Stimate domnule Branch,

Cu ajutorul unui dispozitiv de detecție electrostatică ESDA, am analizat urmele de scris prezente pe câteva pagini din carnetul cu antet HARMSEN & HEATH *ALLEGRA.* Având în vedere cele *trei adâncimi diferite* ale scrisului impregnat pe foi, este foarte probabil ca *scrisoarea să fi avut trei pagini.* Aceasta a fost semnată „Cu drag, mami”, ceea ce sugerează că este vorba despre scrisoarea unei mame către un copil. Cuvintele repetate cel mai frecvent sunt „Audrey Griffin”, care par să fi fost scrise de cel puțin șase ori. Deși nu putem reconstitui textul integral, cu un anume grad de certitudine putem spune că scrisoarea conținea următoarele propoziții:

„Audrey Griffin este diavolul”.

„Audrey Griffin este un înger”.

„Romeo, Romeo”.

„Sunt creștină”.

„Audrey știe”.

Vă rog să-mi spuneți dacă vă mai pot ajuta cu altceva.

Cu stimă,
Tonya Woods

*

Fax de la Audrey Griffin către soțul ei

Warren,

Am nevoie să te duci imediat acasă și să verifici robotul telefonic, corespondența mea și contul de e-mail. Caut urgent orice de la Bernadette Fox.

Da, Bernadette Fox.

Luni de zile ai tot vrut să afli ce s-a întâmplat cu mine în zilele premergătoare Crăciunului de-am capitulat. Am tot încercat să găsesc curajul să-ți spun într-unul din weekendurile astea de

terapie în familie, dar Dumnezeu a hotărât că trebuie să-ți spun acum.

Zilele dinainte de Crăciun au fost oribile. Eram furioasă pe Bernadette Fox. Eram furioasă pe Kyle pentru că era așa un derbedeu. Eram furioasă pe Soo-Lin pentru că-i lua apărarea lui Elgie Branch. Eram furioasă pe tine pentru că beai și refuzai să te muți la Soo-Lin cu noi. Indiferent câte case de turtă dulce făceam, furia mea continua să crească.

Apoi, într-o seară, am vizitat-o pe Soo-Lin la serviciu. În biroul ei a intrat o femeie care a întrebat de Elgin Branch. Am observat un card de acces de la Madrona Hill, clinica de boli mintale. Am fost intrigată, ca să mă exprim blând. Interesul mi-a crescut când Soo-Lin m-a mințit despre identitatea femeii.

Soo-Lin s-a întors târziu acasă în seara aceea și, în timp ce dormea, i-am scotocit prin geantă. Am găsit un dosar FBI marcat Confidențial.

Conținutul era șocant. Fără să știe, Bernadette dăduse informații financiare personale unei organizații care fura identități, iar FBI desfășura o operațiune pentru a-i prinde. Încă și mai șocante erau bilețelele lipite la sfârșitul dosarului. Erau scrise de Elgin și de Soo-Lin, și din ele reieșea că Elgin se întâlnea cu doctorița de la Madrona Hill deoarece Bernadette reprezenta un pericol pentru sine și pentru alții. Dovezile lui? Că Bernadette mă călcase cu mașina la Galer Street și că ne distrusese casa.

Dușmanca mea de moarte era pe cale să fie trimisă la o instituție de boli mintale! Ăsta ar fi trebuit să fie un motiv de bucurie. În loc de asta, m-am așezat pe banca din hol și am citit pagină după pagină, tremurând din tot corpul. Detaliile s-au desprins unul câte unul, rămânând doar adevărul: Bernadette nu m-a călcat niciodată cu mașina pe picior. Am inventat toată povestea de la un cap la altul. Și alunecarea de teren? Bernadette a smuls murii exact așa cum îi cerusem eu s-o facă.

Trebuie să fi trecut o oră întreagă. Nu m-am clintit din loc. Doar am respirat și m-am uitat fix în pământ. Mi-aș dori să fi fost filmată atunci, pentru că așa arată o femeie trezită la realitate. Realitate? Minciunile și exagerările mele erau de vină pentru că o mamă urma să fie închisă într-o instituție de boli mintale.

Am căzut în genunchi. „Ajută-mă, Doamne, am zis. Spune-mi ce să fac”.

M-a învăluit o stare de calm. Un calm care m-a protejat în ultimele două luni. M-am dus la magazinul Safeway deschis non-stop, am făcut un rând de copii, apoi am pus originalele în geanta lui Soo-Lin înainte să se trezească.

Deși tot ce scria în documentele alea era adevărat, era un adevăr *parțial.* Eram hotărâtă să completez povestea cu elemente noi. A doua zi dimineață am răscolit prin casa noastră căutând e-mailuri, chitanțe și biletele către tipul cu murii, apoi le-am asamblat cronologic împreună cu e-mailurile lui Bernadette din dosarul FBI. Știam că aceste completări aveau s-o exonereze pe Bernadette.

Dar ce risca să i se întâmple? Cum se terminase întrevederea dintre Elgin și psihiatră? Exista oare un plan?

M-am întors acasă la Soo-Lin la patru după-amiaza. Lincoln și Alexandra erau la cursul de înot. Kyle era în obișnuita lui stare de zombi, jucându-se la consolă în subsol. M-am postat în fața ecranului.

— Kyle, i-am zis, dacă aș avea nevoie să citesc e-mailurile lui Soo-Lin, cum ar trebui să procedez?

Bombănind, a urcat la etaj și a deschis debaraua. Pe jos erau un computer prăfuit, o tastatură uriașă și un monitor cu tub. Kyle le-a așezat pe patul din camera de oaspeți și a conectat modernul la telefonul lui.

S-a încărcat o versiune străveche de Windows, cu un fond de ecran turcoaz, un mesaj straniu din trecut! Kyle s-a întors spre mine.

— Presupun că nu vrei să-și dea seama.

— Ar fi de dorit.

Kyle a intrat pe un site Microsoft și a descărcat un program care-ți permite să preiei controlul asupra altui computer personal, apoi a trimis parola și ID-ul de la contul de e-mail al lui Soo-Lin către computerul de pe pat. Cu aceste informații, a introdus un șir de numere separate prin puncte și, peste câteva minute, ceea ce Soo-Lin vede pe laptopul ei de la Microsoft a apărut pe ecranul din fața noastră.

— Acum nu pare să fie la computer, mi-a zis Kyle făcându-și încheieturile degetelor să trosnească. După alte câteva comenzi a adăugat: A lăsat un mesaj automat cum că n-o să fie la birou în seara asta. Probabil că ai timp.

Nu știam dacă să-l îmbrățișez ori să-l plesnesc. Până la urmă i-am dat niște bani și i-am zis să-i aștepte afară pe Lincoln și pe Alexandra și să-i scoată la o pizza. Kyle era la jumătatea scărilor când mi-a venit o idee și mai și

— Kyle, am strigat, știi că Soo-Lin e admin. Crezi că avem destule informații ca să intrăm în computerul șefului ei?

— Adică tatăl lui Bee?

— Da, tatăl lui Bee.

— Depinde dacă are acces la inboxul lui. Stai să verific.

Warren, nu glumesc când îți spun că peste cinci minute mă uitam la computerul lui Elgin Branch. Kyle i-a deschis calendarul.

— În momentul ăsta ia cina cu fratele lui, deci o să fie offline încă o oră, cel puțin.

Am citit grăbită corespondența dintre Elgin și Soo-Lin, fratele lui și psihiatră. Am descoperit că plănuiau să organizeze o ședință de identificare și conștientizare a dependenței a doua zi dimineață. Voiam să copiez documentele ca să le adaug relatării mele cuprinzătoare, dar n-aveam imprimantă. După ce a adormit toată lumea (în afară de Soo-Lin, care sunase să anunțe că nu venea acasă în seara aceea), Kyle a creat două conturi de Hotmail și m-a învățat cum să fac o chestie care se cheamă „screen shot” și să trimit imaginea prin e-mail de la un cont Hotmail la celălalt… sau așa ceva. Tot ce știu e că a mers. Le-am printat de la un computer de la Safeway.

Intervenția urma să aibă loc la cabinetul doctorului Neergaard. Nu intenționam să mă amestec în ancheta FBI, dar în niciun caz nu voiam ca Bernadette să fie târâtă într-un spital de boli mintale din cauza minciunilor mele. La ora nouă am pornit spre cabinetul dentistului, dar pe drum, sub un impuls de moment, am hotărât să trec pe la Straight Gate.

Pe alee erau o mașină de poliție și un Subaru, cel al lui Soo-Lin. Am parcat pe o străduță laterală. Chiar atunci, o mașină cunoscută a trecut rapid pe lângă mine. Era Bernadette, cu ochelari de soare. Trebuia să-i dau documentele, dar cum să trec de zidul de protecție format de polițiști?

Bineînțeles, gaura din gard!

Am fugit pe strada lăturalnică, m-am strecurat prin gard și m-am cățărat pe dealul golaș. (Un comentariu incredibil: murii începuseră să crească la loc. Toată munca aia a fost degeaba.)

În fine, am înaintat cu chiu, cu vai prin noroi până la gardul viu al lui Bernadette, m-am sprijinit de ramuri și am sărit pe peluză. La capătul îndepărtat al casei era un polițist care stătea cu spatele la mine. M-am apropiat târâș. Încă nu aveam un plan. Nu mă aveam decât pe mine, plicul băgat la brâu și pe Dumnezeu.

Ca în trupele de comando, m-am târât pe burtă pe treptele din spatele casei, destul cât să-i văd pe toți adunați în camera de zi. Nu-i auzeam, dar era clar din limbajul corpurilor că intervenția era în toi. În acel moment am zărit în plan îndepărtat o figură traversând încăperea. Era Bernadette. M-am repezit să cobor treptele. S-a aprins lumina la o fereastră mică, laterală, cam la trei metri și jumătate înălțime. (în partea aia curtea coboară abrupt, așa că, din spatele casei, parterul are o înălțime de câteva etaje.) Rămânând ghemuită, am alergat către fereastra asta.

Apoi m-am împiedicat de ceva. Să fiu a naibii dacă nu era o scară, lăsată de-a curmezișul curții laterale, de parcă chiar Dumnezeu o pusese acolo. Din momentul ăla m-am simțit invincibilă. Am știut că mă apăra El. Am ridicat scara și am sprijinit-o de peretele casei. Fără ezitare, am urcat și am bătut la fereastră.

— Bernadette, am șoptit. Bernadette!

Fereastra s-a deschis. În cadrul ei, fața șocată a lui Bernadette.

— Audrey?

— Vino.

— Dar…

Nu se hotăra ce era mai rău, să vină cu mine sau să fie închisă la casa de nebuni.

— Vino odată!

Am coborât pe scară, iar Bernadette m-a urmat, însă nu înainte de a închide fereastra.

— Hai la mine acasă, i-am spus.

Din nou, a șovăit.

— De ce faci asta? m-a întrebat.

— Pentru că sunt creștină.

S-a auzit hârâitul unei stații radio.

— Kevin, vezi ceva?

Am rupt-o la fugă cu Bernadette pe peluză, trăgând scara după noi.

Am coborât în goană pe dealul noroios și am trecut prin gaura din gard. Muncitorii de la noi au fost foarte surprinși să ne vadă împleticindu-ne pe ușa din spate, înnămolite din cap până-n picioare. Le-am dat liber.

I-am întins lui Bernadette dosarul completat, care includea și un articol recent, găsit de Kyle pe internet, despre cariera ei de arhitectă.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ai câștigat o bursă MacArthur, i-am zis. Poate că n-aș fi fost o musculiță enervantă dacă aș fi știut că ești așa un geniu.

Am lăsat-o pe Bernadette la masă să citească în liniște. Am făcut un duș, i-am adus un ceai. Ea citea încruntată, cu restul chipului imobil. A vorbit o singură dată, când a zis:

— Așa aș fi făcut.

— Ce anume? am întrebat-o.

— I-aș fi dat Manjulei împuternicirea.

Când a ajuns la ultima pagină și a inspirat adânc, i-am spus:

— Mai sunt cutii cu echipament de la Galer Street, dacă vrei să te schimbi.

— Nu știu dacă sunt așa disperată, a zis ea scoțându-și puloverul plin de noroi.

Pe dedesubt purta o vestă de pescuit. A pipăit-o. Prin buzunarele de plasă am zărit portofelul, telefonul mobil, cheile, pașaportul.

— Pot să fac orice, a adăugat Bernadette zâmbind.

— Asta așa e.

— Te rog, ai grijă să vadă și Bee toate astea, mi-a spus ea punând documentele înapoi în plic. Știu că e mult, dar poate să facă față. Prefer să o distrug cu adevărul decât cu minciuni.

— Nu o s-o distrugi, am asigurat-o.

— Trebuie să te întreb ceva. Și-o trage cu ea? Admina, amica ta, cum o cheamă?

— Soo-Lin?

— Mda. Soo-Lin. Ea și Elgie…?

— Greu de spus.

Atunci am văzut-o ultima dată pe Bernadette.

M-am întors la Soo-Lin și am rezervat un loc pentru Kyle la Eagle’s Nest.

Am aflat că Bee era deja la școală. I-am cerut detalii lui Gwen Goodyear, apoi i-am trimis documentele lui Bee la Choate, fără adresa expeditorului.

Numai că acum tocmai am primit informația că, până la urmă, Bernadette s-a dus în Antarctica și că a dispărut undeva pe continent. S-a făcut o investigație și, citind printre rânduri, vor ca toată lumea să creadă că Bernadette s-a îmbătat și a căzut peste bord. Eu nu cred asta nici măcar o secundă. Dar îmi fac griji că Bernadette ar fi putut încerca să-i trimită vorbă lui Bee prin mine. Warren, știu că sunt multe de digerat, dar te rog, du-te acasă și verifică dacă am primit ceva de la Bernadette. Spune-mi ce găsești.

Cu drag,
Audrey

*

Fax de la Warren Griffin

Iubito.

Sunt enorm de mândru de tine. Sunt acasă acum. Niciun cuvânt de la Bernadette. Îmi pare rău. Abia aștept să te văd în weekend.

Cu drag,
Warren

Vineri, 28 ianuarie

Fax de la Soo-Lin

Audrey,

Am fost PARLAR-ită. Nu am voie să mă întorc până când nu fac „CEVA la VCV”. (CEVA vine de la „Consemnează, Evaluează, Verifică, Asumă” și se pronunță „ce e-ve-a” nu „ceva”, altfel, prin asociere cu VCV, ar putea părea un pic scatologic.) Este vorba, de fapt, despre un inventar al modurilor în care am facilitat noi înșine maltratările pe care le-am suferit. Dacă mai alunec vreodată în victimizare, trebuie să mă PARLAR-esc singură. Am petrecut ultimele trei ore făcând CEVA. Tot *ceva* e și plânsul, nu? îți trimit ce am scris, dacă te interesează.

*

CEVA de Soo-Lin Lee-Segal

După un început anevoios, relația mea profesională cu Elgie a înflorit. Elgie îmi cerea imposibilul. Eu rezolvam cu aplomb. Simțeam cum Elgie se minuna de eficiența și de competența mea. În curând, asta s-a transformat într-o cursă pentru performanță: eu lucram mai bine ca niciodată, Elgie mă lăuda și mă împingea și mai departe. Puteam să simt cum începeam să ne îndrăgostim.

(PAUZĂ. REVENIRE LA REALITATE: Eu mă îndrăgosteam, nu Elgie.)

Totul s-a schimbat în ziua în care m-a invitat la prânz și a început să mi se confeseze despre soția lui. Dacă el nu înțelegea că nu se face să-ți vorbești de rău soția față de un coleg, mai ales o colegă, eu sigur am înțeles. Am încercat să nu-l încurajez. Dar aveam copii la aceeași școală, așa că granița dintre muncă și viața personală era deja vagă.

(PAUZĂ. REVENIRE LA REALITATE: Când a început să-și vorbească de rău soția, aș fi putut să închei politicos conversația.)

Apoi, Bernadette a căzut victima unei rețele de hackeri. Elgie era furios pe ea și mi s-a confesat, ceea ce mi s-a părut o nouă dovadă a dragostei lui. Într-o noapte, când mi-a spus că intenționa să doarmă la birou, i-am rezervat o cameră la Hyatt în Bellevue și l-am condus chiar eu acolo. I-am lăsat mașina valetului s-o parcheze.

— Ce faci? m-a întrebat Elgie.

— Intru cu tine, să te ajut să te instalezi.

— Ești sigură? a zis el, ceea ce pentru mine însemna o recunoaștere a faptului că, în sfârșit, urma să lăsăm toată tensiunea să se elibereze.

(PAUZĂ. REVENIRE LA REALITATE: Nu numai că-mi făceam iluzii, dar mă aruncam asupra unui om vulnerabil din punct de vedere emoțional.)

Am urcat cu liftul până la camera lui. Eu m-am așezat pe pat. Elgie s-a descălțat și s-a vârât în așternuturi complet îmbrăcat.

— Ai putea să stingi lumina? m-a rugat el.

Am închis veioza de pe noptieră. Era beznă în cameră. Abia dacă puteam să respir. Am stat acolo, pur și simplu, arzând de dorință. Cu grijă, mi-am ridicat picioarele pe pat.

— Pleci? a zis el.

— Nu, am spus.

— Bine.

Au trecut câteva minute. Aveam încă în minte locul lui Elgie în pat. Puteam să-i vizualizez capul și ambele brațe deasupra păturii, cu mâinile împreunate chiar sub bărbie. A mai trecut ceva timp. Evident, aștepta să fac eu prima mutare.

(PAUZĂ. REVENIRE LA REALITATE: Ha!)

Mi-am ținut respirația și am împuns cu mâna unde îmi imaginam eu că sunt mâinile lui. Degetele mi s-au înfipt în ceva umed și catifelat, apoi ascuțit.

— Aaa! a țipat Elgie.

Îmi băgasem degetele în gura lui, iar el, din reflex, mă mușcase.

— O, Doamne! am zis. Scuză-mă!

— Eu îmi cer scuze. Unde e…?

Bâjbâia prin întuneric după mâna mea. A găsit-o și a așezat-o pe pieptul lui, apoi a acoperit-o cu mâna cealaltă. Progres! Am respirat cât de încet am putut și am așteptat un semn. A mai trecut o eternitate. Mi-am mișcat degetul mare, într-o încercare jalnică de a aprinde o scânteie, dar mâna lui a rămas țeapănă.

— La ce te gândești? l-am întrebat în cele din urmă.

— Chiar vrei să știi?

Plină de entuziasm, l-am tachinat cu vocea mea cea mai senzuală:

— Numai dacă ai chef să-mi spui.

— Cel mai mult m-a durut când am citit scrisoarea lui Bernadette către Paul Jellinek. Aș vrea să mă întorc în timp, ca să-i spun că vreau s-o cunosc. Poate că, dacă aș fi făcut asta, dacă aș fi ajuns s-o cunosc, nu aș mai sta aici acum.

Slavă Domnului că era întuneric, altfel camera ar fi început să se învârtă cu mine. M-am ridicat și am plecat acasă. Am noroc că n-am sărit cu mașina de pe podul 520, accidental sau nu.

A doua zi m-am dus la muncă. În vederea intervenției de conștientizare a dependenței, Elgie trebuia să discute cu o psihiatră undeva în afara campusului. După aceea sosea fratele lui din Hawaii. Eu mi-am văzut de treabă, fixată pe o fantezie siropoasă cu un buchet de flori care apărea în prag, dansând în aer, urmat de Elgie, smerit, mărturisindu-și dragostea.

Brusc s-a făcut patru după-amiaza, și mi-am dat seama: Elgie nu venea deloc la serviciu! Intervenția era a doua zi. Următoarea zi era plecarea în Antarctica. Așa că nu aveam să-l mai văd câteva săptămâni! Nu sunase, nu spusese nimic.

Configurasem o tabletă pe care s-o ia cu el în excursie. Pe drum spre casă, i-am lăsat-o la hotelul la care stătea fratele lui – Four Seasons din centru – și unde îi rezervasem o cameră și lui Elgie pentru următoarele două nopți.

(PAUZĂ. REVENIRE LA REALITATE: Aș fi putut să-i trimit tableta prin altcineva, dar eram disperată să-l revăd.)

Tocmai lăsam pachetul la recepție, când am auzit: „Hei, Soo-Lin!”

Era Elgie. Simplul fapt că-mi rostise numele m-a umplut de speranță. El și fratele lui m-au invitat să iau cina cu ei. Ce pot să zic? La cina aia, totul a luat-o razna, parțial din cauza shoturilor de tequila pe care Van le tot comanda pe motiv că tequila „îți limpezește mintea”. Nu cred că am mai râs vreodată așa de mult cât am râs în seara aia de poveștile din copilărie pe care le spuneau ei doi. Privirea mea o întâlnea pe a lui Elgie și rămâneam ochi în ochi încă o secundă înainte de a ne uita în altă parte. După cină, ne-am plimbat prin hol.

Un cântăreț pe nume Morrisey era cazat la hotel, și un grup de fani homoxesuali se adunaseră cu speranța de a-l zări fie și pentru o clipă. Aveau cu ei afișe și discuri cu Morrisey și cutii de ciocolată. Dragostea plutea în aer!

Van a urcat în cameră să se culce, dar Elgie și cu mine ne-am așezat pe o bancă. Pe când ușile liftului se închideau, Elgie mi-a zis:

— Van nu e chiar așa de rău, nu?

— E simpatic foc, i-am răspuns.

— Bernadette crede că e un ratat îngrozitor care nu face decât să mă stoarcă de bani.

— Ceea ce e adevărat, fără îndoială, am spus, făcându-l să râdă aprobator. Apoi i-am întins tableta, zicând: Trebuie să-ți dau asta. L-am pus pe Gio s-o programeze astfel încât să nu pornească decât după ce te uiți la un slideshow.

Imaginile au început să curgă. Erau fotografii pe care le adunasem eu, înfățișându-l pe Elgie de-a lungul anilor petrecuți la Microsoft. El făcând o prezentare în amfiteatru, instantanee cu el lucrând la primul proiect Samantha, jucând fotbal cu Matt

Hasselbeck la picnicul de la ranchul lui Paul Allen sau primind premiul Technical Recognition. Mai erau și poze cu Bee la trei ani, așezată în poala lui. Tocmai fusese externată din spital și i se vedea cateterul. Era una cu ea la creșă, când purta aparat ortopedic, pentru că în primii ani din viață petrecuse atât de mult timp stând culcată, încât coapsele nu i se rotiseră cum trebuie. Era și celebra fotografie „E-Dawg" cu Elgie purtând lanțuri de aur și un ceas mare și gesticulând ca rapperii.

— E important pentru mine să vezi astea în fiecare zi, am spus. Să știi că mai ai o familie, la Microsoft. Știu că nu e același lucru, dar și noi te iubim.

(PAUZĂ. REVENIRE LA REALITATE: Am decupat-o pe Bernadette din câteva poze. În plus, am adăugat o fotografie cu mine la birou și am prelucrat-o în Photoshop ca să pară că fața îmi radiază lumină.)

— N-o să plâng, a zis Elgie.

— Să știi că poți, i-am spus.

— Pot, dar nu vreau.

Ne-am uitat unul la altul, zâmbind. El a râs. Am râs și eu. Viitorul era minunat și se deschidea în fața noastră.

(PAUZĂ. REVENIRE LA REALITATE: Pentru că eram beți.)

Atunci a început să ningă cu fulgi mari.

Pereții de la Four Seasons sunt făcuți din bucăți subțiri de ardezie, așezate una peste alta ca foietajul franțuzesc. Geaca lui Elgie se agățase într-un colț și toți fulgii au început să zboare din ea și să se învârtă în jurul nostru. Fanii lui Morrisey își bălăngăneau brațele teatral și cântau unul dintre cântecele lui, ceva de genul „prin grindină sau zăpadă m-aș duce..." Mi-a amintit de unul dintre filmele mele preferate, *Moulin Rouge*!

— Hai să mergem sus.

Elgie m-a luat de mână. De îndată ce s-au închis ușile liftului, ne-am sărutat. Când ne-am oprit să respirăm, am zis:

— Mă întrebam cum o fi.

Sexul a fost stângaci. Era evident că Elgie voia să termine odată, apoi a adormit. A doua zi dimineață ne-am îmbrăcat în grabă, cu privirile în pământ. El îi dăduse lui Van mașina lui, așa că l-am condus eu acasă. Atunci a intrat Bernadette și, pe urmă, a dispărut.

Bernadette încă e dispărută, iar eu sunt însărcinată. Noaptea aia tristă de la hotel a fost prima și ultima dată când am făcut

sex cu Elgie. A promis că o să aibă grijă de mine și de copil, dar în continuare refuză să locuim împreună. Uneori mă gândesc că nu trebuie decât să-i mai dau timp. Îi plac biografiile președinților? Eu mi-am numit fiul Lincoln, după un președinte. Ține la ochii din cap la Microsoft? Și eu. Suntem perfect compatibili.

PAUZĂ. REVENIRE LA REALITATE: (Elgie n-o să mă iubească niciodată, pentru că nu am inteligența și sofisticarea lui. Mereu o s-o iubească pe Bee mai mult decât pe copilul nostru nenăscut. Încearcă să mă cumpere cu casa asta nouă și, la naiba, ar trebui să accept.)

Miercuri, 2 februarie

Fax de la Soo-Lin

Audrey,

Azi-dimineață am fost la VCV ca să citesc CEVA-ul și am fost PARLAR-ită. Din nou! De la monstrul lui Frankenstein nu s-a mai pomenit ca o gloată furioasă să se arunce așa asupra unei biete ființe suferinde.

Credeam că CEVA-ul meu era destul de sincer, ce puii mei? Dar toată lumea a zis că în ultima parte doar mi-am plâns de milă.

Am explicat că, din cauza sarcinii, simt că sunt revictimizată de Elgie. Asta a fost o greșeală, pentru că la VCV revictimizarea nu există: dacă suntem revictimizați, înseamnă că ne *permitem* nouă înșine să fim victimizați, prin urmare este vorba despre un nou abuzator, noi înșine. Deci, practic, nu a avut loc nicio revictimizare. Dar am subliniat faptul că bebelușul meu este victimizat de Elgie, ceea ce ar însemna o victimă nouă, același vinovat. Ei au zis că, de fapt, *eu* sunt cea care-și victimizează copilul. Aproape i-am crezut, dar atunci cineva mi-a atras atenția că, bebelușul fiind pe jumătate al lui Elgie, *eu* sunt cea care-l victimizez pe *Elgie.*

— Ce fel de grup de sprijin este ăsta? am explodat eu. Vă zic eu cine e victima aici. *Eu* sunt, iar abuzatorii sunteți voi, toți sadicii din subsolul ăsta de biserică!

Am ieșit valvârtej, m-am dus să-mi cumpăr înghețată și am plâns în mașină.

Ăsta a fost apogeul.

M-am întors acasă și mi-am dat seama că era una dintre serile pe care le petreceam cu Elgie și copiii. Elgie era deja acolo, îi ajuta pe Lincoln și pe Alexandra la teme. Făcusem lasagna dinainte, iar copiii o băgaseră la cuptor și așezaseră masa.

Cinele astea în familie par să-i facă plăcere lui Elgie. Fii atentă: Bernadette nu gătea, doar comanda mâncare livrată. Iar când terminau de mâncat, ea nu se deranja să spele vasele. Nu, aveau sertare la masa din sufragerie, ca sertarele de birou, așa că Bernadette a avut ideea genială să deschidă sertarele, să îndese în ele farfuriile și tacâmurile murdare, apoi să le închidă la loc. A doua zi, menajera golea vasele murdare din sertare și le spăla. Ai mai pomenit vreodată un asemenea mod de viață?

În timp ce răsturnam salata verde într-un castron, Elgie mi-a șoptit:

— Ți-am trimis raportul căpitanului și scrisoarea avocatului. Ai avut timp să le citești?

— De ce mă întrebi pe mine? am zis trântind salata și sticla de sos pe masă. Nu-ți pasă ce cred eu.

S-a deschis brusc ușa din față. Bee a năvălit ca o vijelie, agitând scrisoarea avocatului și raportul căpitanului.

— Vrei ca mami să fie moartă?

— Bee! De unde ai astea? a întrebat-o uimit Elgie.

— Au venit cu poșta. Bee a bătut din picior și a împins spătarul lui Elgie. Aș putea să suport orice, dar tuturor nu vă pasă decât să demonstrați că mami a murit!

— Nu eu am scris asta, a zis Elgie. Ăsta e limbaj avocățesc din partea unui tip care nu vrea să fie dat în judecată.

— Ce se întâmplă când vine mami acasă și află că iei cina cu oameni pe care ea îi ura, toți *tra la la?*

— Dacă se întâmplă așa ceva, atunci *ea* va fi cea care va trebui să dea explicații, am intervenit.

Știu, știu, nu trebuia să zic asta.

— Musculiță enervantă ce ești! mi-a strigat Bee întorcându-se spre mine. Tu vrei să fie moartă, ca să te măriți cu tati și să-i iei banii!

— Îmi pare rău, mi-a spus Elgie. E îndurerată.

— Ce mă doare e că ești așa un nenorocit! a țipat Bee. Și că ai căzut în mrejele lui Yoko Ono!

— Lincoln, Alexandra, am spus. Duceți-vă la subsol și uitați-vă la televizor.

— Sunt sigur că nu asta a vrut să zică, a încercat Elgie să mă liniștească.

— Of, n-ai decât să te îndopi! mi-a șuierat Bee.

Am izbucnit în lacrimi. Ți-am spus cât de oribile au fost grețurile de dimineață, Audrey. Nu știu de ce, pâinea prăjită nu a fost suficientă. Ieri noapte m-am trezit cu o poftă nebună să pun pe ea înghețată cu caramel sărat de la Molly Moon. Am cumpărat o cutie și am început să fac sandvișuri cu pâine prăjită, înghețată și caramel sărat. Crede-mă, ar trebui să-mi scot brevet de invenție pe ele și să mă lansez în afaceri. Dezavantajul e că îngrașă ca naiba. Ieri, doctorul Villar a spus că ar trebui să am grijă, pentru că o să nasc un copil din zahăr. Cum să nu plâng? Am fugit sus și m-am aruncat pe pat.

Peste o oră, Elgie a venit în dormitor.

— Soo-Lin, te simți bine?

— Nu! am urlat eu.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru Bee, îmi pare rău pentru Bernadette, îmi pare rău pentru copil.

— Îți pare rău pentru copil!

Asta mi-a declanșat o serie nouă de hohote convulsive.

— Nu asta am vrut să spun, a zis el. Doar că e așa de neașteptat.

— E neașteptat numai pentru *tine,* pentru că Bernadette a pierdut atâtea sarcini. Când ești femeie sănătoasă, ca mine, și faci dragoste cu un bărbat, rămâi însărcinată.

A urmat o tăcere foarte lungă. În cele din urmă, Elgie a vorbit.

— I-am spus lui Bee că putem să mergem în Antarctica.

— Știi că nu pot să călătoresc, i-am atras atenția.

— Doar eu cu Bee, a zis el. Crede că asta o s-o ajute să se împace cu ideea. A fost sugestia ei.

— Și bineînțeles c-o să te duci.

— Numai așa pot să fiu cu Bee mai mult timp. Mi-e dor de ea.

— Atunci du-te, ce mai aștepți?

— Ești o femeie extraordinară, Soo-Lin.

— Mda, mersi.

— Știu ce vrei să auzi. Dar gândește-te la toate prin câte am trecut, prin ce trec încă. Chiar vrei să spun lucruri pe care nu sunt sigur că le cred?

— Da!

Toată demnitatea mea se dusese naibii.

— Ultima excursie din sezonul ăsta începe peste două zile, a spus el într-un final. Sunt locuri libere pe navă. Avem un credit care expiră dacă nu-l folosim. E vorba de o grămadă de bani. Mai bine profităm de asta. Îi sunt dator lui Bee. E un copil bun, Soo-Lin. Să știi că e.

Așa că asta a fost. Elgie și Bee pleacă mâine în Antarctica. Toată povestea asta este atât de tragică, după părerea mea. Dar ce știu eu? Nu sunt decât o secretară născută în Seattle.

Cu drag,
Soo-Lin

PARTEA A ȘASEA

CONTINENTUL ALB

Am ajuns în Santiago la șase dimineața. Nu mai zburasem la clasa întâi până atunci, așa că nu știam că fiecare scaun era separat și că, atunci când apăsai pe un buton, se transforma în pat. De îndată ce scaunul meu a devenit complet orizontal, stewardesa m-a acoperit cu o pătură albă, imaculată. Probabil am zâmbit, pentru că tati s-a uitat spre mine de pe locul lui și a zis:

— Nu te obișnui prea tare cu asta!

I-am zâmbit și eu, dar apoi mi-am adus aminte că-l uram, așa că mi-am tras ochelarii pentru somn pe ochi. Îți aduc unii umpluți cu semințe de in și lavandă pe care îi bagă la microunde, așa că sunt calzi, practic inspiri relaxare. Am dormit zece ore.

La aeroport, coada de intrare în țară era enormă, dar un tip în uniformă ne-a făcut semn și a ridicat un lanț, așa că tati și cu mine am putut să mergem direct la un ghișeu liber, rezervat pentru familiile cu copii mici. La început m-am enervat, pentru că am cincisprezece ani, dar pe urmă m-am gândit: Bine, o să fac pe drăguța.

Militarul ne-a verificat pașapoartele o veșnicie. Se tot uita la mine, în special, apoi la pașaportul meu. Sus, jos, sus, jos. M-am gândit că era din cauza numelui meu idiot.

În cele din urmă mi-a spus:

— Îmi place șapca ta. Era o șapcă de baseball cu Princeton Tigers, pe care i-o trimiseseră lui mami când încercau s-o convingă să le doneze bani. Princeton, a zis el. Asta este o universitate americană, ca Harvard.

— Numai că mai bună, l-am informat.

— Îmi plac tigrii, a spus militarul punându-și palma peste ambele pașapoarte. Îmi place șapca asta.

— Și mie. Mi-am sprijinit bărbia cu palma. De asta o port.

— Bee! a zis tati. Dă-i șapca.

— Ceea? am exclamat eu.

— Foarte mult mi-ar plăcea șapca, a intervenit tipul, de acord cu tati.

— Bee, dă-i-o și gata!

Tati a dat să-mi înșface șapca, dar era prinsă în coada mea de cal.

— E șapca mea! Mi-am acoperit capul cu amândouă mâinile. Mami mi-a dat-o.

— A aruncat-o la gunoi, a spus tati. Îți iau alta.

— Ia-ți tu alta! i-am zis tipului de la ghișeu. Poți să le comanzi pe internet.

— Putem să-ți comandăm noi una, a adăugat tati.

— Ba nu! m-am răstit. E un om în toată firea, cu serviciu și pistol. Poate să-și comande singur.

Bărbatul ne-a întins pașapoartele ștampilate și a ridicat din umeri, de parcă ar fi vrut să spună că încercase și el. Ne-am luat bagajele și am fost îndrumați spre partea principală a aeroportului. Un ghid turistic ne-a identificat imediat după panglicile alb-albastre pe care ni le legaserăm de bagaje. Ne-a spus să așteptăm până când treceau toți cei din grup de controlul pașapoartelor. Avea să dureze ceva.

— Nimic nu e gratis pe lumea asta, a mormăit tati.

Avea dreptate, dar m-am comportat de parcă nu-l auzisem.

Au început să apară și alții cu panglici alb-albastre. Erau tovarășii noștri de călătorie. În general erau bătrâni, cu fețe ridate, îmbrăcați cu haine de călătorie care nu se șifonau. Și echipamentele de fotografiat! Oamenii ăștia își dădeau târcoale unii altora, prezentându-și obiectivele și aparatele de fotografiat de parcă erau niște păuni. Între reprizele de fală, scoteau din buzunare niște punguțe cu fructe uscate și își băgau bucăți mici în gură. Uneori le surprindeam privirile curioase, probabil pentru că eram cea mai mică, și îmi zâmbeau prietenos. Unul dintre ei s-a holbat așa de mult, că n-am mai rezistat și i-am zis:

— Fă o poză, te ține mai mult.

— Bee! a pufnit tati.

O chestie amuzantă: lângă o cameră oarecare, fără ferestre, era un indicator care reprezenta o figurină în genunchi sub un acoperiș ascuțit. Era simbolul universal pentru biserică. Personalul de la curățenie, lucrătorii de la restaurante și taximetriștii se duceau acolo și se rugau.

A venit momentul să urcăm în autobuz. Am așteptat până când tati a găsit un loc, apoi m-am așezat în altă parte. Autostrada care ducea spre oraș se întindea de-a lungul unui râu cu malurile pline de gunoaie: cutii de suc, sticle de apă, o grămadă de ambalaje de plastic și resturi de mâncare pur și simplu aruncate acolo. Niște copii se jucau cu mingea printre gunoaie, alergau cu câinii hămesiți printre gunoaie, chiar se aplecau să-și spele hainele în râu printre gunoaie. Era extrem de enervant, gen, chiar nu puteți să strângeți gunoaiele din jur?

Am intrat într-un tunel. Ghidul, care stătea în picioare lângă șofer, a luat microfonul și a început să-și spună poezia despre când a fost construit tunelul, cine a câștigat contractul pentru lucrare, cât timp a durat, ce președinte l-a aprobat, câte mașini trec zilnic prin el etc. Tot așteptam să ajungă la partea interesantă, de exemplu, că se curăța singur sau că era făcut din sticle reciclate. Dar nu, era un simplu tunel. Totuși, n-aveai cum să nu te bucuri pentru ghid pentru că, dacă avea să-i meargă vreodată foarte rău, măcar îi rămânea tunelul.

Ne-am dus la hotel, care era o coloană spiralată din beton. O doamnă austriacă ne-a înregistrat într-o sală specială de conferințe.

— Vă rog să vă asigurați că sunt *două paturi* în camera noastră, am zis eu.

Fusesem îngrozită când aflasem că tati și cu mine aveam să dormim într-o singură cameră pe toată durata călătoriei.

— Da, aveți două paturi, a confirmat doamna. Aici aveți un *uoucher* pentru turul orașului și transferul la aeroport.

— Ce avem? am întrebat.

— Un *uoucher,* a zis ea.

— Un *ce?*

— Un *uoucher.*

— Ce-i ăla *uoucher?*

— Voucher, a intervenit tati. Nu mai fi așa obraznică!

De fapt, eu chiar nu înțelegeam ce spunea doamna.

Oricum, eram obraznică în general, așa că nu i-am mai zis nimic lui tati. Ne-am luat cheia și ne-am dus în cameră.

— Turul orașului pare distractiv! a spus tati.

Aproape că îmi venea să-i plâng de milă, cu lentila lui acoperită și atitudinea disperată, dar apoi mi-am adus aminte că

toată chestia asta începuse cu încercarea lui de-a o închide pe mami într-un spital de nebuni.

— Mda, am zis. Vrei să mergi?

— Vreau, a răspuns el plin de speranță și emoție.

— Distracție plăcută!

Mi-am luat rucsacul și m-am dus la piscină.

•

Choate era o școală mare și maiestuoasă, cu clădiri acoperite de iederă și niște bijuterii de arhitectură modernă presărate pe peluze imense, acoperite de zăpadă, pe care se intersectau urme de pași. Nu aveam nimic împotriva locului în sine, numai că oamenii erau ciudați. Colega mea de cameră, Sarah Wyatt, nu m-a plăcut din primul moment. Cred că din cauză că, atunci când a plecat în vacanța de Crăciun, locuia singură într-o cameră dublă, iar când s-a întors, brusc, avea o colegă de cameră. La Choate trebuia să vorbești despre cine era tatăl tău. Al ei era proprietar de clădiri în New York. Absolut fiecare copil, nu glumesc, avea un iPhone, cei mai mulți aveau iPaduri, iar toate computerele pe care le-am văzut, în afară de al meu, erau Mac-uri. Când am zis că tatăl meu lucrează la Microsoft, mi-au râs în nas. Eu aveam un computer obișnuit și ascultam muzică pe Zune. „Ce e chestia aia?”, mă întrebau ei extrem de ofensați, de parcă luasem un căcat mare și mirositor și băgasem căștile în el. I-am spus lui Sarah că mama mea era o arhitectă celebră, care câștigase bursa pentru genii MacArthur, iar ea a spus: „Ba nu!” Iar eu am zis: „Ba da, caută pe internet!” Sarah Wyatt n-a căutat, așa de puțin mă respecta.

Sarah avea păr gros, drept, haine scumpe, pe care-i plăcea să mi le explice, și de fiecare dată când spuneam că nu auzisem de vreun nume de magazin, scotea un mic mormăit. Marla, prietena ei cea mai bună, locuia la parter. Marla vorbea întruna și era haioasă, bănuiesc, dar avea acnee severă, fuma și era în perioadă de probă la școală. Tatăl ei era regizor de televiziune în L.A., și Marla tot timpul trăncănea despre prietenii ei de acasă, ai căror părinți erau vedete de cinema. Toată lumea se aduna în jurul ei în timp ce flecărea despre cât de cool e Bruce Springsteen. Iar eu mă gândeam: „Bineînțeles că Bruce Springsteen e cool, n-am nevoie să-mi spună Marla asta”. Adică, la Galer Street mirosea a somon, dar măcar oamenii erau normali.

Apoi, într-o zi, m-am dus să-mi ridic corespondența și am primit plicul acela maro. Nu avea adresa expeditorului, scrisul ciudat și compact nu era al lui mami sau al lui tati, nu avea niciun bilet în care să scrie de la cine era, nu avea decât toate documentele alea despre mami. Apoi totul a fost OK, pentru că am început să scriu asta.

Totuși, mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva într-o după-amiază, după ore, când m-am întors în camera mea. Căminul nostru era Homestead, o căsuță care scârțâia din toate încheieturile, aflată în mijlocul campusului, unde înnoptase odată George Washington, după cum ne informa plăcuța de pe zid. A, am uitat să menționez că Sarah Wyatt avea un miros ciudat, ca al talcului pentru copii, numai că grețos. Nu putea să fie parfum, dar nici talc pentru copii n-am văzut vreodată la ea. Nici până azi nu mi-am dat seama ce era. În fine, am deschis ușa de la intrare și am auzit niște pași grăbiți la etaj. Am urcat, dar camera noastră era goală. Totuși, o auzeam pe Sarah în baie. M-am așezat la birou, mi-am deschis laptopul și atunci am simțit mirosul. Mireasma aceea inconfundabilă de talc pentru copii rămăsese suspendată în aerul de deasupra biroului meu. Era ciudat, mai ales că Sarah insistase să împărțim camera în două, cu interdicția strictă de a trece peste linia invizibilă. Chiar atunci, ea a țâșnit din spatele meu, a traversat camera în fugă, apoi a coborât la parter. Ușa s-a trântit. Am văzut de la fereastră că era la colț, aștepta să traverseze Elm Street.

— Sarah! am strigat-o.

S-a oprit și și-a ridicat privirea.

— Unde te duci? S-a întâmplat ceva?

Îmi făceam griji că poate se întâmplase ceva cu clădirile tatălui ei.

S-a comportat de parcă nu mă auzea. S-a dus spre Christian Street, ceea ce era ciudat, pentru că știam că avea antrenament de squash la ora aia. Nu s-a întors s-o ia spre Hill House, nici spre bibliotecă. Singura chestie care se afla dincolo de bibliotecă era Archbold, unde se afla biroul decanului. M-am dus la cursul de dans, iar când m-am întors am încercat să vorbesc cu Sarah, dar nici nu voia să se uite la mine. Și-a petrecut noaptea la Marla în cameră.

După două zile, chiar în mijlocul orei de științe, doamna Ryan mi-a spus că trebuia să mă prezint imediat la Archbold. Sarah

era în clasă cu mine și, instinctiv, m-am întors spre ea. Și-a coborât repede privirea. Am știut atunci: newyorkeza aceea mirosind ciudat, purtând pantaloni de yoga și cercei mici de diamant, mă trădase.

În biroul domnului Jessup l-am găsit pe tati, care mi-a spus că trebuia să plec de la Choate. A fost distractiv să-i văd pe domnul Jessup și pe tati dansând unul în jurul celuilalt, cu amenințări și contraamenințări, începându-și fiecare frază cu „Pentru că țin așa de mult la Bee” sau „Pentru că Bee este o fată așa extraordinară” sau „Pentru binele lui Bee”. Din câte am înțeles, școala îmi transfera creditele astfel încât să mă pot înscrie la Lakeside de anul următor. (Se pare că fusesem acceptată, dar eu de unde să știu?)

Pe hol, nu eram decât eu, tati și bustul din bronz al judecătorului Choate. Tati mi-a cerut să-i arăt cartea, dar n-aș fi acceptat nici în ruptul capului. I-am arătat totuși plicul pe care-l primisem prin poștă.

— De unde le ai?

— De la mami, i-am spus.

Dar scrisul de pe plic nu era al lui mami, și el a văzut asta.

— De ce ți-ar trimite așa ceva?

— Pentru că vrea să știu.

— Ce să știi?

— Adevărul. Se pare că tu nu aveai de gând să mi-l zici.

Tati a inspirat adânc.

— Singurul lucru adevărat este că ai citit niște lucruri pe care nu ești destul de mare să le înțelegi.

Atunci am luat o hotărâre de nestrămutat: îl urăsc.

•

Am plecat cu un charter din Santiago, foarte devreme dimineața, și am aterizat în Ushuaia, Argentina. Am traversat orășelul cu autobuzul. Toate casele aveau acoperișuri în stil mexican și curți nămoloase cu leagăne ruginite. Când am ajuns la docuri, am fost îndrumați către un fel de colibă, despărțită pe lungime de un perete de sticlă. Aici era biroul de imigrări, așa că, bineînțeles, era coadă. În scurt timp, cealaltă parte a camerei s-a umplut de bătrâni îmbrăcați în haine de călătorie și purtând rucsacuri de care erau prinse panglici alb-albastre. Era grupul care tocmai *debarcase* de pe navă, un fel de Spirite ale Călătoriei din Viitor. Din partea cealaltă, ne făceau semne cu

degetul mare în sus și mimau din gură: „O să vă placă la nebunie!”, „Nici nu știți ce fantastic e!”, „Norocoșilor!” etc. Apoi, toți cei din partea noastră au început să bâzâie. La propriu. Buzz Aldrin[37], Buzz Aldrin, Buzz Aldrin. Pe partea cealaltă se afla un omuleț amărât, îmbrăcat cu o geacă bufantă de piele, plină de însemne NASA, și cu brațele îndoite din cot de parcă-l mâncau degetele să înceapă o bătaie într-un bar. Avea un zâmbet sincer și a stat amabil pe partea lui de cameră în timp ce oamenii din grupul nostru se așezau lângă el și făceau poze. Tati a făcut una cu noi doi, și lui Kennedy o să-i spun că acolo îl vizitam pe Buzz Aldrin în închisoare.

•

Când m-am întors la Seattle, după ce am fost dată afară de la Choate, era o zi de vineri, așa că m-am dus direct la Grupul pentru tineret. Am intrat în toiul unui joc stupid, numit Pasărea flămândă: se formaseră două echipe, iar păsările-mămici trebuiau să culeagă pop-corn dintr-un castron folosind o bucată de lemn-dulce pe post de pai, apoi să alerge la pui ca să-i hrănească. Am fost șocată că juca și Kennedy, pentru că era atât de pueril. I-am privit fără să spun nimic până m-au observat toți și s-a lăsat liniștea. Kennedy nici măcar nu a venit la mine. Luke și Mae m-au îmbrățișat călduros, în stil creștinesc.

— Ne pare așa de rău pentru ce s-a întâmplat cu mama ta, a zis Luke.

— Nu s-a întâmplat nimic cu mama mea, i-am răspuns.

Liniștea a devenit mai tensionată. Toți se uitau la Kennedy, pentru că ea era prietena mea, dar îmi dădeam seama că și ea se temea de mine.

— Haideți să terminăm jocul! a zis ea uitându-se în pământ. E rândul nostru, zece la șapte.

•

După ce ne-au fost ștampilate pașapoartele, am ieșit din colibă. O doamnă ne-a zis să urmăm linia albă către căpitan, care urma să ne întâmpine la bord. Când am auzit cuvântul „căpitan”, am luat-o atât de repede la fugă pe docul plin de crăpături, încât am știut că nu picioarele mă duceau spre el, ci entuziasmul. Acolo, la baza unor scări, stătea un bărbat în costum de marină, cu chipiu alb.

[37] Inginer și astronaut american, a doua persoană care a pășit pe Lună, pe 21 iulie 1969 (n.tr.).

— Dumneavoastră sunteți căpitanul Altdorf? i-am zis. Sunt Bee Branch.

Cum mi-a zâmbit derutat, am simțit nevoia să adaug: Bernadette Fox este mama mea.

Atunci i-am văzut ecusonul cu numele. CĂPITAN JORGES VARELA. Iar dedesubt, ARGENTINA.

— Stați așa. Unde este căpitanul Altdorf?

— Aaa! a zis căpitanul fals. Căpitanul Altdorf. Acum e în Germania.

— Bee! Tati tocmai ajunsese, pufnind și gâfâind. Nu poți s-o iei așa la fugă.

— Scuze. Vocea îmi era întretăiată de lacrimi. Am văzut atâtea poze cu *Allegra,* că acum chiar simt că mă împac cu ideea.

Asta era o minciună, ar fi trebuit să fie evident pentru tati. Cum poți să simți că te împaci cu ideea morții mamei doar pentru că ai văzut o navă? Însă mă lămurisem repede că, în numele acestei împăcări cu ideea, tati mă lăsa să fac orice voiam. Putusem să dorm în rulota lui mami, să nu mă întorc la școală și, chestia cea mai tare, să vin în Antarctica. Personal, conceptul de împăcare cu ideea mi se părea absolut jignitor, pentru că asta ar fi însemnat că încercam să uit de mami. Adevărul era că plecasem în Antarctica anume ca s-o găsesc.

Când am ajuns în cabină, bagajele ne așteptau acolo. Tati și cu mine aveam fiecare câte două: o valiză cu haine normale, plus o geantă de voiaj cu chestiile pentru expediție. Tati a început să despacheteze imediat.

— Bine, a zis el. Iau eu primele două sertare de sus și tu poți să le iei pe cele două de jos. Eu iau partea asta de dulap, tu o iei pe cealaltă. Super! în baie sunt două sertare. Îl iau eu pe cel de sus.

— Nu e nevoie să comentezi fiecare chestie plictisitoare pe care o faci, i-am replicat. Nu e vreun sport olimpic, doar despachetezi o valiză.

Tati și-a întors un deget spre piept.

— Mă vezi? Acum te ignor. Așa mi-au spus experții să fac, prin urmare, asta fac. S-a așezat pe pat, și-a tras geanta de voiaj între picioare și a deschis fermoarul cu o singură mișcare fermă. Primul lucru pe care l-am văzut a fost vasul lui pentru irigare nazală. Nici nu mă gândeam să stau în aceeași cameră

minusculă cu el în timp ce făcea asta, zi de zi. L-a vârât într-un sertar și a continuat. O, Doamne!

— Ce?

— E un umidificator pentru călătorii.

A deschis o cutie. Înăuntru era un aparat mic cât un pachet de țigări. Apoi, fața i s-a schimonosit, și tati s-a întors spre perete.

— Ce-i? l-am întrebat.

— Am rugat-o pe mami să-mi cumpere unul, pentru că aerul din Antarctica este atât de uscat.

Am făcut ochii cât cepele, gândindu-mă: „O, Doamne, poate că *nu a fost* o idee așa bună să mergem în excursia asta dacă tati are de gând să plângă tot timpul”.

— Ei, doamnelor și domnilor! Din fericire, dintr-o boxă din tavan a început să cârâie o voce cu accent neozeelandez. Bine ați venit la bord! După ce vă instalați, vă așteptăm în Shackelton Lounge, la cocktailuri și apetitive de bun-venit.

— Eu mă duc!

Am tăiat-o de acolo, lăsându-l pe tati singur să se smiorcăie.

De fiecare dată când îmi cădea un dinte de lapte, Zâna Măseluță îmi aducea DVD-uri. Primele trei au fost *Hard Day's Night*[38]*, Funny Face*[39] și *That's Entertainment*[40]*.* Apoi, pentru dintele stâng din față, Zâna Măseluță mi-a adus *Xanadu*[41]*,* care a devenit filmul meu preferat din toate timpurile. Cea mai bună parte era numărul final, când se dansa pe role în discoteca nouă-nouță, făcută toată din crom strălucitor și lemn șlefuit, cu scaune curbate din catifea și pereți din covoare pufoase.

Așa arăta și Shackleton Lounge. Eram singură acolo, pentru că restul pasagerilor încă despachetau. Un chelner așeza pe mese coșuri cu chipsuri de cartofi, iar eu am ronțăit singură un coș întreg. Apoi a intrat o gașcă de oameni superbronzați, care purtau pantaloni scurți, șlapi și ecusoane cu nume. Erau membri ai echipajului, naturaliști. S-au dus la bar. M-am dus și eu.

— Pot să te întreb ceva? i-am zis unuia dintre ei, Charlie.

— Sigur, a spus el aruncându-și o măslină în gură.

— Ai fost în călătoria cu startul imediat după Crăciun?

---

[38] Film muzical cu formația The Beatles (n.tr.).

[39] Comedie romantică muzicală cu Fred Astaire și Audrey Hepburn (n.tr.).

[40] Compilație de secvențe din filme muzicale din perioada 1920-1950, cu vedetele Metro-Goldwyn-Mayer, scoasă la a 50-a aniversare a companiei (n.tr.).

[41] Tot o comedie romantică muzicală, cu Gene Kelly și Olivia Newton-John (n.tr.).

— Nu, am început la mijlocul lui ianuarie. Și-a mai aruncat două măsline în gură. De ce?

— Mă întrebam ce știi despre unul dintre pasageri, Bernadette Fox.

— N-o cunosc.

A scuipat câțiva sâmburi în palmă.

Un alt tip la fel de bronzat, pe eticheta căruia scria FROG, mi s-a adresat cu accent australian:

— Care era întrebarea ta?

— Nu e nicio chestie, a zis primul naturalist, Charlie, clătinând din cap.

— Ai fost în excursia de Anul Nou? l-am întrebat pe Frog. Pentru că la bord era o femeie pe nume Bernadette…

— Doamna care s-a sinucis? a spus Frog.

— Nu s-a sinucis, i-am replicat.

— Nimeni nu știe ce s-a întâmplat, a zis Charlie, privindu-l pe Frog cu ochii măriți.

— Eduardo a fost atunci. Frog a vârât mâna într-un castron cu alune. Eduardo! Ai fost aici când a sărit doamna în apă. Era călătoria de Anul Nou. Am vorbit despre asta.

Eduardo avea o față mare, rotundă, de spaniol, și vorbea cu accent britanic.

— Cred că ancheta nu s-a terminat.

O femeie cu păr negru, cârlionțat, strâns în vârful capului a intrat în conversație. Pe ecusonul ei scria KAREN.

— Ai fost acolo, Eduardo? Aaah! Karen a țipat și s-a grăbit să scuipe o chestie păstoasă bej într-un castron. Ce-i în aia?

— Rahat, alea-s alune? a zis Charlie. Mi-am scuipat sâmburii de măsline acolo.

— Ce porcărie! a mormăit Karen. Cred că mi-am spart un dinte.

Apoi, replicile s-au succedat foarte repede:

— Am auzit că fugise dintr-un spital psihiatric înainte să ajungă aici.

— Mi-am spart un dinte.

— Mă întreb cum au putut să lase la bord pe cineva în halul ăsta.

— Ăsta e dintele tău?

— Ar lăsa la bord pe oricine are să le dea două de mii de dolari.

— Tâmpitule!

— Of, îmi pare rău.

— Slavă Domnului că s-a sinucis. Ce se întâmpla dacă sărea să omoare un pasager, sau pe tine, Eduardo…

— Nu s-a sinucis! am țipat eu. E mama mea, și în niciun caz n-ar fi făcut asta.

— E mama ta, a murmurat Frog. N-am știut.

— Nu știți *nimic,* oricum!

Am lovit cu piciorul în scaunul lui Karen, dar nu s-a mișcat, fiindcă era fixat în podea. Am fugit pe scările din spate, însă uitasem numărul cabinei, ba chiar și etajul, așa că am tot mers pe holurile alea înguste, îngrozitoare, cu plafoane joase și puțind a motorină. Până la urmă, s-a deschis una dintre uși. Era tati.

— Aici erai! a zis el. Ești gata să mergem în salon, la orientare?

Am intrat în cameră pe lângă el, îmbrâncindu-l, și am trântit ușa în urma mea. Am așteptat să vină și el, dar n-a făcut-o.

Cât timp am fost la grădiniță și la școala pregătitoare, din când în când mi se albăstrea pielea din cauza inimii. Uneori, abia dacă se observa. Dar alteori era destul de rău, ceea ce însemna că era momentul pentru încă o operație. O dată, înainte de intervenția Fontan, mami m-a dus la Seattle Center, unde m-am jucat în fântâna aia muzicală imensă. Eram îmbrăcată numai în chiloți și alergam de colo colo pe părțile înclinate, încercând să păcălesc apa care țâșnea. A venit un băiat mai mare care m-a arătat cu degetul:

— Uite-o pe Violet Beauregarde! i-a zis el prietenului său.

Asta era fata răzgâiată din *Charlie și fabrica de ciocolată,* care s-a făcut albastră și s-a umflat ca un balon. Eu eram un pic umflată în ziua aia, pentru că îmi dăduseră steroizi ca să mă pregătească pentru operație. Am fugit la mami, care stătea pe marginea fântânii, și mi-am ascuns fața în sânii ei.

— Ce s-a întâmplat, Bee?

— M-au făcut… am scâncit eu.

— Cum?

Mami mă privea în ochi, de aproape.

— Violet Beauregarde, am reușit să îngaim, apoi am izbucnit iar în plâns.

Băieții ăia răi stăteau pe aproape și se tot uitau spre noi, sperând ca mami să nu-i pârască la mamele lor. Mami le-a strigat:

— Foarte original! Cum de nu mi-a venit *mie* ideea asta?

Momentul acela a fost cel mai fericit din viața mea, pentru că mi-am dat seama că mami avea să mă apere întotdeauna. M-a făcut să mă simt uriașă. Am alergat la loc pe rampa de ciment, mai repede ca până atunci, așa de repede că ar fi trebuit să cad, dar nu am căzut, pentru că exista mami.

M-am așezat pe unul din cele două paturi înguste din cabina noastră minusculă. Motorul navei a început să bârâie, iar prin difuzoare s-a auzit iar vocea neozeelandezului.

— Ei, doamnelor și domnilor! Sunetul s-a întrerupt o secundă, de parcă vorbitorul urma să anunțe o veste proastă și trebuia să-și adune gândurile. Apoi s-a auzit din nou. Luați-vă rămas bun de la Ushuaia, pentru că aventura noastră antarctică tocmai a început. *Chef* Issey a pregătit tradiționalul meniu de drum bun, cu rosbif și bundincă de Yorkshire, care va fi servit în sala de mese după cursul de orientare pe navă.

Nici nu mă gândeam să mă duc în sala de mese, pentru că asta ar fi însemnat să stau cu tati, așa că m-am hotărât să mă apuc de treabă. Mi-am luat rucsacul și am scos raportul căpitanului.

Planul meu era s-o iau pe urmele lui mami, fiindcă eram convinsă că avea să apară ceva, un fel de indiciu pe care nimeni altcineva nu-l observa se Ce anume? Habar n-aveam.

Primul lucru pe care l-a făcut mami, la vreo două ore după ce a urcat la bord, a fost să cumpere lucruri de la magazinul de suvenire, în valoare de 433 de dolari. Numai că nu știam precis ce cumpărase. Am pornit-o spre magazin, apoi mi-am dat seama că asta era ocazia perfectă să scap de vasul pentru irigații nazale al lui tati. L-am luat și, în drum spre partea din față a navei, l-am aruncat într-un coș de gunoi, apoi l-am acoperit cu șervețele.

Am cotit spre magazinul de suvenire, și chiar atunci – uaaau – m-a lovit răul de mare. M-am întors încet, am coborât iar scările, una câte una, foarte lin, pentru că îmi venea să vomit și dacă îmi zdruncinam corpul măcar un pic. Nu glumesc, mi-a luat vreo cincisprezece minute. Când am ajuns la baza scărilor, am pășit

cu atenție pe hol. Am inspirat adânc sau am încercat, dar toți mușchii mi se gripaseră.

— Ți-e rău, fetiță?

Vocea mi-a perforat urechile și aproape m-a făcut să vomit. M-am întors țeapănă spre sursa ei. Era o menajeră, cu cărucțul prins cu o sfoară de balustradă.

— Uite, domnișoară, ia asta pentru răul de mare.

Mi-a întins un pachețel alb.

Eu doar stăteam acolo, abia dacă puteam să-mi cobor privirea.

— Of, domnișoară, ți-e rău tare!

Mi-a întins o sticlă cu apă. N-am putut decât să mă uit la ea.

— În ce cabină stai? S-a uitat la permisul atârnat de gâtul meu. Te ajut eu, fetiță.

Camera mea era la distanță de câteva uși. Menajera a deschis ușa cu cheia ei și a pus un opritor s-o blocheze. A fost nevoie de o voință de fier, dar am reușit să fac cei câțiva pași. Când am ajuns eu la cabină, ea trăsese jaluzelele și pregătise paturile. Mi-a pus două pastile în mână și mi-a întins sticla de apă deschisă. A fost nevoie de ridicol de multă concentrare, dar am înghițit pastilele și m-am așezat pe pat. Doamna s-a lăsat în genunchi și m-a descălțat.

— Dă-ți jos puloverul. Dă jos și pantalonii. E mai bine.

Mi-am descheiat hanoracul, și ea mi l-a tras peste cap ținându-l de mânșete. Mi-am tras cu greu blugii de pe mine. Am tremurat când am simțit aerul pe pielea goală.

— Întinde-te acum. Dormi.

Mi-am adunat toate puterile ca să mă strecor sub cuvertura rece. M-am ghemuit și m-am holbat la lambriul de lemn. Simțeam în stomac ouăle de crom strălucitoare, ciudat balansate, pe care le ținea tati pe birou. Eram singură cu huruitul motorului, cu clinchetul umerașelor și cu deschiderea și închiderea sertarelor. Eram doar eu și timpul. Ca atunci când am făcut un tur în culise la balet și am văzut sutele de frânghii agățate, monitoarele video și tablourile de lumini cu o mie de semnale, toate folosite pentru o singură schimbare mică a decorului. Stăteam acolo, întinsă pe pat, și vedeam culisele timpului, cât de încet trecea, din ce era făcut, adică din nimic. Pereții erau un covor albastru-închis, apoi o fâșie metalică, apoi lemn lucios, apoi plastic bej. Și m-am gândit: „Ce culori oribile!

Ar putea să mă omoare! Trebuie să închid ochii!” Dar până și efortul ăsta mi se părea imposibil. Atunci, la fel ca regizorul baletului, am tras de o frânghie din creierul meu, apoi de încă una și de încă cinci, până când mi-au închis pleoapele. Gura îmi atârna deschisă, dar din ea nu ieșea niciun sunet, numai un geamăt hârâit. Dacă aș fi putut să rostesc cuvinte, ar fi fost: „Orice, numai asta nu”.

M-am trezit după paisprezece ore și am găsit un bilet de la tati, care zicea că e în salon, la o conferință despre păsările marine. Am sărit din pat, însă picioarele și stomacul mi s-au înmuiat din nou. Am tras de sfoara jaluzelei. Parcă eram într-o mașină de spălat. Am fost aruncată la loc pe pat. Tocmai traversam Strâmtoarea Drake. Aș fi vrut să absorb totul, dar aveam treabă.

Holul navei era ornat cu pungi pentru vomitat, îndoite ca niște evantaie și îndesate în îmbinările balustradei, în spatele dozatoarelor de spălat pe mâini, în buzunarele de pe uși. Nava era așa de înclinată, încât cu un picior eram pe un perete și cu celălalt pe dușumea. Cum zona recepției era foarte largă, nu existau balustrade de care să te ții dacă voiai s-o traversezi, așa că instalaseră un fel de plasă din sfori în stil Omul-păianjen. Eram singură pe acolo. La fel ca animalele bolnave, toți ceilalți se retrăseseră în vizuinile lor, să zacă. Am tras de ușa magazinului de suvenire, dar era încuiată. Femeia din spatele tejghelei și-a ridicat privirea. Se masa cu ceva pe încheietură.

— E deschis? am mimat eu din gură.

A venit și a dat la o parte banda de metal din partea de jos a ușii.

— Ai venit pentru hârtia de origami? m-a întrebat.

— Ha?

— Pasagerii japonezi fac o demonstrație de origami la unsprezece. Am hârtie, dacă vrei să participi.

Observasem grupul de turiști japonezi. Nu știau boabă de engleză, dar aveau propriul interpret, care le atrăgea atenția fluturând un băț de care atârnau panglici și un pinguin de pluș.

Nava s-a smucit, făcându-mă să aterizez într-un coș cu bluze de trening. Am încercat să mă ridic, dar nici vorbă să pot.

— Tot timpul e așa rău?

— Acum e destul de rău, a spus ea ducându-se în spatele tejghelei. Sunt valuri de nouă metri.

— Ați fost aici și de Crăciun?

— Da, am fost.

A deschis un borcănel fără etichetă și și-a băgat un deget înăuntru. A început să-și maseze cealaltă încheietură.

— Ce faceți? am întrebat. Ce e în borcan?

— E o cremă pentru rău de mare. Fără ea, niciun membru al echipajului n-ar putea să-și facă treaba.

— ABHR? am zis.

— Ăăă, da.

— Cum rămâne cu dischinezia tardivă?

— Uau! a făcut ea. Chiar te pricepi la asta. Medicul ne-a spus că dozajul este așa de mic, încât nu există riscuri.

— În excursia de Crăciun a fost o femeie, am zis. A cumpărat o grămadă de chestii de la magazinul de suvenire pe 26 decembrie, seara. Dacă vă dau numele ei și numărul cabinei, ați putea căuta bonul, ca să văd ce a cumpărat exact?

Fără să răspundă, femeia mi-a aruncat o privire ciudată.

— E mama mea, am adăugat. A cumpărat produse în valoare de patru sute de dolari.

I-am arătat raportul căpitanului cu cheltuiala făcută de mami la magazinul de suvenire.

— Ești aici cu tatăl tău? m-a întrebat ea.

— Mda.

— De ce nu te întorci în cabină până caut eu bonul? O să dureze cam zece minute.

I-am zis numărul și m-am târât ținându-mă de frânghii până la cabină. Am fost entuziasmată când am văzut un televizor, dar mi-a trecut entuziasmul când am constatat că singurele două canale difuzau *Mumble, cel mai tare dansator* și conferința despre păsările marine. S-a deschis ușa. Am sărit în picioare. Era tati… urmat de doamna de la magazin.

— Bee! Polly a spus că i-ai cerut o copie după bonul lui mami?

— Am primit instrucțiuni să-l chemăm pe tatăl tău, a zis ea rușinată. Dar am adus niște hârtie pentru origami.

M-am uitat urât la ea, în stilul lui Kubrick, apoi m-am trântit pe pat.

Tati i-a făcut semn din ochi că se ocupă el de aici înainte. Ușa s-a închis, iar el s-a așezat pe patul de alături.

— Naturaliștii s-au simțit prost din cauza discuției de aseară, a spus către spatele meu. M-au căutat. Căpitanul a vorbit cu tot

echipajul. După o pauză lungă, a zis pe un ton mai blând: Vorbește cu mine, Bee! Vreau să știu la ce te gândești, ce simți.

— Vreau s-o găsesc pe mami, am mormăit eu în pernă.

— Știu, puiule. Și eu vreau.

Mi-am întors capul spre el.

— Atunci de ce ești la o conferință idioată despre păsări? Te porți de parcă ar fi moartă. Ar trebui să încerci s-o găsești.

— Acum? Pe navă?

Pe noptieră erau îngrămădite picăturile pentru ochi ale lui tati, ochelarii de citit cu o lentilă acoperită, ochelarii de soare cu o lentilă acoperită, suportul ăla oribil de ochelari care se ține la rever, monitorul cardiac, câteva flacoane mici cu vitamine pe care le iei sub limbă. A trebuit să mă ridic în șezut.

— În Antarctica.

Am scos raportul căpitanului din rucsac. Tati a inspirat adânc.

— Ce faci cu ăla?

— O să mă ajute s-o găsesc pe mami.

— Nu de asta am venit aici. Am venit aici pentru că voiai să te împaci cu ideea.

— Ți-am spus asta doar ca să te păcălesc. Acum, mi se pare destul de evident că nu poți să spui asta cuiva și să te aștepți să nu-l deranjeze deloc. Dar atunci eram prea entuziasmată. Tu mi-ai dat ideea, tati, când mi-ai zis că scrisoarea de la tipul ăla de la Harmsen nu era decât limbaj avocățesc. Pentru că, dacă te uiți fără prejudecăți la raportul căpitanului, vezi că, de fapt, demonstrează că lui mami i-a plăcut la nebunie aici. Se simțea așa de bine, bea și ieșea toată ziua, încât s-a hotărât să mai rămână. Și mi-a scris o scrisoare prin care îmi zicea asta, ca să nu-mi fac griji.

— Pot să-ți dau o altă interpretare? a zis tati. Eu văd o femeie care stătea retrasă și bea o sticlă de vin la cină, apoi se ducea la bar pentru chestii mai tari. Asta nu înseamnă să te distrezi, ci să bei până mori. Sunt sigur că mami ți-a scris o scrisoare, dar era plină de aberații paranoice despre Audrey Griffin.

— Acolo zicea *cel mai probabil.*

— Numai că n-o să aflăm niciodată, pentru că nu a mai expediat-o.

— Poate i-a dat-o unui pasager să o expedieze când ajungea acasă, dar s-a pierdut.

— Cum de pasagerul ăsta n-a spus nimic când a fost interogat?

— Pentru că mami i-a cerut să nu spună nimănui.

— E o vorbă: „Când auzi zgomot de copite, gândește-te că sunt cai, nu zebre”. Știi ce înseamnă asta?

— Mda.

M-am lăsat să cad pe pernă, cu un pufăit sonor.

— Asta înseamnă că, atunci când încerci să descoperi ceva, nu trebuie să faci raționamente prea extravagante.

— Știu ce înseamnă.

Mi-am mutat capul pentru că aterizase pe o pată de salivă.

— Au trecut șase săptămâni și nimeni nu a primit nicio veste de la ea, a oftat el.

— E undeva și mă așteaptă pe mine. Ăsta e adevărul.

Partea dreaptă a feței mi-a fost atacată de o aură pulsantă de energie. Emana de la nimicurile lui tati de pe noptieră. Erau așa de multe și așa de frumos aranjate, de parcă tati ar fi fost fată. Mi se făcea rău de la ele. M-am ridicat numai să nu le mai văd.

— Nu știu de unde îți vin ideile astea, iubita mea, chiar nu știu.

— Mami nu s-a sinucis, tati!

— Asta nu înseamnă că, într-o seară, nu putea să bea prea mult și să cadă peste bord.

— Nu ar fi permis să se întâmple așa ceva.

— Vorbesc despre un accident, Bee. Prin definiție, accidentul nu e ceva ce permiți să se întâmple.

Din spatele scaunului de la birou s-a ridicat un nor de abur. Era umidificatorul pe care-l cumpărase mami pentru tati și care era acum băgat în priză, cu o sticlă de apă înfiptă în el, răsturnată, exact așa cum voia tati.

— Știu de ce *ție* ți-ar conveni ca mami să se fi sinucis. Până să rostesc cuvintele astea nici nu știam că erau tasate undeva, în stomac. Am continuat fără să stau pe gânduri: Pentru că o înșelai și acum ai scăpat și poți să zici bla-bla-bla, era nebună de mult.

— Bee, nu-i adevărat!

— Caută *tu* cai! Cât timp tu îți petreceai toată viața la muncă, eu și mami ne distram și ne simțeam super bine. Eu și mami trăiam una pentru alta. N-ar face *nimic* de genul ăsta, să se îmbete și să se apropie de balustrada unei nave de croazieră,

pentru că asta ar însemna să nu mă mai vadă niciodată. Iar faptul că tu crezi asta despre ea demonstrează cât de puțin o cunoști. Caută *tu* cai, tati!

— Atunci unde se ascunde? m-a întrebat el, începând să se enerveze. Pe un aisberg? Plutește pe o scândură? Ce a mâncat în tot timpul ăsta? Cum se încălzește?

— De asta voiam bonul de la magazin, am spus pronunțând apăsat cuvintele, că poate așa înțelegea. Ca să dovedesc că a cumpărat haine călduroase. Au de vânzare acolo. Le-am văzut. Geci, bocanci și căciuli. Vând și batoane energizante…

— Batoane energizante! Asta i-a pus capac lui tati. Batoane energizante? Pe asta te bazezi? Pielea de pe gâtul lui tati se subțiase și îi pulsa o venă. Geci și batoane energizante? Ai ieșit afară măcar?

— Nu, m-am bâlbâit eu.

S-a ridicat.

— Vino cu mine!

— De ce?

— Vreau să simți temperatura.

— Nu! i-am replicat cât am putut de ferm. Știu cum se simte frigul.

— Nu și genul ăsta de frig, a spus tati înșfăcând raportul căpitanului.

— E al meu! am țipat. E proprietate privată!

— Dacă te interesează așa mult faptele, vino cu mine!

M-a înșfăcat de glugă și m-a tras pe ușă afară. Eu mârâiam „Dă-mi drumul!”, el mârâia „Vii cu mine!”. Ne-am împuns cu coatele unul pe altul pe scara îngustă și abruptă un etaj, apoi două etaje, și ne zgâriam și ne boscorodeam așa de pătimaș, că nici n-am băgat de seamă că deveniserăm centrul atenției. Ne aflam în salon, iar japonezii stăteau la mese acoperite cu hârtie de origami, holbându-se la noi.

— Voi aici pentru origami? a zis interpretul lor cam nesigur, pentru că, pe de o parte, nu venise nimeni la atelierul lor, dar pe de altă parte, cine ar fi vrut să ne predea nouă arta origami-ului?

— Nu, mulțumim, a răspuns tati, dându-mi imediat drumul.

Am luat-o la fugă prin salon și, din greșeală, m-am atins de unul dintre scaune. Uitasem că era prins cu șuruburi de podea, așa că, în loc să se răstoarne, m-a lovit în coaste, făcându-mă să

ricoșez într-o masă acoperită de origami, la rândul ei prinsă cu șuruburi de podea. Chiar atunci, nava a început să se înalțe.

Tati era deasupra mea.

— Unde crezi…

— Nu ies afară cu tine!

Tot luptându-ne, zgâriindu-ne și pălmuindu-ne, eram ca un ghem din hârtie de origami și haine Patagonia noi-nouțe ce se rostogolea spre ieșire. Mi-am înfipt piciorul în prag ca tati să nu mă poată împinge mai departe.

— Oricum, ce mare crimă a comis mami? am țipat. Că avea o asistentă în India care-i făcea treburile? Samantha 2 nu-i același lucru? E ca oamenii să stea degeaba, pentru că au un robot care face toate rahaturile în locul lor. Ți-au trebuit zece ani din viață și miliarde de dolari să inventezi ceva pentru ca oamenii să nu fie nevoiți să-și trăiască viețile. Mami a găsit un mod de a face asta cu șaptezeci și cinci de cenți pe oră, și pentru asta ai încercat s-o bagi la spitalul de nebuni!

— Asta crezi tu?

— Erai o adevărată vedetă rock, tati, cum mergeai tu pe culoarul din naveta Microsoft.

— Nu am scris eu asta!

— Iubita ta a scris! am strigat. Toți știm adevărul. Mami a fugit pentru că te-ai îndrăgostit de admina ta.

— Mergem afară.

Se pare că tot antrenamentul la sală a avut efect, pentru că tati m-a ridicat cu un braț de parcă eram făcută din plută, iar cu celălalt a deschis ușa cu putere.

Chiar înainte să se închidă, i-am zărit cu coada ochiului pe bieții japonezi. Nu se mișcase nimeni. Unele mâini rămăseseră în aer, înghețate, fără să mai finalizeze îndoitura. Părea diorama unei prezentări de origami dintr-un muzeu de ceară.

Nu ieșisem încă afară de când vasul ridicase ancora. Imediat au început să mă înțepe urechile, iar nasul mi-a devenit o piatră degerată la extremitatea feței. Vântul bătea așa de tare, încât mi-a înghețat ochii pe dinăuntru. Obrajii păreau gata să-mi crape.

— Nici măcar n-am ajuns în Antarctica! a urlat tati ca să acopere vântul. Simți cât de frig e? Zi, simți?

Am deschis gura, și saliva dinăuntru a înghețat. Gura mea părea o peșteră plină de gheață. Când am înghițit, ceea ce a necesitat mult efort, am simțit gustul morții.

— Cum a rămas Bernadette în viață timp de cinci săptămâni, în condițiile astea? Uită-te în jurul tău! Simte aerul! Nici nu suntem încă în Antarctica!

Mi-am tras mâinile sub mâneci și am strâns în pumni degetele amorțite.

Tati mi-a scuturat rapoartele în față.

— Singurul adevăr de aici este că mami a fost în siguranță la bord pe 5 ianuarie, la ora 18.00, și apoi a început să bea. Nava nu s-a mai oprit nicăieri pe urmă, căci valurile erau prea mari. Și gata. Cauți fapte? Simte toate astea. Vântul, frigul, astea sunt fapte!

Tati avea dreptate. E mai deștept decât mine, și avea dreptate. N-aveam s-o găsesc niciodată pe mami.

— Dă-mi alea! i-am spus, întinzându-mă după rapoarte.

— Nu te las să faci asta, Bee! Nu e bine pentru tine să cauți tot timpul ceva care nu e acolo!

Tati mi-a fluturat raportul în față; am încercat să-l apuc, dar încheieturile îmi erau prea țepene, și mâinile mi s-au agățat în mâneci. După aceea a fost prea târziu, căci absolut fiecare bucată de hârtie a fost absorbită de ceruri.

— Nu! E tot ce am!

Cu fiecare cuvânt rostit, răsuflarea înghețată îmi tăia interiorul plămânilor.

— Nu e tot ce ai, a zis tati. Mă ai pe mine.

— Pe tine te urăsc!

Am alergat în cabină și am mai înghițit două pastile albe nu pentru că mi-era rău, ci pentru că știam că aveau să mă lase lată, și pur și simplu am dormit. La un moment dat m-am trezit și nu mai eram obosită. M-am uitat afară pe geam. Marea era neagră și agitată, la fel și cerul. O pasăre marină atârna în aer. Ceva plutea pe apă. Era o bucată imensă de gheață, primul vestitor al tărâmului oribil care ne aștepta. Am mai luat două pastile și m-am culcat la loc.

•

Camera s-a umplut de muzică, la început foarte discret, apoi din ce în ce mai tare. *I'm starting with the mart in the minor...*

Era Michael Jackson, care ne trezea din difuzoare, iar lumina ce intra prin spărtura dintre jaluzele mă orbea pur și simplu.

— Ei, bună dimineața! a zis vocea cu accent neozeelandez. După obișnuita pauză amenințătoare, a continuat: Pentru aceia dintre dumneavoastră care nu ați avut plăcerea de a vă uita pe fereastră, bine ați venit în Antarctica! Când am auzit cuvintele astea, am sărit din pat. Mulți sunteți deja pe punte și vă bucurați de dimineața aceasta senină și liniștită. Am zărit pământul prima dată la 6.23, când am ajuns la insula Snow Hill, iar acum ne îndreptăm spre golful Deception.

Am tras de sfoara jaluzelelor.

Insula aceea neagră, stâncoasă, cu zăpadă în vârf, apă neagră dedesubt și un cer imens, cenușiu, deasupra, era Antarctica. Am simțit un nod enorm în stomac, pentru că, dacă Antarctica ar fi putut să vorbească, ar fi spus un singur lucru: „Locul tău nu este aici”.

— Îmbarcarea în Zodiace începe la 9.30, a continuat neozeelandezul. Naturaliștii și experții cameramani vor conduce expedițiile. Pentru cei care preferă să meargă cu caiacul, avem întotdeauna caiace disponibile. Temperatura este minus treisprezece grade Celsius, opt grade Fahrenheit. Bună dimineața și încă o dată bun venit în Antarctica!

În cameră a intrat brusc tati.

— Te-ai trezit! Ce zici, mergem să înotăm?

— Să înotăm?

— Este o insulă vulcanică, a zis el. E un izvor termal care încălzește o bucată din ocean, aproape de țărm. Ce zici? Vrei să înoți în Oceanul Antarctic?

— Nu. Mă uitam la mine. Parcă vechea Bee stătea acolo și mă certa: „Ce tot spui? Ți-ar plăcea la nebunie să faci asta. Kennedy ar lua-o razna dacă ar auzi”. Dar noua Bee era cea care-mi controla vocea, și ea a răspuns: Poți să te duci, tati.

— Am senzația c-o să te răzgândești, a spus el vesel.

Amândoi știam însă că se prefăcea.

Au trecut zilele. Niciodată nu-mi dădeam seama ce oră era, pentru că soarele nu apunea niciodată, așa că mă luam după tati. El își punea alarma să sune la șase, ca acasă, apoi se ducea la sală, apoi îl auzeam pe Michael Jackson cântând și tati se ducea la duș. Își făcuse un sistem: își lua chiloți curați la baie și

ieșea îmbrăcat cu ei, apoi își punea restul hainelor în cameră. O dată a zis:

— Ce chestie, nu-mi găsesc nicăieri vasul pentru irigații nazale.

Apoi se ducea la micul dejun. Se întorcea cu o farfurie de mâncare pentru mine și cu o copie xeroxată a *New York Times Digest* pe care scria cu litere mari, de mână, în partea de sus: EXEMPLAR NUMAI PENTRU RECEPȚIE. A NU SE DUCE ÎN CABINĂ. Era copiat pe versoul meniurilor din ziua precedentă. Îmi plăcea să văd ce fel de pește serviseră în ajun, pentru că nu auzisem niciodată de peștele-dinte, de merluciu, de meru cenușiu sau de sparos. Le-am păstrat, în caz că trebuie să-i dovedesc lui Kennedy.

După aceea, tati, regele îmbrăcatului în straturi, își punea elaborat hainele de expediție, se dădea cu cremă de protecție solară și balsam de buze, își punea picăturile de ochi și se ducea afară.

Abia după ce pleca și ultima barcă gonflabilă reveneam și eu la viață. Nu mai eram decât eu și menajerele. Mă duceam la ultimul etaj, unde era biblioteca, și acolo urmăream scorul unui joc epic Coloniștii din Catan pe care-l jucau câțiva pasageri. Erau și niște puzzle-uri, ceea ce m-a entuziasmat, pentru că ador puzzle-urile, dar în fiecare cutie era un bilet pe care scria „Din acest puzzle lipsesc șapte piese” sau vreun alt număr, așa că mă gândeam: „De ce aș face puzzle-ul ăsta?” Mai era o doamnă acolo, care nu cobora niciodată de pe navă, nu știu de ce. Nu vorbea cu mine, dar rezolva mereu sudoku dintr-o broșură pentru începători. Deasupra fiecărei pagini scria locul în care rezolvase careul, ca amintire. Pe toate paginile scria „Antarctica”. Totuși, în cea mai mare parte a timpului stăteam pur și simplu în bibliotecă. Avea ferestre mari pe toate părțile, așa că vedeam tot. Tot ce trebuie să știți despre Antarctica este că e formată din trei fâșii orizontale. În partea de jos e fâșia de apă, care ia nuanțe de la negru la gri-albăstrui. Deasupra e fâșia de pământ, care, de obicei, este neagră sau albă. Apoi e fâșia de cer, un fel de gri sau albastru. Antarctica nu are un steag, dar, dacă ar avea, ar trebui să aibă trei fâșii orizontale în nuanțe diferite de gri. Dacă ați vrea să dați dovadă de spirit artistic, ați putea să-l faceți complet gri și să spuneți că, de fapt, acolo sunt

trei fâșii de gri, una pentru apă, una pentru pământ și una pentru cer, numai că explicația ar dura probabil prea mult.

În cele din urmă, flotila de bărci Zodiac se întorcea la navă. Nu-mi dădeam seama pe care era tati, pentru că toți pasagerii primeau aceleași geci cu glugă roșie și pantaloni de zăpadă de aceeași culoare, probabil pentru că roșul se vede cel mai bine pe fundal gri. Ghizii poartă negru. Mă întorceam în cameră înainte să ajungă prima barcă, pentru ca tati să creadă că stătusem acolo îmbufnată toată ziua. În fiecare zi, menajera îmi lăsa pe pernă un prosop răsucit sub forma unui iepuraș, care avea accesorii din ce în ce mai elaborate. Mai întâi, iepurele din prosop purta ochelarii mei de soare, apoi bentița, apoi una dintre benzile nazale ale lui tati.

Tati năvălea în cameră aducând frigul cu hainele lui, dar și o mulțime de informații și povești. Îmi arăta pozele pe aparatul lui de fotografiat, spunându-mi că în realitate era mult mai frumos. Apoi se ducea în sala de mese să mănânce de prânz și îmi aducea și mie câte ceva, după care pleca din nou în excursia de după-amiază. Momentul meu preferat din zi era recapitularea de seară, pe care o urmăream la televizor, în cameră. În fiecare zi, scafandrii plonjau să filmeze fundul oceanului. În apa aceea ostilă și întunecată, trăiau – se pare – milioane dintre cele mai ciudate creaturi pe care le-am văzut vreodată, cum ar fi castraveți-de-mare lucioși, viermi acoperiți de spini unduitori, lungi de treizeci de centimetri, stele-de-mare în culori fluorescente și copepode pătate și dungate de parcă ar fi scoase din *Yellow Submarine*[42]*.* Motivul pentru care nu folosesc denumirea lor științifică (nu că aș face-o vreodată) este că încă nu au una. Pe cele mai multe creaturi le văd și ei tot pentru prima dată.

Am încercat să-l iubesc pe tati și să nu-l urăsc pentru veselia lui falsă și pentru felul cum se îmbrăca. Am încercat să mă gândesc la ce a văzut mami la el pe vremea când era arhitectă. Am încercat să mă pun în locul cuiva care crede că orice gest mic pe care-l face el este o încântare. Era trist, totuși, pentru că mi se făcea rău numai când mă gândeam la el și la toate accesoriile lui. Îmi doream să nu-l fi comparat pe tati cu o fată-

[42] Film muzical de aventuri/fantezie al formației britanice The Beatles, apărut în 1968 (n.tr.).

gigant, pentru că, odată ce te gândești la așa ceva, nu mai poți să-ți ștergi imaginea din cap.

Uneori era așa de frumos acolo, că nu-mi venea să cred ce norocoasă eram. Treceam pe lângă aisberguri care pluteau în mijlocul oceanului. Erau enorme și aveau niște formațiuni ciudate sculptate în ele. Erau impresionante și atât de maiestuoase, că simțeai cum ți se frângea inima, dar, de fapt, nu sunt decât niște bucăți de gheață care nu înseamnă nimic. Erau plaje de abanos presărate cu zăpadă și uneori vedeai câte un pinguin imperial singuratic, uriaș, cu obraji portocalii, stând pe un aisberg, și habar n-aveai cum ajunsese acolo sau cum avea să coboare sau dacă voia măcar să coboare. Pe alt aisberg, o focă-leopard zâmbitoare stătea la soare de parcă n-ar fi fost în stare să facă rău nici unei muște, deși este cel mai crud prădător de pe planetă și n-ar ezita nicio clipă să sară pe un aisberg, să înșface un om cu dinții ei ascuțiți, să-l tragă în apa rece ca gheața și să-l scuture până când i s-ar desprinde pielea de pe el. Uneori mă uitam peste marginea navei la gheața de pe ocean, dispusă ca niște piese albe de puzzle care nu se vor potrivi niciodată și care, când treceam printre ele, se ciocneau asemenea cuburilor de gheață dintr-un cocktail. Erau balene *peste tot.* O dată am văzut un grup de cincizeci de balene ucigașe, mame și pui, jucându-se împreună, șuierând voioase, și pinguini sărind pe oceanul indigo asemenea unor purici, apoi propulsându-se în siguranță pe un aisberg. Dacă ar trebui să aleg, asta ar fi partea mea preferată, felul în care pinguinii sar afară din apă pe uscat. Cum nu prea multă lume ajunge să vadă așa ceva, m-am străduit să memorez imaginile cât mai bine și să încerc să găsesc cuvinte pentru măreția lor. Apoi mă gândeam la ceva aiurea, de exemplu, cum îmi scria mami biletele, pe care mi le punea în pachetul de prânz. Includea și unul pentru Kennedy, care nu primea niciodată biletele de la mama ei, iar unele erau povești pe care le jucam săptămâni la rând. Și mă ridicam de la locul meu din bibliotecă să mă uit prin binoclu. Dar mami nu era niciodată acolo. În curând am încetat să mă mai gândesc la casă, la prieteni, pentru că, atunci când ești pe o navă în Antarctica și nu există nici zi, nici noapte, cine mai ești? Cred că ce vreau să spun este că am fost o fantomă pe o navă-fantomă, într-un tărâm-fantomă. Ar fi putut fi mai bine, dar ar fi putut fi și mai rău.

Într-o seară, când se făcea recapitularea evenimentelor de peste zi, tati mi-a adus o farfurie de pateuri cu brânză, după care s-a întors în salon, iar eu am privit conferința la televizor. Un om de știință a ținut o prezentare despre numărarea puilor de pinguin ca parte a unui studiu în desfășurare. După aceea a venit momentul să anunțe planul pentru a doua zi: vizitarea, la Port Lockroy, a unui avanpost militar britanic, rămas din al Doilea Război Mondial, transformat în prezent în Muzeul Patrimoniului Antarctic, în care *trăiesc oameni* și există un *magazin de suvenire* și un *oficiu poștal.* Unde suntem cu toții încurajați să *cumpărăm timbre cu pinguini* și *să trimitem scrisori acasă*!

Inima a început să-mi bată cu putere, iar eu am început să mă plimb încoace și încolo prin cameră, repetându-mi agitată: „O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!” și așteptându-l pe tati să se năpustească pe ușă.

— Ei, doamnelor și domnilor! s-a auzit vocea din difuzoare. Aceasta a fost încă o recapitulare minunată. *Chef* Issey tocmai m-a informat că cina este gata. *Bon appétit.*

Am luat-o la goană spre salon, crezând că poate tati a rămas acolo uimit, dar grupul se risipise. O mulțime de oameni forfoteau pe scări. Am alergat la scara din spate și m-am dus în sala de mese pe drumul ocolit. Tati era acolo, stătea la masă cu un tip.

— Bee! Stai cu noi la cină?

— Păi, n-ai fost la recapitulare?

— Ba da. Ți-l prezint pe Nick, care studiază coloniile de pinguini. Tocmai îmi povestea că tot timpul are nevoie de ajutoare ca să numere puii de pinguini.

— Bună… Eram atât de speriată de tati în momentul acela, încât am făcut un pas în spate și m-am lovit de un chelner. Scuze… Bună!… Pa!

Apoi am făcut stânga împrejur și am plecat de acolo cât de repede am putut.

M-am dus în camera hărților, unde se află o masă uriașă cu o hartă a Peninsulei Antarctice. În fiecare zi mă uitam cum membrii echipajului marcau traseul navei cu o linie punctată, după care pasagerii veneau și se străduiau s-o copieze pe hărțile lor. Am deschis un sertar imens, unde am găsit harta

călătoriei lui mami. Am pus-o deasupra și am urmărit cu degetul linia punctată. Bineînțeles, nava ei făcuse escală la Port Lockroy.

A doua zi dimineață, când tati s-a dus la sală, am ieșit pe punte. Trântită direct pe malul stâncos se afla o clădire neagră de lemn, în formă de L, ca două hoteluri de la Monopoly, cu ferestre cu tocuri albe și obloane roșii, vesele. Peisajul era presărat cu pinguini. Pe fundal era un câmp de zăpadă, iar deasupra lui se înălța un munte mare, ascuțit, flancat de șapte piscuri mai mici, Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici.

Tati se înscrisese mai întâi într-o excursie cu caiacul, apoi într-o vizită la Port Lockroy cu al doilea grup. După plecarea lui, am smuls eticheta de pe geaca și pantalonii roșii și m-am echipat. M-am alăturat fluxului de turiști care bocăneau țepeni pe scări până la puntea de jos. Era plină de dulapuri și, de o parte și de alta, se căscau două guri unde erau priponite docurile plutitoare. M-am dus pe rampă, unde o barcă gonflabilă ce-și aștepta pasagerii arunca stropi în jur.

— Port Lockroy? m-a întrebat un membru al echipajului. Ai scanat ecusonul la plecare?

Mi-a arătat din cap un stand cu un computer. Mi-am scanat ecusonul. Pe ecran a apărut poza mea, însoțită de cuvintele: ÎȚI DORIM O EXCURSIE FRUMOASĂ, BALAKRISHNA! La început m-am enervat pe Manjula, care ar fi trebuit să se ocupe de asta, dar apoi mi-am adus aminte că, de fapt, Manjula era un bandit informatic.

Vreo douăsprezece costume roșii s-au înghesuit în Zodiac, cu Charlie la motor. Majoritatea erau femei care văzuseră pinguini cât să le ajungă o viață și care acum simțeau că venise momentul să facă și niște *cumpărături.* Tot puneau întrebări despre ce puteau găsi de cumpărat acolo.

— Nu știu, a zis Charlie fără mare chef. Tricouri.

Era prima oară când ieșeam pe apa sticloasă. Vântul rece mă ataca din toate părțile. Toată ființa mea se micșorase brusc și, de fiecare dată când mă mișcam, pielea mi se atingea de o nouă bucată rece din costum, așa că nu m-am mai clintit. Îmi întorceam capul cât mai puțin posibil, atât cât era nevoie ca să văd țărmul. Cu cât ne apropiam mai mult de Port Lockroy, cu atât clădirea devenea mai mică, în mod bizar, și atunci m-am speriat prima dată. Charlie a accelerat ca să urce Zodiacul pe stânci. Am coborât pe burtă de pe marginea umflată a bărcii și

mi-am aruncat vesta de salvare. M-am cățărat pe stâncile mari, evitând pinguinii gentoo, care cântau în timp ce-și păzeau cuiburile din piatră, până am ajuns la o rampă de lemn care ducea spre intrare. Un steag britanic flutura în vântul cenușiu. Cum eram prima din grup, am deschis ușa larg. Am fost întâmpinați de două fete la vârsta studenției care ne-au zâmbit larg.

— Bine ați venit la Port Lockroy! au zis ele cu accent britanic.

Era una din situațiile acelea nefericite în care și înăuntru era la fel de frig ca afară. Ne aflam într-o cameră dreptunghiulară, cu pereții colorați în turcoaz. Acesta era magazinul de suvenire, cu bannere colorate atârnând din tavan, cu mese pline de cărți, calendare, animale de pluș, vederi, dar și bijuterii și rafturi din sticlă cu hanorace, șepci de baseball și orice alte obiecte pe care se poate broda un pinguin. Nici urmă de mami, dar ce să caute ea acolo, nu era decât magazinul de suvenire.

În partea opusă a camerei era o deschizătură care ducea spre restul portului, dar o blocau englezoaicele. Mi-am păstrat calmul și m-am prefăcut interesată de panourile cu informații și de hărți, în timp ce ceilalți pasageri intrau rând pe rând și se extaziau cu ah-uri și oh-uri la prada din fața lor. Până și doamna cu sudoku se dezlipise de salon pentru ieșirea aceea.

— Bine ați venit la Port Lockroy! ziceau pe rând fetele. Bine ați venit la Port Lockroy! Bine ați venit la Port Lockroy!

Aveam impresia că stăteam acolo de o oră.

— Unde sunt oamenii care locuiesc aici? le-am întrebat pe fete în cele din urmă. Voi unde locuiți?

— Aici, unde vezi, a spus una din ele. Să așteptăm să ajungă toată lumea, ca să începem prezentarea.

— Bine ați venit la Port Lockroy! au început ele din nou. Bine ați venit la Port Lockroy!

— Dar unde *dormiți?* am vrut să știu.

— Bine ați venit la Port Lockroy! A venit toată lumea? A, mai vin câteva persoane.

— Există un fel de sală de mese sau alt loc unde-s ceilalți oameni?

Dar fetele priveau peste mine.

— Bine ați venit la Port Lockroy! Bine ați venit la Port Lockroy! Bine, se pare că s-a strâns toată lumea.

Una din ele a început să-și turuie poezia.

— În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Port Lockroy a fost un avanpost secret pentru armata britanică.

Apoi s-a oprit, pentru că tocmai intrase grupul de turiști japonezi și, odată cu ei, obișnuita stare de ușoară confuzie. Nemaiputând rezista, m-am strecurat pe lângă englezoaice.

Erau două camere mici. M-am dus în cea din stânga, un centru de comandă de modă veche, cu birouri și mașinării ruginite pline de cadrane și mânere, dar fără picior de om. În capătul îndepărtat am văzut o ușă pe care scria ACCESUL INTERZIS. Am trecut pe lângă un perete înțesat cu cărți rufoase și am deschis-o. M-am retras orbită de o lumină puternică. Ușa dădea în afară, spre un câmp de zăpadă. Am închis-o la loc și am făcut cale-ntoarsă, spre camera cealaltă.

— Acum funcționează ca muzeu viu, zicea una din fete. În 1996, UK Antarctic Heritage Trust a finanțat renovarea sa…

A doua cameră era o bucătărie cu plite ruginite și rafturi pline de rații cu mâncare ciudată și conserve britanice. Și aici era o ușă pe care scria ACCESUL INTERZIS. Am fugit la ea și am deschis-o cu putere. Din nou… un alb șocant, de la care mi-au dat lacrimile.

Am închis-o repede. După ce mi s-au reacomodat ochii, am intrat în secțiunea principală și am încercat să mă dumiresc. Bun, erau numai trei uși. Ușa din față, pe care am intrat noi, și cele două care dădeau în afară…

— Locuim aici trei luni pe an, le spuneau fetele grupului, cât durează vara antarctică. Ne ocupăm de magazinul de suvenire și de oficiul poștal…

— Nu înțeleg, le-am întrerupt. Câți oameni locuiesc aici?

— Doar noi două.

— Unde locuiți, adică, pe bune? Unde dormiți?

— Aici, a zis ea.

— Cum adică *aici?*

— Ne întindem sacii de dormit pe jos, în magazin.

— Unde vă duceți la baie?

— Afară…

— Unde vă spălați rufele?

— Păi…

— Unde faceți duș?

— Așa trăiesc ele, m-a repezit o turistă. Avea pistrui, ochi albaștri și o grămadă de fire albe în părul blond. Uite ce-i, ești

nepoliticoasă. Fetele astea vin aici pentru trei luni și fac pipi într-o conservă și se șterg cu șervețele umede de dragul aventurii.

— Deci chiar sunteți numai vouă două aici? am zis eu fără vlagă.

— O, da. Doar noi și pasagerii de pe vasele de croazieră care ne vizitează, ca voi.

— Și nu a coborât nimeni din vasele astea ca să rămână aici cu voi…?

Sunetul cuvintelor în timp ce le rosteam și toată ideea aceasta că mami ar fi putut să fie acolo, așteptându-mă pe mine, mi s-au părut atât de copilărești, încât am izbucnit brusc în cele mai copilărești lacrimi. Amestecată printre ele era și furia că-mi lăsasem speranța s-o ia la goană atât de prostește. Mucii îmi curgeau pe față, în gură, pe bărbie și pe geaca mea roșie nouă, de care fusesem așa de bucuroasă, pentru că puteam s-o păstrez.

— O, Doamne! a zis turista. Ce-a pățit?

Nu mă puteam opri din plâns. Eram blocată într-un decor de bâlci cu rații de pemican, fotografii cu Doris Day, lăzi de whisky, o conservă ruginită de Quaker Oats din vremea când tipul de pe etichetă era tânăr, telegrafe Morse, lenjerie de corp tip combinezon, cu tur detașabil, agățată pe frânghii și bavete pentru bebeluși cu inscripția CLUB DE PLAJĂ ANTARCTICA. Charlie, cu bărbia coborâtă, a spus ceva în stația prinsă de geacă. O mulțime de doamne îngrijorate au întrebat: „Ce se întâmplă?”, o chestie pe care știu acum s-o spun în japoneză: *Anata wa daijōbudesu*?

Mi-am croit drum prin aglomerarea de nailon și am ieșit pe ușa din față. Am coborât poticnindu-mă pe rampă și, când am ajuns jos, m-am cățărat pe niște stânci mari, cât de departe am putut, oprindu-mă abia într-un golfuleț. M-am uitat în urmă, dar n-am văzut pe nimeni, așa că m-am așezat să-mi trag sufletul. O focă-elefant, înfășată în propria grăsime, stătea într-o rână. Nu-mi dădeam seama cum avea să se mai miște de acolo. Ochii ei erau ca niște nasturi mari și negri, din care curgeau lacrimi negre. Și din nas îi curgea o chestie neagră. În clipa în care m-am oprit, m-a cuprins frigul. Scoteam aburi denși de fiecare dată când expiram. Nu știam dacă mai aveam să mă mișc vreodată. Antarctica chiar era un loc îngrozitor.

— Bee, draga mea?

Era tati.

— Vă mulțumesc, i-a zis el încet unei doamne japoneze, care probabil îl condusese până la mine.

S-a așezat și mi-a întins o bandană.

— Am crezut că e aici, tati.

— Înțeleg de ce ai crezut asta.

Am plâns puțin, apoi m-am oprit. Însă plânsul a continuat. Plângea tati.

— Și mie mi-e dor de ea, Bee. Pieptul i s-a scuturat cu putere, de parcă nu știa cum să plângă. Știu că ți se pare că numai ție ți-e dor de ea, dar mami a fost prietena mea cea mai bună.

— A fost prietena *mea* cea mai bună, l-am corectat.

— Eu am cunoscut-o înaintea ta.

Nici măcar nu era amuzant. Acum că tati plângea, m-am gândit că nu era posibil ca *amândoi* să stăm pe o stâncă din Antarctica și să bocim de mama focului.

— O să fie OK, tati.

— Ai perfectă dreptate, a zis el. Totul a început cu scrisoarea aia pe care i-am trimis-o doctoriței Kurtz. Nu încercam decât s-o ajut pe mami. Trebuie să mă crezi.

— Știu.

— Ești nemaipomenită, Bee. Întotdeauna ai fost nemaipomenită. Ai fost cea mai mare realizare pentru noi amândoi.

— Nu prea.

— E adevărat. M-a cuprins cu brațul și m-a tras mai aproape. Umărul meu se potrivea perfect sub al lui. Puteam deja să-i simt căldura de la subraț, așa că m-am cuibărit mai bine. Uite, încearcă-i pe ăștia, mi-a spus el.

S-a scotocit în geacă și a scos două plăcuțe din acelea care-ți țin de cald. Am scos un urlet, atât de bine-mi făceau.

— Știu că nu ți-a fost ușor în excursia asta, Bee. Nu e ceea ce voiai tu să fie. Cu un oftat sentimental, tati a adăugat: îmi pare rău că a trebuit să citești toate documentele alea. Nu erau pentru tine. O adolescentă de cincisprezece ani nu ar trebui să citească așa ceva.

— Mie îmi pare bine că le-am citit.

Nu știam că mami mai avusese atâtea sarcini. Mă simțeam de parcă ar fi putut să existe atâția copii pe care mami ar fi preferat să-i aibă înaintea mea și pe care i-ar fi iubit la fel de

mult ca pe mine, numai că eu eram singura care supraviețuise și eram defectă, din cauza inimii.

— Paul Jellinek avea dreptate, a zis tati. E un tip extraordinar, un prieten minunat. Mi-ar plăcea să mergem în L.A. și să ne întâlnim cu el într-o zi. El a cunoscut-o cel mai bine. Și-a dat seama că Bernadette avea nevoie să creeze.

— Altfel avea să devină o amenințare pentru societate, am completat eu.

— Aici am greșit eu față de mama ta. Era o artistă care nu mai crea. Ar fi trebuit să fac tot ce-mi stătea în putință ca s-o aduc înapoi.

— De ce n-ai făcut-o?

— Nu am știut cum. Să încerci să determini un artist să creeze… e o muncă imensă. Eu scriu coduri. Nu am înțeles. Nici acum nu înțeleg. Știi, până să citesc articolul ăla din *Artforum,* uitasem că am cumpărat Straight Gate cu banii din bursa MacArthur primită de mami. Parcă nu casa se prăbușea în jurul nostru, ci visurile și speranțele lui Bernadette.

— Nu știu ce are toată lumea cu casa noastră, am zis.

— Ai auzit vreodată spunându-se că creierul este un mecanism de redresare?

— Nu.

— Să zicem că primești un cadou, îl deschizi și vezi un colier cu diamante fabulos. La început, ești în culmea fericirii și îți vine să țopăi de colo colo de entuziasm. A doua zi, colierul încă te face fericită, dar mai puțin. După un an, vezi colierul și te gândești: „A, vechitura aia!” La fel e și cu emoțiile negative. Să zicem că ți se crapă parbrizul și ești tare supărat. „Vai, nu, parbrizul meu, abia mai văd prin el, ce tragedie!” Dar nu ai destui bani să-l repari, așa că mergi în continuare cu el. Peste o lună, cineva te întreabă ce s-a întâmplat cu parbrizul și tu zici: „Cum adică?” Deoarece creierul tău i-a diminuat importanța, aducând emoțiile la nivelul normal.

— Prima dată când am intrat în casa lui Kennedy, avea mirosul ăla îngrozitor pe care-l are de obicei casa ei, pentru că mama lui Kennedy prăjește tot timpul pește. Am întrebat-o pe Kennedy: „Ce-i cu mirosul ăsta grețos?”, iar ea a răspuns: „Ce miros?”

— Exact! a zis tati. Știi de ce face asta creierul?

— Nț.

— Pentru supraviețuire. Trebuie să fii pregătit pentru experiențe noi pentru că, adesea, ele indică un pericol. Dacă trăiești în junglă, printre flori parfumate, trebuie să nu mai fi copleșit de mirosul lor, pentru că altfel n-ai mai putea să simți mirosul unui animal de pradă. De asta creierul este considerat un mecanism de redresare. E pur și simplu o chestie de supraviețuire.

— Ce tare!

— La fel e și cu Straight Gate. Noi am diminuat importanța găurilor din tavan, a bălților de pe jos, a camerelor în care nu se putea intra. Îmi pare rău să-ți spun asta, dar nu așa trăiesc oamenii de obicei.

— Așa trăiam noi, am zis.

— Ai dreptate.

A trecut mult timp. Era plăcut. Eram doar noi doi și foca. Tati și-a scos strugurelul și s-a dat cu el pe buze.

— Am fost ca Beatles, tati.

— Știu că tu așa crezi, iubita mea.

— Serios. Mami e Paul, tu ești John, eu sunt George, iar înghețată e Ringo.

— Înghețată! a zis tati râzând.

— Înghețată, care își disprețuiește trecutul și se teme de viitor, am spus eu.

— Poftim? a întrebat tati în timp ce-și freca buzele una de alta.

— E o chestie pe care a citit-o mami într-o carte despre Ringo Starr. Acum, Ringo își disprețuiește trecutul și se teme de viitor, așa scria acolo. Cred că niciodată n-a mai râs mami atât de tare ca atunci. De fiecare dată când o vedeam pe Înghețată stând așa, cu gura deschisă, ziceam: „Biata înghețată, își disprețuiește trecutul și se teme de viitor”.

Tați a zâmbit larg.

— Soo-Lin, am început eu, dar mi-era greu să-i rostesc până și numele. E drăguță, dar e ca și cum ai pune caca în tocană.

— Caca în tocană? s-a mirat el.

— Să zicem că faci o tocană, și e tare bună, și vrei s-o mănânci, da?

— Așa, a zis tati.

— Apoi, amesteci un pic de caca în ea. Chiar dacă e o cantitate mică de tot și chiar dacă amesteci bine-bine, îți mai vine s-o mănânci?

— Nu.

— Deci asta înseamnă caca în tocană, am încheiat eu.

A fost prima dată când mi-am dat voie să mă uit cu adevărat la el în toată călătoria. Purta pe cap o bentiță din acelea care-ți acoperă numai urechile, iar pe nas se dăduse cu oxid de zinc. În plus, restul feței îi lucea de la crema de protecție solară și de la cea de hidratare. Avea ochelari negri de drumeție, cu protecții laterale, iar lentila acoperită nici nu se mai vedea, pentru că și cealaltă era la fel de neagră. Chiar nu aveam niciun motiv să-l urăsc.

— Ca să știi, a zis tati, nu ești singura cu idei ciudate despre ce s-a întâmplat cu mami. M-am gândit că poate a coborât de pe navă și, când m-a văzut cu Soo-Lin, ne-a evitat cumva. Așa că știi ce am făcut?

— Ce?

— Am angajat un vânător de recompense din Seattle să se ducă la Ushuaia și s-o caute.

— Pe bune? Un vânător de recompense adevărat?

— Se specializează în găsirea oamenilor departe de casă. Cineva de la muncă mi l-a recomandat pe tipul ăsta. Două săptămâni a căutat-o pe Bernadette în Ushuaia, a verificat vasele de croazieră care intrau și plecau din port, hotelurile. N-a găsit nimic. Apoi am primit raportul căpitanului.

— Mda, am oftat eu.

— Bee, a zis el precaut, trebuie să-ți spun ceva. Ai observat că nu am luat-o razna din cauză că n-am putut să-mi verific e-mailurile?

— Nu prea.

M-am simțit prost, pentru că abia atunci mi-a trecut prin minte că nu mă gândisem deloc la tati. Avea dreptate, de obicei stătea numai cu nasul în e-mailuri.

— Are loc o reorganizare imensă, pe care probabil o anunță chiar când stăm noi aici, pe stâncile astea. S-a uitat la ceas. Azi suntem în zece?

— Nu știu, am zis. Poate.

— Începând cu data de zece, proiectul Samantha 2 este anulat.

— Anulat?

Nici măcar nu înțelegeam cum putea să se concretizeze termenul ăsta.

— S-a terminat. Ne mută la jocuri.

— Adică la chestii ca Xbox?

— Cam așa ceva. Walter Reed s-a retras din cauza reducerilor de buget. La Microsoft, dacă nu vinzi, nu ești nimic. Dacă Samantha 2 trece la jocuri, măcar pot să vândă milioane de exemplare.

— Dar cum rămâne cu toți paraplegicii cu care ai lucrat?

— Sunt în discuții cu UW. Sper să-mi continui munca acolo. E complicat, pentru că Microsoft are brevetele de invenție.

— Credeam că tu ai brevetele, am spus.

— Eu am cuburile. Microsoft are brevetele.

— Vrei să zici că o să pleci de la Microsoft?

— Vreau să zic că *am plecat* de la Microsoft.

— Tati… Am simțit cum o tristețe teribilă îmi curgea prin cap și mă umplea până la margine, de parcă eram o sticlă din acelea de miere, în formă de urs. Am crezut c-o să explodez de atâta tristețe. Ce ciudat e!

Atât am putut să spun.

— E momentul potrivit acum să-ți dezvălui ceva și mai ciudat? a zis el.

— Cred că da, am spus.

— Soo-Lin e însărcinată.

— Ce?

— Ești prea mică să înțelegi lucrurile astea, dar s-a întâmplat o singură dată, într-o noapte. Băusem prea mult. S-a terminat chiar în clipa în care a început. Știu că probabil ți se pare… ce cuvânt ai folosi tu… grețos?

— Nu zic niciodată „grețos”.

— Tocmai ai zis, mi-a amintit el. Așa ai zis despre mirosul din casa lui Kennedy.

— Chiar e însărcinată? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Dap.

Bietul de el, părea că-i vine să vomite.

— Deci, practic, viața ta e terminată.

Îmi pare rău, dar ceva dinăuntrul meu m-a făcut să zâmbesc.

— Nu pot să zic că nu mi-a trecut și mie prin cap gândul ăsta, a oftat el. Dar încerc să nu văd lucrurile așa. Încerc să-mi văd viața ca fiind *diferită.* Viețile *noastre.* A mea și a ta.

— Deci eu, Lincoln și Alexandra o să avem *același* frate sau aceeași soră?

— Dap.

— Ce aiurea!

— Aiurea! a repetat el. Nu mi-a plăcut niciodată cuvântul ăsta, dar chiar e aiurea.

— Tati! I-am zis Yoko Ono în seara aia pentru că ea i-a despărțit pe Beatles, nu pentru că e asiatică. M-am simțit prost.

— Știu.

Era bine că foca aia cu ochi lăcrimoși era acolo, pentru că puteam amândoi să ne uităm la ea. Numai că pe urmă tati a început să-și pună picături în ochi.

— Tati, am zis. Nu vreau să te supăr, dar…

— Dar ce?

— Ai mult prea multe accesorii. Nici nu pot să le țin minte pe toate.

— Noroc că nu trebuie, nu-i așa?

Am tăcut amândoi o vreme, apoi am spus:

— Cred că ceea ce-mi place mai mult și mai mult în Antarctica e să mă uit în zare.

— Știi de ce? Când ochii tăi se acomodează pentru vederea la infinit și rămân astfel o perioadă îndelungată, creierul eliberează endorfine. La fel se întâmplă în cazul euforiei alergătorului. În zilele noastre ne petrecem întreaga viață holbându-ne la un ecran de doisprezece inchi. E o schimbare plăcută.

— Am o idee, am zis. Ar trebui să inventezi o aplicație astfel încât, atunci când te uiți mult timp la telefon, creierul să fie păcălit să creadă că te uiți la infinit. Așa poți să ai euforia alergătorului când scrii SMS-uri.

— Ce-ai spus? Tati și-a întors iute capul să mă privească, și am intuit cum i se învârteau rotițele minții.

— Să nu îndrăznești să-mi furi ideea! am protestat eu dându-i un ghiont.

— Să nu zici că nu te-am avertizat.

Am mârâit și am lăsat-o baltă. Apoi a venit Charlie și a zis că era timpul să ne întoarcem.

La micul dejun, Nick, tipul care număra pinguinii, m-a întrebat iar dacă vreau să fiu asistenta lui de laborator, ceea ce părea destul de distractiv. Am plecat înaintea tuturor, cu o barcă numai a noastră. Nick m-a lăsat să stau lângă motor și să cârmesc. Cea mai bună descriere a lui Nick ar fi că este lipsit de personalitate, ceea ce sună răutăcios, dar e și adevărat. Singura dată când a părut că are personalitate a fost când mi-a spus să scanez orizontul ca un reflector, încoace și încolo, încoace și încolo. Și a zis că, după ce a venit aici prima dată și a condus o barcă Zodiac, s-a întors acasă și imediat a făcut un accident de mașină, pentru că se tot uita de la stânga la dreapta, de la stânga la dreapta, și a ajuns să lovească mașina din fața lui. Dar asta nu e personalitate. E doar un accident de mașină.

M-a pus să cobor la o colonie de pinguini Adelie și mi-a dat un clipboard, cu o hartă pe care erau marcate niște granițe. Era continuarea unui studiu făcut cu vreo lună în urmă, când un alt cercetător numărase ouăle. Treaba mea era să văd din câte ouă ieșiseră pui. Nick a măsurat din ochi colonia.

— Pare un fiasco absolut, a zis el ridicând din umeri.

Am fost șocată de ușurința cu care spusese asta.

— Cum adică un fiasco absolut?

— Pinguinii Adelie au o fixație să clocească în exact același loc în fiecare an. Iarna asta a durat mai mult, așa că locurile lor de clocit erau încă acoperite cu zăpadă când și-au făcut cuiburile. Așa că, din câte se pare, nu sunt pui.

— Dar de unde-ți dai seama?

Pentru că eu nu vedeam asta nici să mă pici cu ceară.

— Tu să-mi spui, a zis el. Observă-le comportamentul și spune-mi ce vezi.

M-a lăsat acolo cu un dispozitiv de numărat și a plecat spre altă colonie, zicându-mi că se întoarce peste două ore. Pinguinii Adelie par cei mai drăguți dintre toți. Au capetele complet negre, cu excepția unui cerc perfect, alb, în jurul ochilor, ca pentru a le scoate în evidență pupilele negre. Am început din colțul din stânga sus și am apăsat butonul dispozitivului de fiecare dată când vedeam un ghemotoc gri ieșind dintre picioarele unui pinguin. Clic, clic, clic. Am parcurs partea de sus a zonei cartografiate, apoi am coborât și am luat-o înapoi. Trebuia să mă asigur că nu număram aceleași cuiburi de două ori, dar era aproape imposibil să le diferențiez, pentru că nu

erau aliniate. La sfârșit am repetat numărătoarea și am obținut același rezultat.

Uite ce m-a surprins pe mine la pinguini: nu au pieptul complet alb, ci cu pete verzi și de culoarea piersicii, făcute de crustaceele mici și de algele digerate parțial pe care le vomită când își hrănesc puii. Un alt lucru este că pinguinii put! Și sunt gălăgioși. Uneori gânguresc, ceea ce este foarte liniștitor, dar de cele mai multe ori țipă. Pinguinii pe care i-am urmărit eu și-au petrecut cea mai mare parte din timp mergând clătinat unii peste alții și furându-și pietre reciproc, apoi luptându-se răutăcios, ciupindu-se unii pe alții până când le dădea sângele.

M-am cățărat sus pe stânci și am privit în depărtare. Peste tot, întinzându-se la nesfârșit, era gheață în toate formele posibile: ghețari, banchize, aisberguri, bucăți de gheață în apa liniștită. Aerul era atât de rece și de curat, încât până și în depărtare gheața era la fel de vie și de ascuțită, de parcă ar fi fost chiar în fața mea. Imensitatea aceea, calmul, nemișcarea și liniștea enormă – ei bine, aș fi putut să rămân acolo pentru totdeauna.

— Ce comportament ai observat? m-a întrebat Nick când s-a întors.

— Pinguinii care se băteau cel mai mult nu aveau pui, am zis.

— Așa e.

— Parcă trebuiau să aibă grijă de pui, dar, pentru că nu aveau, le rămânea o grămadă de energie neconsumată, așa că iscau certuri.

— Îmi place ideea asta. După ce mi-a verificat rezultatele, Nick a conchis: Arată bine. Am nevoie de semnătura ta.

Am semnat în josul paginii, ca să confirm că eu eram cercetătorul.

Când ne-am întors pe navă, tati era în vestiar și își dădea jos toate straturile de haine. Mi-am scanat cardul. S-a auzit un *bong,* iar pe ecran a apărut mesajul: BALAKRISHNA, TE RUGĂM SĂ CONTACTEZI CONDUCEREA. Hmm. L-am scanat din nou, iar s-a auzit un *bong.*

— Asta e din cauză că n-ai scanat la plecare, a zis Nick. Aparatul te crede tot pe navă.

— Ei, doamnelor și domnilor! a zis vocea din difuzoare, după care a urmat pauza aceea lungă. Sperăm că v-a plăcut excursia de dimineață și că vă este foame. În sala de mese se servește grătar argentinian.

Urcasem deja jumătate de scară, când mi-am dat seama că tati nu era cu mine. Stătea în fața scannerului, cu o expresie ciudată pe față.

— Tati!

Știam că toată lumea avea să se înghesuie la coadă la bufet și nu voiam să rămân la urmă.

— Da, da, acum.

Tati și-a revenit și am ajuns la masă înainte să se aglomereze.

Excursia de după-amiază nu s-a mai organizat, pentru că aveam o distanță lungă de parcurs și nu mai era timp de oprire. M-am dus cu tati la bibliotecă, să căutăm un joc.

Nick ne-a găsit acolo. Mi-a întins câteva hârtii.

— Uite copii ale datelor tale, plus date mai vechi, în caz că te interesează.

Deci poate că asta era personalitatea lui, „drăguț”.

— Ce tare! am zis. Vrei să joci ceva cu noi?

— Nu pot. Trebuie să-mi fac bagajul.

— Păcat, i-am zis lui tati, pentru că aș vrea să jucăm Risc, dar ne trebuie trei jucători.

— Jucăm noi, s-a auzit o voce de englezoaică.

Erau cele două fete din Port Lockroy! Fiecare avea câte un ecuson scris de mână, prins de cămașă, pe care scria numele și ÎNTREABĂ-MĂ DESPRE PORT LOCKROY. Tocmai făcuseră duș, și pe fețele strălucitoare li se întindea un zâmbet enorm.

— Ce-i cu voi aici? le-am întrebat.

— Nu e nicio navă programată să viziteze Port Lockroy timp de două zile, a spus Vivian.

— Prin urmare, căpitanul a spus că putem să ne petrecem noaptea pe *Allegra,* a adăugat Iris.

Amândouă erau așa dornice să vorbească, încât semănau cu niște șoferi de curse care se tot depășeau unul pe altul. Probabil din cauza singurătății de acolo.

— Cum o să vă întoarceți?

— S-au schimbat planurile pentru Nick… a început Vivian.

— De asta nu s-a făcut excursia de după-amiază, a terminat Iris.

— *Allegra* trebuie să-l ducă la Palmer, a încheiat Vivian.

— Prin urmare, o să ne intersectăm cu *următoarea* navă care vizitează Port Lockroy, iar Vivian și cu mine o să ne urcăm la bordul ei…

— Totuși, companiile de croazieră vor să țină chestia asta secretă…

— Le place să le dea pasagerilor impresia că sunt absolut singuri în vastul Ocean Antarctic, așa că transferurile de pasageri se fac numai noaptea târziu.

— Și o să te bucuri să afli că am făcut duș! a zis Vivian, după care au izbucnit amândouă în chicoteli, punând capăt întrecerii de vorbit.

— Îmi pare foarte rău dacă am fost nepoliticoasă, am spus.

M-am întors spre tati, dar el se ducea spre pasarelă. Nu l-am strigat, pentru că tati știe strategia mea la Risc, care constă în ocuparea Australiei încă de la început. Chiar dacă este o țară mică, există o singură cale să intri și să ieși din ea, așa că atunci când vine momentul să cucerești lumea, dacă nu ai Australia, trebuie s-o ataci, și armatele tale sunt blocate acolo până când îți vine rândul din nou, iar următorul jucător poate să-ți halească trupele slabe pe care le-ai lăsat pe drum. Le-am pus pe fete să-și aleagă repede culorile și ne-am împărțit armatele înainte să se întoarcă tati. După primele patru tururi, am pus mâna pe Australia.

A fost foarte distractiv să joc Risc cu fetele astea, pentru că în viața mea n-am văzut oameni mai fericiți. Uite ce mult contează să faci un duș fierbinte și să te duci la pipi într-o toaletă normală. Vivian și Iris mi-au povestit amuzate cum, într-o zi, stăteau la Port Lockroy între două vizite ale vaselor de croazieră și au văzut ancorând un iaht imens, elegant. Era *Octopus,* iahtul lui Paul Allen, din care au coborât el și Tom Hanks și au cerut să li se facă turul avanpostului. Le-am întrebat pe fete dacă au avut ocazia să facă duș pe *Octopus,* dar au zis că le-a fost prea frică să întrebe.

Doamna pistruiată care mi-a zis că sunt nepoliticoasă la Port Lockroy s-a așezat aproape de noi cu o carte în mână și ne-a văzut pe mine, Vivian și Iris râzând de parcă ne cunoșteam de o viață.

— Bună searaaa, i-am spus eu ca o pisică mare și zâmbitoare.

— Ei, bună seara, s-a auzit vocea din difuzoare, înainte ca ea să poată răspunde.

Anunța că la tribord erau niște balene, pe care le văzusem deja. Au mai urmat câteva „Ei, bună seara” care precedau anunțurile despre un curs de fotografie, despre cină și despre filmul *Calea Împăratului*[43] dar, cum jocul era prea pasionant, am făcut cu rândul să aducem farfurii cu mâncare din sala de mese în bibliotecă. La fiecare anunț, tati apărea la fereastră și-mi făcea semn din degete că e OK, iar eu îi răspundeam la fel. Soarele încă strălucea cu putere, așa că singurul mod în care-ți puteai da seama de trecerea timpului era numărul din ce în ce mai mic de oameni din bibliotecă. În curând, nici măcar tati nu și-a mai făcut apariția și am rămas numai noi trei, care jucam Risc. Mult mai târziu a mai fost un „Ei, bună seara”, pe care nici măcar nu l-am auzit din cauza aspiratorului. Apoi, pe punte au apărut pasageri cu gecile trase peste pijamale, unii dintre ei cu aparatele de fotografiat pregătite.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

Era ora două noaptea.

— A, probabil am ajuns la Palmer, a zis Vivian fluturând din mână, căci era rândul ei și chiar credea că avea șanse să ocupe Europa.

Pe punte au apărut și mai mulți oameni, dar nu vedeam nimic peste capetele lor. Până la urmă, m-am urcat cu picioarele pe scaun.

— O, Doamne!

Era un mic oraș, dacă poți să numești astfel o adunătură de containere de transport și vreo două clădiri din tablă ondulată.

— Ce *e* locul ăsta?

— Ăsta e Palmer, a zis Iris.

Palmer era prescurtarea de la *Stația* Palmer. Când Nick zisese că-și făcea bagajele, iar Iris spusese că-l lăsam pe Nick la Palmer, am crezut că se ducea pe vreo insulă, să numere pinguini.

— Acolo îl lăsăm pe Nick? am întrebat.

— E detașat acolo timp de o lună.

Știam totul despre cele trei locuri din Antarctica unde poți găsi americani. Era Stația McMurdo, care arată ca o groapă îngrozitoare de gunoi, cu vreo mie de oameni; apoi, bineînțeles, Polul Sud, care este departe, pe continent, și la care este

[43] Film documentar francez despre ciclul de viață al pinguinilor imperiali din Antarctica (n. red.).

imposibil să ajungi, cu douăzeci de oameni; și Stația Palmer, cu vreo patruzeci și cinci de oameni. Toate trei sunt populate de oameni de știință și personal auxiliar. Dar verificasem în camera hărților și-l întrebasem și pe căpitan: *Allegra* nu oprea niciodată la Stația Palmer.

Cu toate astea, iată-ne ajunși acolo.

— Coborâm? le-am întrebat pe fete.

— O, nu, a spus Iris.

— Doar oamenii de știință, a adăugat Vivian. Conduc o operațiune foarte bine organizată.

M-am repezit pe punte. Câteva bărci făceau drumuri dus-întors între nava noastră și Stația Palmer. Pe una dintre ele, înțesată cu băuturi răcoritoare și lăzi de conserve, era Nick.

— Cine sunt toți oamenii ăștia care vin la bord? m-am întrebat eu cu voce tare.

— E o tradiție. Lângă mine stătea Charlie naturalistul. Îi lăsăm pe oamenii de știință din Palmer să urce la bord, ca să bea ceva.

Probabil aveam o expresie ciudată pe față, pentru că Charlie a adăugat repede:

— Trebuie să faci cerere cu cinci ani înainte ca să ajungi la Palmer. Paturile și proviziile sunt extrem de limitate. Mamele din Seattle nu ajung acolo dintr-un capriciu. Îmi pare rău că-ți spun asta, dar, știi tu.

— Bee! a șoptit o voce.

Era tati. Credeam că doarme la două noaptea, înainte să apuc să zic ceva, m-a tras după el pe scări și apoi pe punte.

— Mi-a venit o idee când nu s-a scanat cardul tău, a zis el cu vocea tremurândă. Dacă Bernadette a coborât de pe navă, dar *nu a scanat cardul la ieșire?* Bineînțeles că toată lumea ar crede că ea a dispărut chiar de pe navă. Oriunde a coborât, poate să fie încă acolo.

A deschis ușa spre salon, care se umplea de persoane cu un aer cam jerpelit: oamenii de știință din Palmer.

— Mami a coborât ultima dată în portul Neko, am zis eu, încercând să pun toate lucrurile cap la cap. Apoi s-a îmbarcat la loc.

— Conform cardului ei scanat, a spus tati. Dar dacă a coborât pe furiș de pe navă *mai târziu*? *Fără* să mai scaneze la ieșire?

Tocmai am fost la bar, și o doamnă cerea un cocktail Pink Penguin.

— Un Pink Penguin?

Inima a început să-mi galopeze. Era băutura menționată în raportul căpitanului.

— Se pare că doamna cu pricina face parte din personalul Stației Palmer, a zis tati. Iar Pink Penguin este băutura lor oficială.

Am cercetat chipurile nou-sosiților. Erau tineri și dezordonați, de parcă lucrau toți într-un magazin de articole sportive, și se prăpădeau de râs. Mami nu era printre ei.

— Ia uite ce loc! a spus tati. Nici nu știam că există.

M-am urcat cu genunchii pe un scaun de la fereastră și m-am uitat afară. Clădirile albastre, de metal, erau conectate între ele printr-o serie de pasarele. Mai erau vreo doisprezece stâlpi de electricitate și un rezervor de apă cu o balenă ucigașă pictată pe el. În apropiere era andocată o navă imensă, care nu semăna deloc cu cele de croazieră, ci mai degrabă cu navele acelea industriale pe care le vezi mereu în Elliott Bay.

— Femeia aceea zicea că Stația Palmer este locul cel mai râvnit din toată Antarctica, a continuat tati. Au un bucătar care și-a făcut ucenicia la Cordon Bleu, îți dai seama?

Cu trei niveluri sub noi, bărcile efectuau un du-te-vino constant între nava noastră și malul stâncos. Într-una dintre ele se vedea un manechin al lui Elvis, pe care naturaliștii îl filmau cu chiote și țipete; probabil vreo glumă de-a lor. Ce bine ar fi fost dacă printre oamenii aceia ar fi fost și mami! Dar nu era.

— Deci cocktailurile din raportul căpitanului… am murmurat, încercând să înțeleg.

— Nu erau pentru Bernadette, a zis tati. Probabil erau pentru vreun om de știință, ca Nick, care urma să coboare la Stația Palmer și cu care s-a împrietenit Bernadette.

Pe mine încă mă deranja ceva.

— Dar nava lui mami nici nu s-a apropiat de Stația Palmer… Atunci mi-am dat seama. Știu cum putem să verificăm!

Am ieșit în fugă din salon și am coborât scările către camera hărților, cu tati urmându-mă îndeaproape. Pe masa cea mare era harta cu Peninsula Antarctică și o pată mică, roșie, care marca traseul navei noastre. Am deschis sertarul și am răsfoit hărțile până când am găsit-o pe cea din 26 decembrie.

— Asta este călătoria în care a fost mami.

Am întins harta și am fixat-o cu greutăți de alamă pe colțuri.

Am urmărit cu degetul traseul urmat de nava lui mami. De la Tierra del Fuego, *Allegra* s-a oprit la insula Deception, la fel ca noi. Apoi a luat-o în sus, a ocolit Peninsula Antarctică și a ieșit în largul Mării Weddel, după care s-a întors la portul Neko și insula Adelaide, dar după aceea a făcut cale întoarsă și a traversat Strâmtoarea Bransfield spre insula King George și, în fine, către Ushuaia.

— Nava ei nici nu s-a apropiat de Stația Palmer.

Nu exista altă posibilitate.

— Ce sunt astea? m-a întrebat tati arătând spre niște liniuțe gri care se intersectau în trei locuri cu linia punctată roșie.

— Un curent, îmi imaginez.

— Nu, ăștia nu sunt curenți, a zis el. Stai așa, pe fiecare e un simbol…

Era adevărat. Pe liniile acelea gri se vedeau un fulg de zăpadă, un clopoțel și un triunghi.

— Trebuie să fie o legendă…

Era, în stânga jos. În dreptul acestor simboluri scria SITKA STAR SOUTH, LAURENCE M. GOULD ȘI ANTARCTIC AVALON.

— Știu numele Laurence M. Gould de undeva, am zis.

— Par nume de vase, a spus tati.

— De unde îl știu…?

— Bee, privește! a spus tati cu un zâmbet uriaș pe chip.

Mi-am ridicat privirea. Pe fereastră, nava enormă, un mastodont portocaliu. Cu litere mari, albastre, scria: RV LAURENCE M. GOULD.

— Și-a încrucișat traseul cu vaporul lui mami, a zis tati. Și uite unde a ajuns.

Mă temeam să spun ce gândesc.

— E aici, Bee! Mami e aici!

— Repede! am zis. Să mergem să-i întrebăm pe oamenii din salon…

Tati m-a apucat tare de braț.

— Nu! Dacă află mami, e în stare să mai facă o scamatorie și să dispară iar.

— Tati, suntem în Antarctica. Unde să se ducă?

El mi-a aruncat o privire care voia să spună „Serios?”

— Bine, bine, bine, am mormăit. Dar turiștii nu au voie să coboare. Cum o să…

— O să furăm o barcă, a zis el. Avem exact patruzeci de minute.

Abia atunci am văzut că ținea pe braț ambele geci roșii. M-a luat de mână și am coborât valvârtej unul, două, trei niveluri, până când am ajuns pe puntea de unde făceau îmbarcările pe Zodiace.

— Cum vă simțiți în seara asta? a întrebat o fată de la recepție. Sau e deja dimineață? Chiar e!

— Ne pregătim să ne întoarcem sus, i-a zis tare tati, răsuflând ușurat când tânăra s-a întors la hârtiile ei.

L-am împins în spatele unui șir de dulapuri.

— Dă-mi gecile!

Le-am făcut ghem și le-am înghesuit într-un dulap gol, apoi l-am condus spre zona echipajului, unde fusesem cu Nick. Pe perete erau agățate mai multe geci negre.

— Îmbracă-te cu una din astea, i-am șoptit.

Am mers în pas de plimbare până la docul plutitor de care era legată o barcă Zodiac. Singurul membru de echipaj era un filipinez, pe al cărui ecuson scria JACKO.

— Am auzit un marinar spunând că se prind semnale de satelit de la Stația Palmer, așa că toată lumea e pe pasarelă și sună acasă gratis, i-am spus. Când Jacko a luat-o la fugă spre scări, i-am șoptit lui tati: Acum!

Mi-am pus o geacă neagră uriașă și am închis fermoarul, apoi am înșfăcat două veste de salvare și ne-am urcat în barcă. După ce am tras bucla odgonului cu care era fixată barca, am apăsat un buton, iar motorul a tușit și a prins viață. Ne-am desprins de *Allegra* și ne-am aventurat pe apa neagră.

M-am întors să mă uit spre navă. Câțiva pasageri erau încă pe punte, făceau fotografii, dar cei mai mulți se retrăseseră înăuntru. Doamna cu sudoku era în bibliotecă acum. Iris și Vivian stăteau la masa cu jocul Risc și se uitau pe geam. Cele mai multe jaluzele erau coborâte. Pentru toată lumea, tati și cu mine eram confortabil la bord.

— Lasă-te în jos! a zis tati, observând că o barcă venea înspre noi. Ești mult mai mică decât cei care ar avea voie să fie aici. S-a dus în fața motorului și a apucat maneta. Mai jos, mi-a șoptit. Jos de tot.

M-am întins cu burta pe fundul bărcii.

— Dă-ți jos prostiile alea de ochelari!

Tati îi purta pe cei de vedere, și lentila acoperită era foarte vizibilă.

— Fir-ar!

Și-a îndesat ochelarii în buzunar și și-a tras fermoarul gecii până deasupra nasului.

— Cine e în barca aia? l-am întrebat. Îi vezi?

— Frog, Gilly și Karen, a zis tati printre dinți. O să virez încet în partea asta. Nimic exagerat, doar cât să iau puțină distanță.

l-a salutat cu mâna.

Am simțit când a trecut barca pe lângă noi.

— Gata, am scăpat, a spus el. Acum caut un loc bun unde să ne oprim…

Am tras cu ochiul peste marginea de cauciuc. Eram în dreptul Stației Palmer.

— Pur și simplu intri cu viteză ca să te urci pe stânci, l-am sfătuit.

— Ba nu…

— Ba da! am zis eu ridicându-mă în picioare. Bagă viteza maximă…

Așa a făcut, și dintr-odată m-am trezit pe marginea umflată a Zodiacului. M-am prins de balustrada de frânghie în timp ce corpul mi se lovea de exteriorul bărcii, cu picioarele și genunchii blocați între cauciucul tare și malul stâncos.

— Aaa! am țipat.

— Bee! Ești OK?

Nu mi se părea.

— N-am nimic. M-am eliberat și m-am opintit să mă ridic în picioare. Vai, nu!

Cealaltă barcă făcuse cale întoarsă, și acum oamenii din ea dădeau din mâini și strigau. La noi. M-am ascuns în spatele bărcii.

— Du-te! mi-a zis tati.

— Unde?

— Găsește-o! Mă ocup eu de ei. Nava noastră pleacă la trei dimineața. Asta înseamnă peste treizeci de minute. Găsește pe careva. Întreabă de mami. Ori e aici, ori nu e. Dacă vrei să te întorci, trebuie să comunici prin stație cu nava până la 2.50. Ai înțeles? 2.50!

— Cum adică *dacă* vreau să mă întorc?

— Nu știu ce am vrut să zic, a spus tati.

Mi-am înghițit nodul din gât și m-am uitat lung la orașul de cocioabe din tablă ondulată.

— Nu uita să… Tati a băgat o mână în buzunarul interior și a scos un săculeț negru de catifea, legat cu fir auriu de mătase. Nu uita să-i dai asta.

Fără să-mi iau rămas-bun, am plecat șchiopătând pe drumul de pietriș erodat. De o parte și de alta erau containere de transport în nuanțe diferite de albastru, cu inscripții precum: FRIGORIFIC, VOLATIL, INFLAMABIL, COROZIV, PEȘTERA LILIECILOR., Pe niște platforme de lemn erau ridicate corturile. Aveau uși adevărate și steaguri haioase, cu pirați sau cu Bart Simpson. Pe măsură ce înaintam, clădirile se îndeseau, fiind conectate printr-un labirint de pasarele roșii și mănunchiuri de țevi. În stânga mea era un acvariu cu calamari și stele de mare lipite de sticlă și niște creaturi marine ciudate, precum cele văzute în recapitularea de seară. Mai era un butoi din aluminiu, și alături de el un indicator cu un pahar de martini pe care scria: RECIPIENTELE DIN STICLĂ ABSOLUT INTERZISE LÂNGĂ CADA CU APĂ FIERBINTE.

Am ajuns la treptele care urcau în clădirea principală. La jumătatea lor, am îndrăznit să mă uit în urmă.

Celălalt Zodiac trăsese pe mal lângă barca lui tati. Unul dintre ghizi se urcase în ea. Părea că se certau, dar tati rămânea pe poziție lângă motor, ceea ce însemna că ghizii erau cu spatele la mine. Încă nu fusesem zărită.

Am deschis ușa și m-am trezit singură într-o cameră mare, încălzită, cu un rând de mese de picnic din aluminiu și dale de mochetă care o făceau să miroasă ca un patinoar. Un perete era dedicat rafturilor pline cu DVD-uri. În partea din spate am văzut o tejghea și o bucătărie deschisă, din oțel inoxidabil. Pe o tablă de scris era mesajul: BINE AI VENIT ACASĂ, NICK!

De undeva s-au auzit râsete. Am alergat pe coridor și am început să deschid ușile una după alta. Într-o încăpere nu erau decât stații de emisie-recepție puse la încărcat. Pe un panou uriaș scria: CĂNILE DE CAFEA INTERZISE, CU EXCEPȚIA CĂNII LUI JOYCE. În a doua încăpere erau birouri, computere și butelii de oxigen. În alta erau doar mașinării științifice bizare. Apoi era o

baie. Auzind voci de după colț, am luat-o la fugă într-acolo, dar m-am împiedicat de ceva.

Pe podea era o oală așezată deasupra unui sac de gunoi întins. În oală era un tricou cu un desen familiar. Amprente de mâini colorate și un curcubeu. M-am aplecat să-l ridic din apa maronie. Pe el scria ȘCOALA GALER STREET.

— Tati! am strigat. Taaatiii!

M-am repezit spre peretele cu ferestre.

Ambele bărci se îndreptau în viteză spre navă. Tati era într-una din ele.

Apoi, din spatele meu, s-a auzit:

— Micuța ticăloasă!

Era mami. Stătea acolo, în picioare, îmbrăcată cu pantaloni sport și un cojoc.

— Mami!

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am alergat la ea și am îmbrățișat-o tare de tot, cu fața îngropată în bluza ei. A trebuit să-mi susțină toată greutatea, fiindcă cu pur și simplu nu mai aveam puteri. M-am uitat îndelung la fața ei frumoasă, la ochii ei albaștri, care mă examinau așa cum făcuseră întotdeauna.

— Ce cauți aici? m-a întrebat. Cum ai ajuns aici?

Ridurile din jurul ochilor ei zâmbitori păreau raze de soare. Într-o parte a chipului îi atârna o șuviță sură de păr.

— Ia uite la părul tău! am zis.

— Aproape că m-ai omorât, mi-a spus ea. Știi asta. Apoi, cu lacrimi și confuzie: De ce nu mi-ai scris?

— N-am știut unde ești!

— Dar scrisoarea mea?

— Ce scrisoare?

— Am trimis-o cu câteva săptămâni în urmă.

— N-am primit scrisoarea ta tâmpită. Asta e de la tati.

I-am întins săculețul de catifea. A știut ce era și l-a apăsat pe obraz.

— Deschide-l! am îndemnat-o.

A desfăcut șnurul și a scos un medalion. În el era fotografia Sfintei Bernadette. Era medalionul pe care i-l dăduse tati după ce câștigase premiul pentru arhitectură. Atunci a fost prima dată când l-am văzut.

— Ce-i asta? A scos un bilețel și l-a ținut la distanță de ochi. Nu văd ce scrie.

L-am luat eu și am citit cu voce tare.

1. Beeber Bifocal

2. Twenty Mile House
3. Bee
4. Evadarea ta
Mai rămân paisprezece miracole.

— Elgie, a șoptit mami inspirând adânc.

Apoi a expirat și a zâmbit relaxată.

— Știam eu c-o să te găsesc, am zis, îmbrățișând-o cât de tare puteam. Nimeni nu m-a crezut. Dar eu am știut.

— Scrisoarea mea, a zis mami. Dacă n-ai primit-o… Mi-a tras brațele în lături și m-a privit direct în față: Bee, nu înțeleg. Dacă nu mi-ai primit scrisoarea, cum de ai ajuns aici?

— Am făcut ca tine, i-am răspuns. M-am furișat.

PARTEA A ȘAPTEA

IEPURAȘUL CARE VOIA SĂ FUGĂ DE ACASĂ

Luni, 21 februarie

În ziua când m-am întors la Galer Street, în drum spre ora de muzică, am trecut să-mi verific dulăpiorul. Era plin cu hârtii din ultimele luni. Înghesuit printre fluturașii despre concursul de reciclare a deșeurilor și ziua de mers cu bicicleta la școală era un plic timbrat adresat mie prin bunăvoința școlii. Adresa de corespondență aparținea unei companii din Denver, iar scrisul era al lui mami.

Kennedy, văzându-mi expresia, a început să mă bată la cap:

— Ce-i? Ce-i? Ce-i?

Nu voiam să deschid plicul în fața ei, dar nu-l puteam deschide nici singură, așa că am fugit în sala comună. Domnul Levy era cu alți profesori care urmau să meargă la Starbucks în timpul pauzei. De îndată ce m-a văzut, le-a spus celorlalți s-o ia înainte. Am închis ușa și am încercat să-i spun totul deodată, despre intervenția de conștientizare a dependenței și despre Audrey Griffin care a salvat-o pe mami și despre Choate și despre colega mea de cameră căreia nu-i plăcea de mine și despre Antarctica și despre bebelușul lui Soo-Lin și despre găsirea lui mami și acum despre asta, scrisoarea dispărută. Dar totul a ieșit într-o învălmășeală de nedescris, așa că, pentru a-l ajuta să priceapă, m-am dus la dulăpior și i-am dat cartea pe care am scris-o la Choate. Apoi am plecat la ora de muzică.

•

În pauza de prânz, domnul Levy a venit la mine. Mi-a spus că-i plăcuse cartea mea, dar, în opinia lui, trebuia să mai lucrez asupra textului. Avea o idee: ce-ar fi fost s-o completez și s-o predau în primăvară pe post de proiect de cercetare? Mi-a sugerat să-i rog pe Audrey, Paul Jellinek, doamna Goodyear și alții să-mi furnizeze documente. Și pe mami, desigur, dar ea nu

se întorcea din Antarctica decât peste două săptămâni. Domnul Levy mi-a spus că îmi motiva absențele, astfel încât să pot absolvi odată cu restul clasei. I-am urmat sfatul.

Vineri, 7 ianuarie

Scrisoarea dispărută de la mami

Bee, îți scriu dintr-un container de transport din Antarctica, unde aștept ca un veterinar să-mi scoată patru măsele de minte, la cererea mea. Stai s-o iau de la capăt.

Ultimele vești despre mine erau că am dispărut în timp ce eram urmărită prin camera de zi cu o plasă de fluturi. Mai devreme, după cum îți aduci aminte, fusesem la Ziua Mapamondului. Ca să evit sărbătorirea propriu-zisă cu alți ocupanți ai respectivului „mapamond”, mi-am făcut de lucru la măsuța de cafea, turnând, amestecând și lovind, cu totul, cinci cești de noroi. În clipa în care s-a terminat spectacolul, am tulit-o acasă (nu la doctorul Neegaard, idee care chiar fusese nebunească, până și eu îmi dădusem seama de asta) și am intervenit în propria intervenție, care a fost mult mai dureroasă din cauza faptului că aveam o nevoie atroce să fac pipi. M-am dus la baie și, ce crezi, am auzit un *cioc, cioc, cioc.*

Mai ții minte cum ziceam că Audrey Griffin e diavolul? Ei bine, se pare că Audrey Griffin este un înger, de fapt. M-a smuls de acolo pe fereastră și m-a dus repede în siguranța bucătăriei ei, unde mi-a prezentat dosarul despre comportamentul meu absolut condamnabil, pe care probabil l-ai primit deja prin poșta tradițională.

Știu, pare că am fugit, pur și simplu, dar nu-i adevărat.

Din punctul meu de vedere, Elgie urma să te ducă totuși în Antarctica. A doua zi dimineață, m-am dus la aeroport ca să vorbesc personal cu voi amândoi. (Ascultă ce-ți spun eu! Niciodată în viața mea n-o să mai scriu vreun e-mail sau vreun SMS și probabil nici nu o să mai sun niciodată pe nimeni. De acum înainte o să fiu ca mafioții, ori contact față în față, ori ciuciu.) Am întrebat dacă ați făcut check-inul, dar divulgarea de astfel de informații este strict interzisă – teroriștii ăia de la 11

Septembrie continuă să ne facă probleme –, așa că singura mea opțiune era să mă înregistrez eu însămi și să mă urc în avion.

După cum știi, voi nu v-ați prezentat la zborul ăla. M-am panicat, dar apoi o stewardesă drăguță mi-a dat un pahar cu suc de portocale cu așchii de gheață. Avea un gust mult mai bun decât ar fi trebuit, așa că am făcut călătoria până la Miami cu mintea în flăcări: eram o rachetă furioasă care căuta să producă răni. Elgie era trădătorul, iar eu, geniul neînțeles. Tiradele mele repetate căpătau de acum proporții epice.

Când am coborât din avion, m-am simțit de parcă reintram în pântecul mamei. Să fi fost vocile primitoare ale lui Lebron James și Gloria Estefan? Nu, era mirosul de la Cinnabon. Mi-am cumpărat un rulou mare și m-am îndreptat spre un tramvai care avea să mă ducă la casa de bilete. Acolo aveam să-mi achit călătoria către casă și să-mi accept soarta.

Ruloul cu scorțișoară nu avea să se mănânce singur, așa că m-am așezat. Tramvaiele au tot venit și au plecat, în timp ce eu desfăceam foile delicioase de aluat, savurând fiecare înghițitură, până când mi-am dat seama că uitasem de șervețele. Mâinile și fața îmi erau pline de glazură. Într-unul dintre buzunarele vestei aveam o batistă. Mi-am ridicat mâinile, cum fac chirurgii, și am rugat o doamnă: „Vă rog, ați putea să-mi desfaceți fermoarul?” Buzunarul pe care l-a desfăcut ea conținea numai o carte despre Antarctica. Am ridicat-o și m-am șters pe față și pe mâini, da, cu paginile ei curate.

A sosit un tramvai, iar ușile s-au deschis brusc. După ce mi-am găsit un loc am aruncat o privire la carte, pe care o țineam acum în poală. Era *Cea mai îngrozitoare călătorie din lume,* de Apsley Cherry-Garrard[44], unul dintre puținii supraviețuitori ai încercării eșuate a căpitanului Scott de a ajunge la Polul Sud. Pe ultima copertă scria: „Oamenii nu se duc în Antarctica. Sunt chemați în Antarctica”.

Tramvaiul a ajuns la terminalul principal. Nu am coborât. M-am dus în Antarctica.

Am presupus că prima dată o să mă cauți pe nava de croazieră. Așa aveai să știi că eram în siguranță. Bonus suplimentar: odată ce ridicam ancora, nu mai exista nicio modalitate de comunicare. De asta aveam nevoie cu toții, trei săptămâni de pauză.

---

[44] *The Worst Journey in the World,* în engleză în original (n.tr.).

De îndată ce am urcat la bordul *Allegrei* – încă sunt ușor șocată că nu am fost luată pe sus de acolo, în ultima clipă, de vreo autoritate – am fost întâmpinată de un naturalist. L-am întrebat ce face.

— Bine, mi-a răspuns. Mă bucur că mă întorc la gheață.

— Nu v-ați întors recent de acolo?

— Acum trei zile, mi-a spus el melancolic.

Nu puteam să-mi închipui despre ce vorbea. Era gheață. Cât de mult poți să iubești gheața?

Ei bine, am aflat. După două zile de rău de mare oribil, m-am trezit în Antarctica. Pe fereastră, de trei ori mai înalt decât o navă și de două ori mai lat, se profila un aisberg. A fost dragoste la prima vedere. S-a făcut un anunț că puteam să mergem cu caiacul. M-am echipat și am fost prima la rând. Trebuia să simt comuniunea cu Gheața.

Gheața. Dătătoare de halucinații. Simfonii înghețate. Inconștientul adus la viață. De o culoare uluitoare: albastră. (Zăpada este albă, gheața este albastră. Tu o să știi de ce, Bee, te pricepi la lucrurile astea, dar eu habar n-aveam.) Ninge rar, pentru că Antarctica e un deșert. Când vezi un aisberg plutitor, înseamnă că a fost născut de un ghețar și că este vechi de zeci de milioane de ani. (De asta trebuie să iubești viața: într-o zi le dai mafioților ruși numărul tău de securitate socială, iar peste două săptămâni vorbești despre ghețarii care *nasc.*) Am văzut cu sutele, catedrale de gheață, rotunjite ca bulgării de sare pe care-i ling animalele; epave lustruite de uzură ca treptele de marmură de la Vatican; centre de artă răsturnate și pline de cratere; hangare aviatice sculptate de Louise Nevelson[45]; clădiri de treizeci de etaje, imposibil arcuite, ca scoase dintr-o expoziție universală; albe, da, dar și albastre, fiecare nuanță de albastru din câte există, profund ca bleumarinul uniformelor de gală, incandescent ca o firmă cu neon, regal ca o cămașă franțuzească, prăfos ca hăinuța lui Peter Iepurașul[46], niște monștri de gheață care navighează prin tenebrele interzise.

Exista o noblețe inefabilă în vârsta lor, în dimensiunea lor, în lipsa lor de conștiință și în dreptul lor de a exista. Fiecare

[45] Sculptoriță americană cunoscută pentru lucrările murale monumentale, monocromatice, din lemn, și pentru sculpturile exterioare (n.tr.).

[46] *Peter Iepurașul* – celebră carte pentru copii de Beatrix Potter, ecranizată în 2018 (n. red.).

aisberg în parte mi-a trezit sentimente de tristețe și mirare. Nu *gânduri* despre tristețe și mirare, atenție, pentru că gândurile necesită un gânditor, iar capul meu era un balon, incapabil de gânduri. Nu m-am gândit la tati, nu m-am gândit la tine și, cel mai important, nu m-am gândit la mine. Efectul a fost ca al heroinei (cred), și voiam să trag de el cât mai mult posibil.

Până și cea mai simplă interacțiune umană mă trimitea brusc înapoi, la gândurile pământene. Așa că ieșeam prima dimineața și mă întorceam ultima. Mergeam numai cu caiacul, nu am pășit niciodată cum se cuvine pe continentul alb. Îmi țineam capul jos, stăteam în camera mea și dormeam, dar, în principal, *eram.* Fără să mi-o ia inima la galop, fără să-mi zboare gândurile.

La un moment dat, pe când vâsleam, de nicăieri s-a auzit o voce.

— Bună! a spus. Ai venit să ajuți?

Putea la fel de bine să spună: „Ești o vrăjitoare bună, sau una rea?” Așa de tare m-a speriat, așa tehnicolore erau nuanțele de albastru, așa spiralat era aisbergul.

Salutul venea de la Becky, biolog marin, care ieșise într-un Zodiac să ia mostre de apă. Mergea cu *Allegra* la Stația Palmer, un centru de cercetare științifică, unde urma *să locuiască în următoarele câteva luni.*

M-am gândit: „Serios, chiar se poate *locui* aici?”

Am urcat în barca ei și am ajutat-o să măsoare nivelurile de fitoplancton. Era mare vorbăreață. Soțul ei era antreprenor în Ohio și folosea un program informatic numit Quickie Architect (!), pentru că voia să primească un proiect de dezasamblare a unui dom geodezic și de înlocuire a acestuia cu o stație de cercetare la Polul Sud.

Ceea?

Acum ai aflat deja că sunt geniu cu diplomă. Să nu spui că nu ți-am zis niciodată despre bursa MacArthur, pentru că ți-am zis, doar că n-am subliniat că era așa o mare brânză. Pe bune, cine vrea să recunoască față de propria fiică faptul că, pe vremuri, era cel mai promițător arhitect din țară, dar acum își folosește geniul recunoscut pentru a-l boscorodi pe șoferul mașinii din față că are număr de înmatriculare de Idaho?

Știu cât de greu trebuie să-ți fi fost, Bee, toți anii aceia în care ai fost legată cu centura în mașină, ostatica stărilor mele schimbătoare. Am încercat. Am luat hotărârea să nu mai zic

niciodată nimic de rău despre niciun șofer. Apoi așteptam și așteptam ca vreo dubiță să iasă dintr-un loc de parcare. „N-o să zic nimic”, îmi impuneam. Din scaunul din spate se auzea chițăitul tău: „Știu ce voiai să zici. Voiai s-o faci proasta dracului”.

De ce vorbesc despre asta acum? Cred că încerc să-ți spun că te-am dezamăgit într-o sută de feluri. Am zis o sută? Cred că mai degrabă o mie.

Cum adică să dezasambleze domul? Ce voiau să facă apoi cu el? Din ce construiau stația nouă? Ce materiale *se găsesc* măcar la Polul Sud? Nu e numai gheață? Aveam un milion de întrebări. Am invitat-o pe Becky la cină. Era genul șleampăt, cu un fund cât casă, mieroasă cu chelnerii de parcă încerca să-și arate superioritatea printr-o atitudine de genul: „Vezi ce frumos mă port cu servitorii?” Cred că e ceva tipic pentru Vestul Mijlociu. După cină, Becky a sugerat insistent că i-ar plăcea să meargă la bar, unde, printre întrebările despre ce vârstă au *kinderii* barmanului din Kashmir, am stors-o de informații.

Cu riscul de a fi ca tati și de a explica prea mult lucruri pe care le știi deja: Antarctica este locul cel mai înalt, uscat, rece și vântos de pe planetă. Polul Sud are o temperatură medie de minus cincizeci de grade Celsius, un vânt care bate cu putere de uragan și o altitudine de peste trei mii de metri. Cu alte cuvinte, primii exploratori nu au trebuit doar să ajungă acolo, ci și să urce pe cogeamitea munții. (Notă marginală: aici ești ori cu Amundsen, ori cu Shackleton, ori cu Scott. Amundsen a ajuns primul la pol, dar pentru asta și-a hrănit câinii cu alți câini, devenind astfel un Michael Vick[47] al exploratorilor polari: poți să-l simpatizezi, dar ține asta pentru tine, altfel riști să te iei la ceartă cu o grămadă de fanatici. Shackleton este un fel de Charles Barkley[48] al celor de aici: e o legendă, cu mențiunea că nu a ajuns niciodată la pol, respectiv nu a câștigat un campionat. Cum de-oi fi ajuns să fac analogia asta sportivă nu știu. În sfârșit, mai e și căpitanul Scott, canonizat pentru eșecul[49]

[47] Jucător de fotbal american, devenit cunoscut publicului larg și pentru implicarea în luptele cu câini, pentru care a fost închis 21 de luni într-o închisoare federală (n.tr.).

[48] Jucător american de baschet cu numeroase recorduri NBA și o carieră de succes (n.tr.).

[49] Căpitanul Robert Falcon Scott a condus o expediție de cinci persoane în Antarctica și a ajuns la Polul Sud la patru săptămâni după norvegianul Amundsen. Membrii echipei sale au descoperit fosile animale, demonstrând că Antarctica a fost pe

lui și nici până în ziua de azi complet acceptat din cauza felului îngrozitor în care se purta cu oamenii. Îți dai seama că eu cu el votez.) Polul Sud se află pe o falie de gheață mișcătoare. Marcatorul oficial al polului trebuie restabilit în fiecare an, pentru că se poate muta cu până la treizeci de metri! Oare asta înseamnă că clădirea mea ar trebui să fie un iglu care să se deplaseze cu pași de rac sub acțiunea forței vântului? Poate. Nu-mi fac griji din cauza asta, pentru așa ceva există inventivitatea și insomnia.

Orice șantier ar trebui coordonat din SUA și absolut orice material, chiar și un cui, ar trebui trimis cu avionul. Transportul materialelor până aici ar fi atât de scump, încât absolut *nimic* nu ar putea fi irosit. Acum douăzeci de ani am construit o casă fără risipă, folosind numai materiale de pe o rază de treizeci de kilometri. Pentru construcția de aici ar fi nevoie de materiale de pe o rază de 14.500 de kilometri.

Inima a început să-mi galopeze, dar nu era galopul ăla nebun, ca atunci când crezi că o să mori. Era un galop bun, de genul: „Salut! Pot să te ajut cu ceva? Dacă nu, dă-te la o parte, că eu dau cu viața de toți pereții”. Tot timpul mă gândeam: „Ce idee fabuloasă am avut să fac excursia asta de familie în Antarctica!”

Mă știi doar, sau poate nu, dar, din clipa aia, mi-am dedicat fiecare oră din zi planurilor de a pune mâna pe noua stație de la Polul Sud. Și când zic fiecare oră din zi, asta înseamnă douăzeci și patru, pentru că soarele nu apunea niciodată.

Dacă m-ar întreba cineva – ca să fiu sinceră, reporterul ăla de la *Artforum* a avut curajul să încerce, dar de fiecare dată când îi vedeam numele în căsuța de e-mail, apăsam disperată pe șterge, șterge, șterge –, aș spune că nu m-am considerat niciodată o mare arhitectă. Sunt mai degrabă o persoană care rezolvă probleme de creativitate, dotată cu bun gust și cu o slăbiciune pentru coșmarurile logistice. Trebuia să mă duc, fie și pentru singurul motiv de a putea pune mâna pe marcatorul Polului Sud și a declara că lumea se învârte la propriu în jurul meu.

Două zile n-am dormit deloc, pentru că totul era prea *interesant.* Polul Sud, Stația McMurdo și Stația Palmer sunt coordonate de același contractant al armatei, din Denver.

---

vremuri împădurită și unită cu alte continente, dar Scott și însoțitorii săi au murit pe drumul de întoarcere (n.tr.).

Singura mea legătură cu asta era Becky. M-am hotărât atunci: nu-mi pasă cât de mult se scuză Becky de fiecare dată când îi cere unui chelner să-i mai aducă chifle, o să rămân cu ea.

Într-o zi eram cu Becky pe apă, în laboratorul nostru științific plutitor, făcând măsurători. Am menționat nonșalant că ar putea fi distractiv s-o însoțesc la Stația Palmer. Ce agitație am stârnit! „Civilii nu au voie! Numai personalul esențial! Se așteaptă cinci ani! Este locul cel mai competitiv din lume pentru oamenii de știință! Mi-a luat ani de zile să scriu cererea de subvenție!”

În seara aia, Becky și-a luat rămas-bun de la mine. Am fost șocată, pentru că nu eram în apropiere de Stația Palmer. La trei dimineața urma să treacă o navă să o ia. Se pare că în Antarctica există o întreagă rețea-fantomă de transport, cam cum era naveta Microsoft. Sunt vase de cercetare care fac curse încontinuu, transportând personal și provizii la diversele stații, adesea întâlnindu-se cu navele de croazieră care, la rândul lor, fac pe cărăușii pentru aceste stații îndepărtate.

Au urmat șase ore nenorocite. Nu aveam cum s-o conving pe Becky să mă ia cu ea la Stația Palmer. Eram în pat, disperată, când la trei fix a lunecat pe apă un vas ca o găleată uriașă de boia de ardei, *Laurence M. Gould.*

Am coborât în vestiar ca să prind un loc în față la viitoarea mea furișare. Pe docul plutitor erau stivuite cincizeci de lăzi cu produse proaspete – am zărit cartofi, portocale, salată verde – și bagajele lui Becky. Un filipinez adormit le-a încărcat într-o barcă goală ce se legăna pe apă. Am pășit pe doc să văd mai bine când, brusc, cineva mi-a aruncat o ladă cu ananas.

Mi-am dat seama atunci: zile la rând fusesem cu Becky în excursiile de măsurat planctonul. Tipul ăla credea că sunt *om de știință.*

Am luat lada și am încărcat-o în barcă, iar când mi-a dat și altele, m-am conformat. După ce am umplut barca, marinarul a sărit în ea și a pornit motorul.

Și uite așa, am plecat spre uriașa navă utilitară *Laurence M. Gould.* Am fost întâmpinați de un marinar rus la fel de somnoros și morocănos. Filipinezul a rămas în barcă, iar eu am urcat pe punte și am început să descarc. Singura grijă a rusului era să numere lăzile. Când barca s-a golit, și ca să testez că totul era real, l-am salutat ușor din mână pe filipinez. El s-a întors singur pe *Allegra.*

Iată-mă deci proptită pe *Laurence M. Gould.* Partea cea mai bună: nu scanasem cardul când plecasem de pe *Allegra.* Plecarea mea nu fusese înregistrată și probabil nu avea să se afle că lipseam decât când nava ajungea la Ushuaia. Până atunci puteam să iau legătura cu tine.

M-am uitat înapoi spre *Allegra* și i-am mulțumit din cap. Atunci a apărut silueta lui Becky, care încărca restul de lăzi într-o barcă. Antipatia irațională pe care o nutream față de ea a pus din nou stăpânire pe mine. Și m-am gândit: „Ce nevoie am de Becky? Nu e șefa mea". M-am orientat printr-un labirint de culoare urât mirositoare, o combinație de motorină, mâncare prăjită și țigări. Am ajuns într-un salon micuț cu canapele pastelate, scămoșate, și un televizor vechi. Am stat acolo cât motorul a revenit la viață cu un huruit. Am stat acolo și pe urmă. Și am adormit.

M-am trezit în țipetele lui Becky. Pe la ora micului dejun, câțiva marinari mă văzuseră dormind și întrebaseră dacă mă cunoștea cineva. Din fericire, eram la doar șase ore distanță de Stația Palmer. Becky a hotărât că trebuia să mă predea lui Ellen Idelson, directoarea Stației Palmer. Restul călătoriei am fost prizonieră în salon, obiect al curiozității. Cercetătorii ruși își băgau capul pe ușă și se uitau la mine cum mă uitam la *Lorenzo*[50]*.*

Imediat ce am ajuns la Palmer, Becky m-a tras de ciuf la iubita conducătoare, Ellen Idelson. Spre disperarea lui Becky, Ellen a fost încântată când i-am spus că voiam să muncesc fără plată și că nicio muncă nu era prea înjositoare.

— Dar cum o să ajungă acasă? s-a plâns Becky.

— O punem pe *Gould,* a zis Ellen.

— Dar toate paturile sunt ocupate, i-a atras atenția Becky.

— Mda, a zis Ellen. Așa spunem mereu.

— Dar nu are pașaportul la ea. E pe *Allegra.*

— Asta e problema ei, nu-i așa?

Becky a plecat vexată.

— Chiar se pricepe să scrie cereri de subvenții, a pufnit Ellen dezgustată.

Era o situație de genul „dușmanul dușmanului meu este prietenul meu". Ieșise soarele pe strada mea.

[50] Film american lansat în 1992, despre un copil care suferă de o boală incurabilă (n. red.).

I-am fost încredințată lui Mike, un fost senator din Boston care își dorise așa de mult să trăiască o vreme în Antarctica, încât făcuse cursuri să devină mecanic de motoare Diesel. M-a pus la treabă să șlefuiesc și să vopsesc puntea din jurul camerei generatorului. Mi-a dat un teanc de glaspapir industrial cu grade diferite de asprime. Înainte să mă apuc de asta, trebuia răzuit lemnul. Aveam un șpaclu, care era bont, și m-am gândit că poate găsesc o piatră de ascuțit în bucătărie.

— A, uite-o! a zis Ellen, care tocmai discutase între patru ochi cu bucătarul.

Ellen mi-a indicat sever o masă de picnic. Ascultătoare, m-am așezat. A venit și ea cu un laptop deschis.

Pe ecran era pagina mea de pe Wikipedia. Într-o fereastră din spate, site-ul *Artforum.* (În paranteză fie spus, internetul de aici este mai rapid decât oriunde în altă parte, pentru că e militar sau ceva. Mottoul ar trebui să fie: *Stația Palmer: vino pentru gheață*, *rămâi pentru internet*.)

— Nu a fost frumos ce-ai făcut, mi-a zis Ellen. Să te furișezi pe *Gould.* Dar n-am vrut s-o agit și mai tare pe Becky. Nu face bine la moral.

— Înțeleg.

— Ce vrei? De ce ai venit aici?

— Trebuie să-i trimit o scrisoare fiicei mele. Nu un e-mail, ci o scrisoare adevărată. Trebuie să ajungă la Seattle până pe șaptesprezece ale lunii.

Bee, trebuie neapărat să primești scrisoarea asta înainte ca nava să ajungă înapoi în Ushuaia, ca să nu-și facă nimeni griji.

— Poșta pleacă mâine, a zis Ellen. O să ajungă scrisoarea.

— Aș mai vrea o șansă să fac designul pentru stația de la Polul Sud. Dar trebuie să ajung acolo pentru inspirație.

— Ah! Chiar mă întrebam.

A început să-mi explice că așa ceva era imposibil: avioanele către pol pleacă numai de la Stația McMurdo, care este la 2.100 de mile nautice de Palmer. Era destul de ușor să ajungi la McMurdo, însă zborurile spre pol erau o altă mâncare de pește. Erau rezervate strict pentru PE, personalul esențial, iar eu dădeam un sens nou termenului „personal neesențial”.

Pe la jumătatea acestui discurs, mi-a trecut prin cap că Ellen Idelson era contractantă. Dădea un spectacol de contractant.

Acesta este un ritual în care: a) contractantul explică detaliat că treaba pe care vrei s-o facă este imposibilă, b) tu îți arăți înțelegerea și compasiunea extremă pentru contractant și-ți retragi cererea de misiune imposibilă și c) contractantul este de acord s-o facă.

Ne-am jucat rolurile ca niște experți, Ellen bifând diversele dificultăți, eu cerându-mi umil scuze pentru că formulasem niște cereri atât de necugetate. Am încuviințat grav și m-am retras la șlefuitul meu. După cinci ore, Ellen m-a fluierat să mă duc la ea în birou.

— Ai noroc. Îmi plac ciudații, enigmele umane și geniile. Ți-am găsit un loc într-un Hercules de la McMurdo la Pol. Avionul pleacă peste șase săptămâni. Tu pleci de la Palmer peste cinci. O să stai în picioare pe toată durata zborului de trei ore. Avionul e plin cu baloane meteorologice, lapte praf și kerosen.

— N-am probleme cu statul în picioare, am spus.

— Așa zici acum, a râs Ellen. O întrebare, totuși: Ai toate măselele de minte?

— Da… De ce întrebi?

— Cine are măsele de minte nu are voie la Polul Sud. Acum câțiva ani a trebuit să-i recuperăm de urgență pe trei oameni cărora li s-au infectat măselele de minte. Nu mă întreba cât costă salvarea pe cale aeriană. Am instituit o regulă: fără măsele de minte.

— Căcat! am izbucnit.

Am început să mă agit pe acolo ca Hopa Mitică, înnebunită că, dintre toate motivele pentru care puteam să ratez Polul Sud, se nimerise tocmai anularea programării la doctorul Neergaard.

— Stai calmă! mi-a zis ea. Putem să le scoatem. Dar va trebui să facem asta azi.

Am tresărit din tot corpul. Aveam în fața mea o femeie care ducea pragmatismul pe noi culmi.

— Trebuie să știi în ce te bagi, a continuat Ellen. Polul Sud este considerat mediul cu cele mai stresante condiții de trai din lume. Ești blocată într-un spațiu mic, cu douăzeci de oameni pe care probabil n-o să-i simpatizezi prea mult. După părerea mea, sunt îngrozitori cu toții, iar izolarea îi înrăiește și mai mult.

Mi-a întins un dosar.

— E o evaluare pe care o dau toți cei care-și petrec iarna acolo. Conține șapte sute de întrebări, majoritatea de rahat. Uită-te măcar pe ele.

M-am așezat și am deschis o pagină la întâmplare. „Adevărat sau fals: îmi aliniez toată încălțămintea după culoare. Dacă o găsesc nelalocul ei, pot să devin violent (a)”. Avea dreptate, era de rahat.

Mai interesantă era prima pagină, care prezenta profilul psihologic al celor mai potriviți candidați să reziste la condițiile extreme de la Polul Sud. Aceștia erau „indivizi cu o atitudine blazată și tendințe asociale” și „oameni care se simt confortabil petrecând mult timp singuri în camere mici”, „nu simt nevoia să iasă afară și să facă mișcare” și, cireașa de pe tort, „pot să reziste mult timp fără să facă duș”.

În ultimii douăzeci de ani, m-am antrenat să petrec iarna la Polul Sud. Știam eu că mă pregăteam pentru ceva.

— Mă descurc, i-am zis lui Ellen. Numai să-i trimit vorbă fiicei mele și să-mi dea binecuvântarea.

— Asta e partea cea mai ușoară, mi-a replicat ea, zâmbind pentru prima oară.

E un tip aici care studiază focile cu blană. E veterinar, din Pasadena, cu o diplomă în stomatologie ecvină. Avea grijă de dinții Zenyattei[51]. (Îți zic, sunt de toate felurile aici. La prânz, un fizician câștigător al premiului Nobel ne-a explicat „universul matlasat”. Nu mă refer la părinții de la Galer Street, cu gecile lor matlasate identice, de la North Face, când își luau copiii de la școală. Este un concept din fizica cuantică, potrivit căruia orice care se *poate* întâmpla se întâmplă într-un număr infinit de universuri paralele. Rahat, nu pot să-l explic acum. Dar îți zic că, preț de o clipă trecătoare la prânz, l-am înțeles. La fel ca orice altceva din viața mea: l-am avut! l-am pierdut!)

Revenind: veterinarul o să-mi extragă măselele de minte. Medicul stației, Doug, o să-l asiste. Doug este un chirurg din Aspen, care a venit aici pentru că toată viața și-a dorit să schieze pe toate cele șapte continente. Amândoi sunt încrezători că extracția o să fie floare la ureche, fiindcă toate măselele de minte au erupt prin gingii și nu sunt înclinate în unghiuri ciudate. Din nu știu ce motiv, Cal, un specialist genial în

[51] Zenyatta a fost o iapă campioană, care a câștigat 19 curse consecutive din cele 20 din carieră (n.tr.).

neutrini, vrea și el să participe. Toată lumea pare să mă placă, asta datorită faptului că am venit cu produse proaspete și că proporția dintre femei și bărbați este infimă. Sunt un om de nota 10 în Antarctica, la distanță de o călătorie cu barca de nota 5.

Bee, am o singură șansă să ajung la Polul Sud. *Laurence M. Gould* pleacă spre McMurdo peste cinci săptămâni. De acolo, dacă norocul continuă să-mi surâdă, pot să prind călătoria aia cu sania până la Pol. Dar mă duc numai dacă primesc răspunsul tău. Scrie-mi la adresa de e-mail de mai jos, a lui Ellen Idelson. Dacă nu primesc vești de la tine, mă duc la McMurdo și de acolo iau avionul spre casă.

XXXX

Doug, chirurgul, tocmai mi-a administrat novocainã și Vicodin, singurul motiv pentru care Cal cu neutrinii voia să fie prin preajmă – fiindcă se deschidea dulapul cu medicamente. A plecat acum. Nu mai am mult timp până când mi se începțoșează mintea. Să trecem la lucrurile serioase:

Bee, să nu-l urăști pe tati! îl urăsc eu destul pentru amândouă. Acestea fiind spuse, s-ar putea să-l iert. Consideră că te-am avertizat. Fiindcă nu știu ce-am fi unul fără altul, eu și tatăl tău. Adică, știu ce ar fi *el:* un tip care și-o trage cu admina lui. Dar habar n-am ce aș fi eu.

Mai ții minte toate chestiile alea pe care le urai la mine când erai mică? Nu-ți plăcea când cântam. Nu-ți plăcea când dansam. Nu-ți plăcea *deloc* când vorbeam despre tipul ăla vagabond, cu părul rasta, care fugea pe străzi cu un teanc de pături pe umeri, numindu-l „Fratele meu”. Nu-ți plăcea când îți spuneam că tu ești prietena mea cea mai bună.

Acum sunt de acord cu tine în ultima privință. Nu sunt prietena ta cea mai bună. Sunt mama ta. Ca mamă, am de făcut două anunțuri oficiale.

Primul este că ne mutăm de la Straight Gate. Locul ăla a fost un coșmar câteva zeci de ani și toți trei ne vom trezi din el când o să pocnesc din degete.

Acum câteva luni am primit un telefon de la un tip ciudat, Ollie-O, care strângea bani pentru un nou campus Galer Street. Ce-ar fi să le dăm Straight Gate sau să le-o vindem cu un dolar? Adevărul de nerostit: Galer Street a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, pentru că a avut o grijă fantastică de tine. Profesorii te-au adorat și acolo ai înflorit în Krishna mea

cântătoare la flaut, fără să mai fi Bala, un bebeluș. Ei au nevoie de un campus, iar noi avem nevoie să începem să trăim ca oamenii normali.

O să-mi fie dor de după-amiezile în care ieșeam în curte și priveam în sus. Cerul din Seattle pare așa de aproape, încât aveam impresia că Dumnezeu ne-a acoperit cu o parașută de mătase. Toate sentimentele pe care le-am avut vreodată erau concentrate în cerul ăla, și toate odată: strălucirea veselă a soarelui; mănunchiurile de nori, aeriene, inocente, râzătoare; și razele soarelui, ca niște coloane ce străpungeau apa și stropeau în jur, orbindu-te. Sfere aurii, roz, de culoarea pielii, complet ireale în luminozitatea lor sfântă. Nori pufoși enormi, primitori, iertători, repetându-se la infinit până la orizont, ca reflectați de oglinzi; și perdele de ploaie, nefericire umedă în distanță acum, dar în curând abătută asupra noastră, iar într-o altă parte a cerului, o pată neagră, fără ploaie.

Cerul venea cu pete, venea cu straturi, venea amestecat, mereu schimbător, uneori trecând în viteză pe deasupra. Era așa de aproape, încât uneori întindeam mâinile spre el, la fel ca tine, Bee, când ai văzut primul film 3D, așa convinsă eram că puteam să-l ating și apoi să devin una cu el.

Toți idioții ăia se înșală: vremea este *cel mai bun* lucru din Seattle. În alte părți ale lumii, oamenii au vedere la ocean. Dar dincolo de oceanul *nostru* se află insula Bainbridge, o stavilă veșnic verde, iar dincolo de ea se întind vârfurile stâncoase, acoperite de zăpadă, ale peninsulei Olympic. Cred că, de fapt, vreau să spun că mi-e dor de Seattle, de munți și de apă.

Al doilea anunț oficial: nu pleci la nicio școală cu internat. Da, sunt o egoistă și nu suport viața fără tine, dar, mai important, cred că n-o să-ți placă ție acolo. Pur și simplu n-o să te simți bine printre atâția copii bogați și snobi. Ei nu sunt ca tine. Ca s-o citez pe admină, „Nu vreau să folosesc cuvântul *sofisticare”.* (OK, trebuie să jurăm amândouă că n-o să ne folosim *niciodată* de e-mailurile de la admină ca să râdem de tati. Poate că ți-e greu să vezi asta acum, dar crede-mă, nu a însemnat nimic. Sunt sigură că bietul tati deja se chinuie de moarte. Dacă nu se descotorosește de ea până mă întorc, nu te teme, o să scap chiar eu de ea.)

Bee, draga mea, ești un copil al Pământului, al Statelor Unite, al statului Washington și al orașului Seattle. Copiii ăia bogați de

pe Coasta de Est sunt de alt soi, nu vor ajunge nicăieri, deși se grăbesc într-acolo. Prietenele tale din Seattle sunt așa de drăguțe, că ai zice că sunt canadience. Niciuna nu are telefon mobil, toate poartă hanorace și chiloți mari de bumbac, se plimbă cu părul ciufulit, zâmbetul pe buze și rucsacurile decorate. Știi cât de exotic este că nu ai fost coruptă de modă și de cultura pop? Acum o lună vorbeam despre Ben Stiller, și mai știi ce mi-ai răspuns? „Cine-i ăsta?” Te-am iubit de două ori mai mult.

Îmi asum toată responsabilitatea. Nu e vina Seattle-ului că am ajuns așa. Ei, s-ar putea totuși să aibă o vină. Oamenii sunt destul de plictisitori. Dar hai să amânăm decizia finală până când încep să fiu mai mult artistă și mai puțin o amenințare. Îți fac o singură promisiune: o să merg tot înainte!

Îmi pare rău, dar n-ai de ales. Rămâi cu mine, cu noi, aproape de casă. Și nu vreau să aud de iepurașul care voia să fugă de acasă[52]. Iepurașul rămâne acasă.

Spune da, și o să fiu plecată încă o lună. O să mă întorc și o să lucrez la planurile mele pentru noua stație de la Polul Sud, tu o să absolvi Galer Street și o să te duci la Lakeside, tati o să continue să facă o lume mai bună de la Microsoft și o să ne mutăm cu toții într-o casă normală, să îndrăznesc să zic în stil Craftsman?

Spune da. Mereu a ta,
Mami

[52] *Iepurașul care voia să fugă de acasă* – celebră carte pentru copii de Margaret Wise Brown (n. red.).

MULȚUMIRI

Le mulțumesc…

Annei Stein, agentă aprigă și elegantă, prietenă dragă.

Lui Judy Clain, omul care crede în mine, plină de bunătate și vioiciune.

Părinților mei. Lui Joyce, pentru încrederea aproape jenantă pe care mi-a acordat-o, și lui Lorenzo, pentru că m-a făcut să-mi doresc să devin scriitoare.

Pentru ajutorul neprecupețit: lui Blaise Agüera y Arcas, Heather Barbieri, Kate Beyrer, Ryan Boudinot, Carol Cassella, Gigi Davis, Richard Day, Claire Dederer, Patrick deWitt, Mark Driscoll, Robin Driscoll, Sarah Dunn, Jonathan Evison, Holly Goldberg Sloan, Carolyne Heldman, Barbara Heller – mă cutremur când mă gândesc ce harababură aș fi făcut fără notele tale –, Johanna Herwitz, Jay Jacobs, Andrew Kidd, Matthew Kneale – steaua mea sclipitoare de la Roma –, Paul Lubowicki – mai ales, mai ales! –, Cliff Mass, John McElwee, Jason Richman, Sally Riley, Maher Saba, Howie Sanders, Lorenzo Semple III, Garth Stein, Phil Stutz, Arzu Tahin, Wink Thorne, Chrystol White, John Yunker.

Fetelor Cassella: Elise, Julia și Sara. Fără cumințenia și farmecul vostru, Bee n-ar fi existat.

Celor de la Little, Brown: Terry Adams, Reagan Arthur, Amanda Brower, Emily Cavedon, Nicole Dewey – adevărată vedetă rock! Heather Fain, Keith Hayes, Morgan Moroney, Michael Pietsch, Nathan Rostron – uneori mă gândesc că întreaga mea carieră literară e un șiretlic complicat ca să te fac să-mi răspunzi la telefon –, Geoff Shandler, Amanda Tobier, Jayne Yaffe Kemp.

O recunoștință profundă, veșnică, pentru: Nicholas Callaway, Mia Farrow, Merrill Markoe, Peter Merrill Markoe, Peter Mensch, Sue Naegle, Ann Roth, James Salter, Larry Salz, Bruce Wagner, Leta Warner.

Pentru atmosfera minunată din Seattle: părinților, profesorilor și personalului de la școala _____, cu toții asemănători cu domnul Levy, nicio musculiță enervantă printre ei. Mulțumiri

călduroase colegilor mei de la Seattle7Writers, Elliott Bay Book Company, University Books și Richard Hugo House.

Cel mai mult îi sunt recunoscătoare lui George Meyer, care, cu bunătate și foarte puține plângeri, încasează săgețile astfel încât eu să pot scrie netulburată. Îți mulțumesc pentru că-mi stai alături, iubitule.

virtual-project.eu